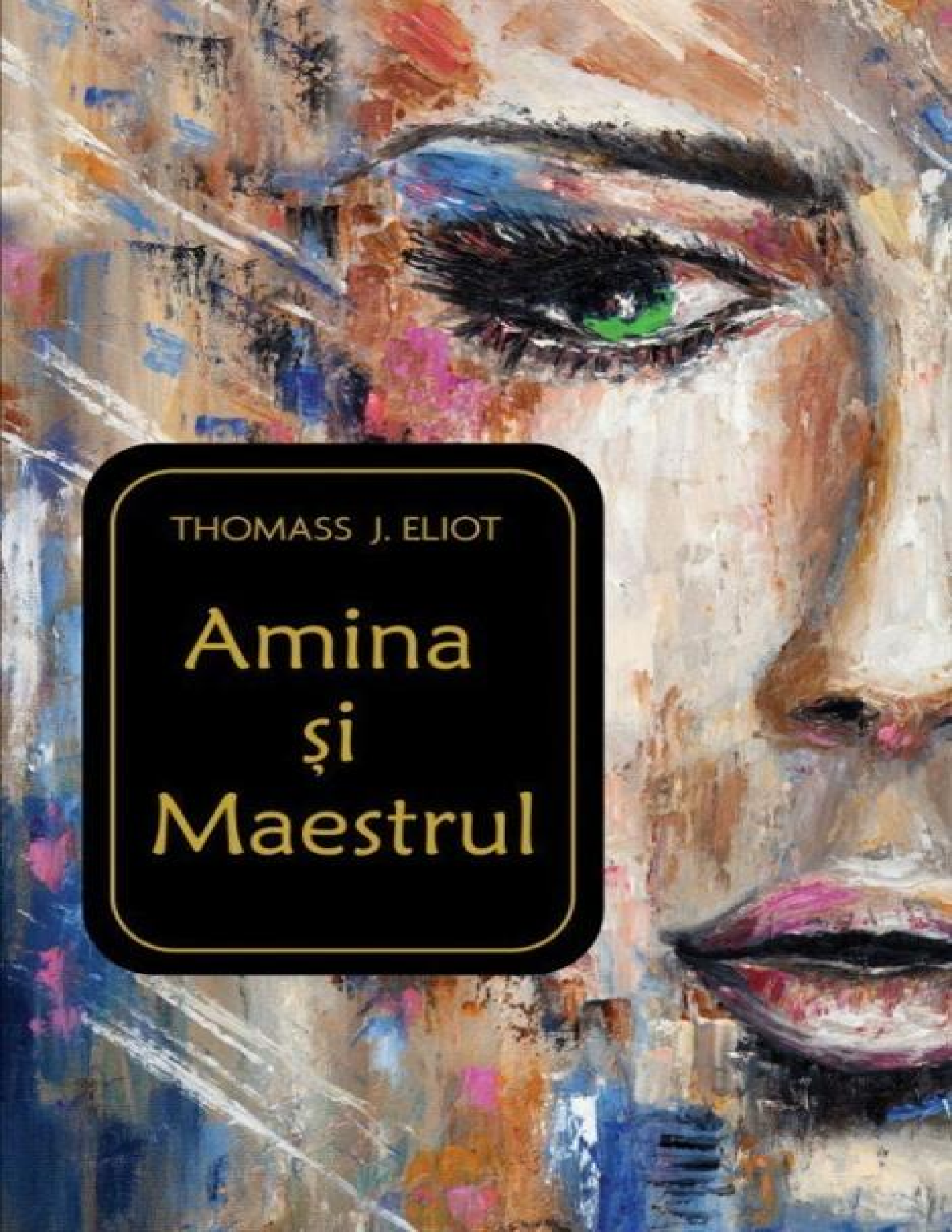
THOMASS J. ELIOT
Amina
și
Maestrul

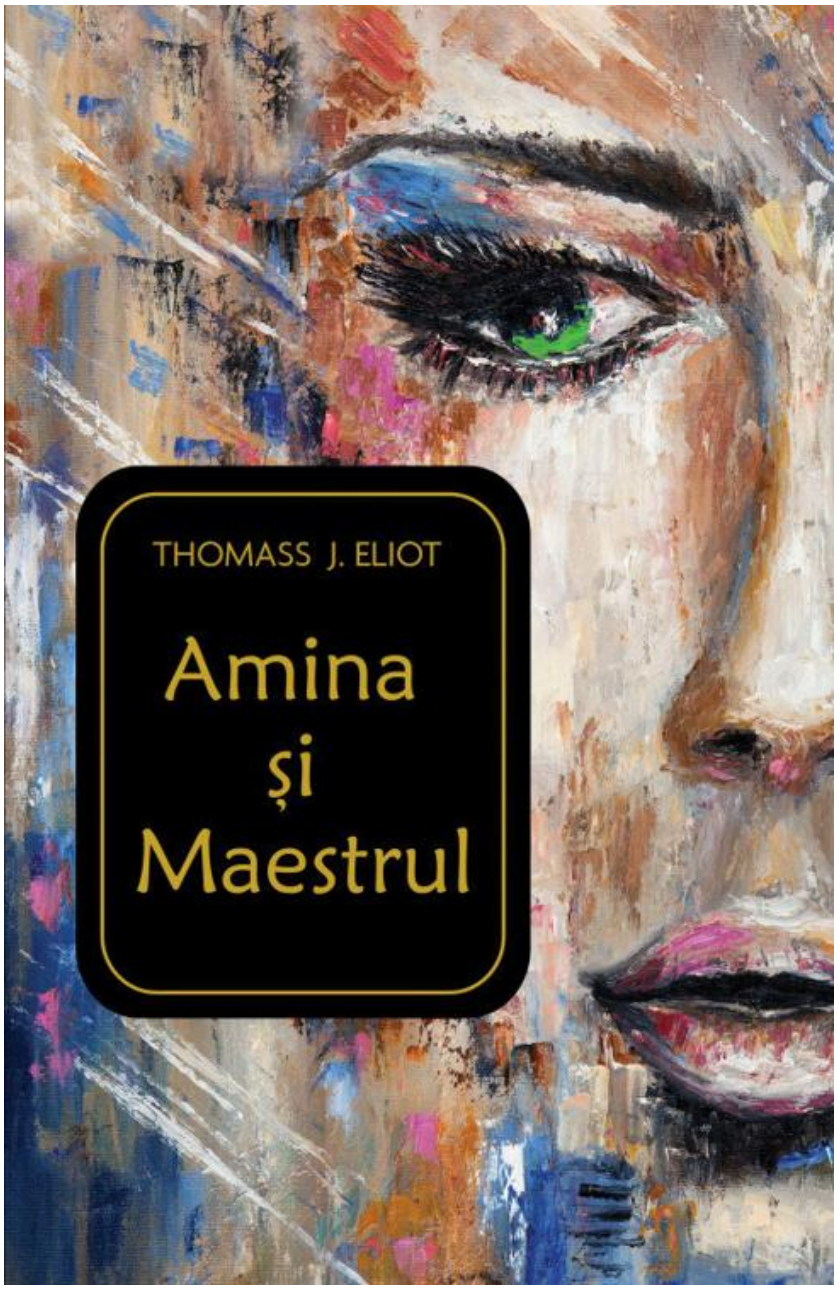
THOMASS J. ELIOT
Amina
și
Maestrul

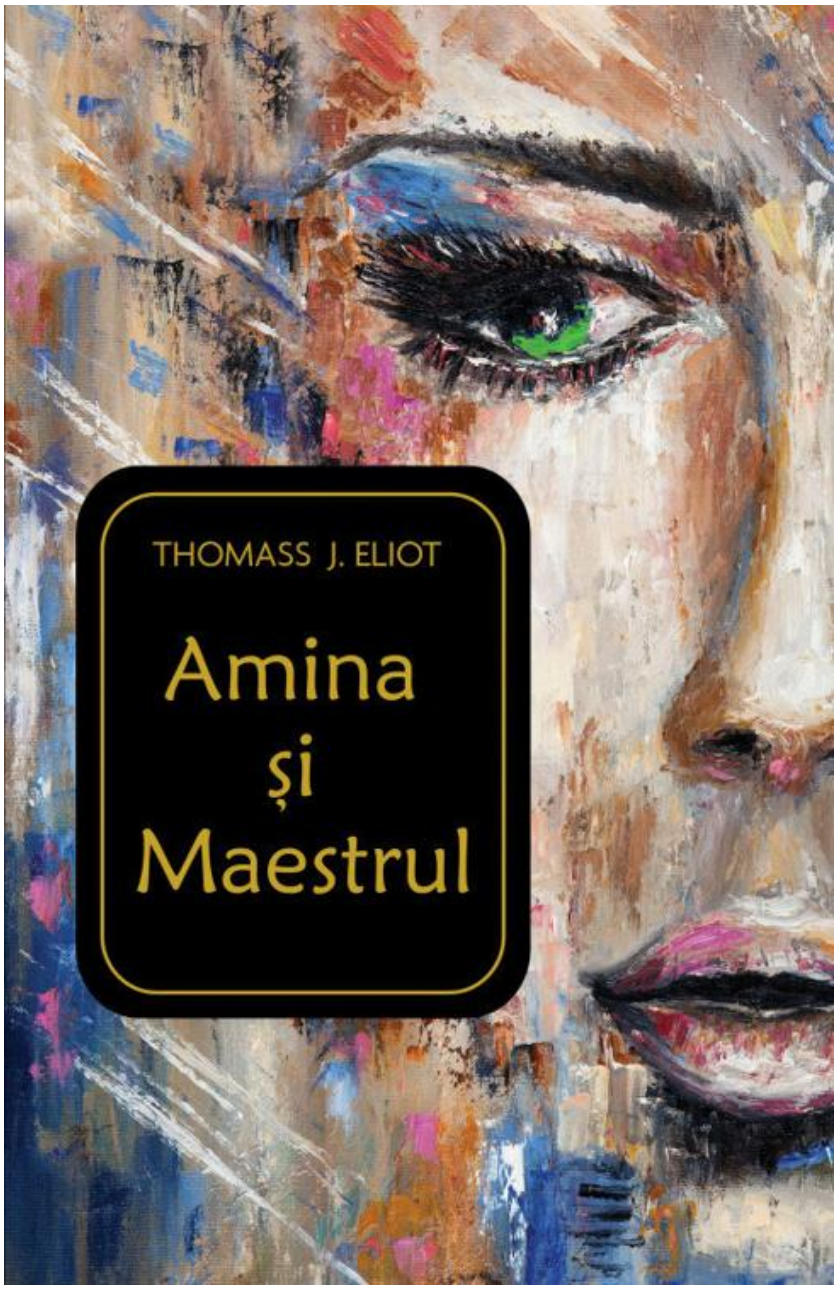
THOMASS J. ELIOT
Amina
și
Maestrul

Thomass J. Eliot

AMINA ŞI MAESTRUL

Copyright

AMINA ŞI MAESTRUL

COPYRIGHT 2020 THOMASS J. ELIOT

COPYRIGHT 2020 Editura LETRAS

Toate drepturile rezervate.

ISBN ePub 978-606-071-076-9

Publicat de Letras

https://letras.ro/

Distribuit de https://piatadecarte.net/

Contact editura: edituraletras@piatadecarte.com.ro

contact@letras.ro

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Din respect pentru autorul cărţii, folosiţi-o pentru uzul personal.

Puteţi reproduce extrase din această carte în limita a 300 de cuvinte, pe site-ul, blogul dvs., în reţelele sociale, folosind întotdeauna semnele citării, urmate de titlul cărţii AMINA ŞI MAESTRUL, un link către această carte şi către Editura Letras.

Cuprins

Amina şi maestrul

Capitolul I. Începutul călătoriei

Capitolul II. Ţara Sfântă

Capitolul III. Privirea

Capitolul IV. Auzul cântecului liturgic

Capitolul V. Cei doi Maeştri

Capitolul VI. Parfumul tămâii

Capitolul VII. Gustul pâinii

Capitolul VIII. Atingerea

Capitolul IX. Iluminare

Nota autorului

Bibliografie

Pentru David,

Cu iubire.

20 aprilie 2020, Bordighera

Doamne,

pogoară-Ţi Duhul Sfânt

în mintea

şi-n inima mea,

iar inima mea

s-aştearnă această

Carte.

Capitolul I

Începutul călătoriei

Seară de trecere dintre ani, în bătrânul Cişmigiu al Bucureştilor.

În pustiul parcului, doar vântul rece se plimba nestingherit printre copaci, însufleţind zăpada inocentă.

Amina, întinsă în mijlocul rondului central, îşi deschise mâinile larg într-un gest de abandonare totală. Simţi cum tot corpul i se destinde şi se afundă moale în albul zăpezii. Închise ochii şi zâmbi imperceptibil. Se gândi că aşa cum stătea, întinsă pe spate, cu picioarele şi mâinile depărtate de trup, trupul ei forma o stea... Steaua Bunei Vestiri. Începu să murmure încet:

Avù-n d-b-ishmàyya,

Nét-qàddash shimmu-kh,

Té—teh malciùtu-kh

Néh-ve sovyànu-kh

Eiciàna d-bishmàyya….

În liniştea îngheţată a parcului, aramaica rugăciunii se auzea ca un cântec de leagăn. Era legătura ei tainică cu Dumnezeu, care îi dădea tărie şi echilibru.

De la un timp de vreme era tot mai nemulţumită de ea însăşi. Avea 21 de ani şi era de părere că nu făcuse nimic special până la vârsta asta; doar şcoală, şcoală şi iar şcoală, un traseu comun şi nepretenţios al unui copil iubit, dintr-o familie de profesori, care avea o pasiune - pianul şi o dorinţă din copilărie - să ajungă în Ţara Sfântă.

Simţea că trebuie să facă ceva cu viaţa ei, să schimbe ceva, poate chiar pe ea însăşi. Să încerce să fie mai bună, mai recunoscătoare, mai umilă. Parcă ceva din interior o îndemna să fie mai receptivă, să îşi deschidă inima şi să lase Universul, acest infinit înţelept, să vorbească inimii ei, prea tinere şi prea trufaşe, să o înveţe lucrurile bune ale vieţii. Trebuia să înveţe să asculte, să accepte, să îşi lase orgoliile de-o parte şi să îşi ceară iertare, mulţumind firesc şi sincer, ca orice om de Dumnezeu: „Mulţumesc, Doamne, pentru toate câte mi le dai: pentru bine şi rău, pentru mult şi puţin, pentru tot”. Zâmbi deznădăjduită şi îşi spuse că nu foloseşte la nimic toată această pocăinţă, dacă nu încearcă să schimbe cu adevărat ceva în viaţa ei. Nu voia să sfârşească lamentabil, ca mulţi dintre tinerii pe care îi cunoştea, prizoniera unui destin placid şi anost, orânduit metodic în mici parcele de viaţă: carieră, casă, cumpărături, un teatru sau un cinema, un Ateneu pe săptămână şi eventual o sindrofie în familie, la care era nevoită să mimeze fericirea, de dragul celorlalţi. Simţea că destinul ei e altul şi mai simţea că, pe drumul ei, va ajuta tot atâţia oameni câte suflete a mântuit Iisus. Oare va recunoaşte vreodată acest drum? Multe întrebări şi puţine răspunsuri.

Se ridică brusc şi începu să meargă cu paşi precipitaţi spre casă. „Poate că mama e deja îngrijorată la ora asta; dacă nu mă grăbesc, pierd trecerea în noul an.”

Nu anunţase pe nimeni de ieşirea ei în parcul de lângă casă şi acum îi părea rău. Nu făcuse caz nici de faptul că trecuse timpul şi răsărise Luna; din contră, se bucurase văzând-o cum apare dintre norii goniţi de vânt. Stătea aşa, frumoasă, ca o icoană înconjurată de stele... şi liniştită, împăcată cu sine însăşi. „Oare i-a părut vreodată rău de condiţia ei în Univers? Nu e decât un satelit, un corp ceresc ce se va roti în jurul altei planete, până când Dumnezeu va decide să îi schimbe traiectoria, sau poate destinul, şi atunci

va trebui să facă altceva. Ca şi noi, în fiecare altă viaţă, când cu voie, fără voie, suntem un alt personaj, într-un alt scenariu. Care o fi personajul meu de data asta?” Ştia că îi era dat să înfăptuiască ceva pe drumul ei; să ducă la bun sfârşit o cauză, să îi ajute pe oameni şi pe ea totodată. Şi era fericită că cerul a ales-o pe ea; dar, în acelaşi timp, o speria gândul că ar putea dezamăgi şi oamenii ar pune-o la zid în loc să îi aprecieze efortul de a-şi duce crucea. Se gândi din nou la Luna şi la perseverenta ei revoluţie în jurul Pământului, mereu în jurul lui, cu tenacitate de Sisif, zi după zi şi noapte după noapte, acelaşi drum care dă cadenţă lumii noastre, care ne spune că după noapte va veni zi, care de fapt ne spune că trăim într-o lume guvernată de această constantă implacabilă: Timpul.

Se opri şi se întoarse în loc pentru a privi pentru o ultimă dată tot peisajul la care şi ea lua parte cu bucuria unui copil. Îmbrăţişă într-o ultimă privire parcul în care stătuse până acum, omul de zăpadă ridicat de copiii vecinilor, Luna şi norii care alergau spre o altă zi, spre o altă minune a lui Dumnezeu. Nu voia să se despartă de acest tablou şi şi-ar fi dorit să îl poată imortaliza pe vecie. Îşi spuse că va rămâne ca o amprentă în sufletul ei noaptea asta dintre ani, cu tot parcul copilăriei, cu vântul rece care îi îngheţa nările şi cu tot cerul ăsta inundat de stele.

Începu din nou să meargă spre casă cu paşi mari, apăsaţi, cu mâinile îndesate adânc în buzunare şi capul plecat în piept, strivind zăpada cu ghetele ca să o audă scârţâind tare, ca atunci când era mică şi se plimba în parc, agăţată de mâna lui buni.

Foşnetul unor frunze îngheţate pe ram îi străbătu sufletul cu un fior rece. Şi simţi cum sufletul i se strânge într-un spasm al trezirii la realitate: oare va reuşi? Mâine va pleca în călătoria pe care şi-a dorit-o dintotdeauna şi pe care o voia Drumul ei, şi spera într-o schimbare, căci ştia că doar aşa putea să evolueze, să fie o alta, poate chiar cea pe care şi-o dorea.

Privi mai atentă copacul îngheţat de la capătul aleii şi-l simţi viu sub scoarţa dură şi rece, şi intui cum, paradoxal, se bucura pentru îngheţul iernii. El ştia

că, într-o zi, va veni peste toţi Primăvara cu toată renaşterea şi seva ei nebună. „Este o mare virtute să accepţi suferinţa, aşteptând cu credinţă bucuria schimbării”, îi răsunară în urechi cuvintele lui David. Poate că ar trebui să gândească la fel pentru călătoria sa. Va fi un drum al schimbării, la capătul căruia îşi dorea să fie o alta. De ce să nu creadă? Dacă va crede, probabil că într-o zi se va şi împlini, cine poate şti?

Ceea ce nu ştia Amina era faptul că această călătorie începuse de mult, în trecut, în clipa în care a văzut lumina zilei şi a scos primul sunet. Atunci a început odiseea ei, călătoria în lumea visului palpabil. Drum bun şi măreţ, copilă, şi Dumnezeu să fie cu tine!

Amina deschidea portiţa de la grădina casei tocmai când orologiul bătea miezul nopţii. Dintr-o dată, cerul se lumină de o ploaie de stele căzătoare şi, în scurt timp, artificiile transformară noaptea într-o zi cu străluciri intermitente. Prietenii şi familia ei sărbătoreau gălăgios trecerea dintre ani. Casa vibra de muzică şi dorinţe de împlinit, amestecate de-a valma cu îmbrăţişări, şampanie şi urări de bine pentru Noul An, aflat la primele secunde. Ajunsă pe peluza casei, păşi în confuzia momentului şi se lăsă învăluită şi inundată de toată acea bucurie ameţitoare pe care o simţea venind spre ea în valuri. Acea stare de bine ce plutea în aer o făcu să-şi uite pentru moment temerile şi să se lase cuprinsă de toată efervescenţa petrecerii. Inima îi prinsese curaj şi îi spunea că din Ierusalim nu se va mai întoarce ea; va veni înapoi o altă Amina: mai bună, mai recunoscătoare, mai umilă.

Închise ochii şi, pentru frântura aceea de fericire şi speranţă, mulţumi cu adevărat, din inimă, Universului.

****

Un râset în cascadă şi un ropot de picioruşe tropăite coborând scările o treziră pe Ada.

„Oare ce-o mai face iar năzbâti-aia mică? Trezeşte toată casa cu râsetele ei. Ooof, Doamne, în fiecare duminică, aceeaşi poveste. Sunt prea bătrână să mă mai scol în gălăgie, în singura mea zi tihnită.”

Copilăria Aminei era o tornadă de râsete, tropote, cântece şi aplauze de bucurie. Cea mai importantă zi a săptămânii era Duminica, când zbura în viteză peste scările din lemn pentru a ajunge mai repede în bucătăria în care mama pregătea un mic dejun special: prăjitura de duminică.

Avea 6 ani şi era un copil răsfăţat, cu ochi rotunzi şi verzi şi cârlionţi blonzi, săltându-i pe frunte dezordonat ca un témpo allegro vivace, în timp ce cobora scările din camera ei. Era o fugă în strigăte de bucurie, amestecate cu scârţâitul treptelor ce dispăreau grăbit sub picioruşele ei fremătânde, învârtite ca o morişcă de jucărie. Iubea cu toată inima acest ritual de sfârşit de săptămână, pentru că reunea mica ei familie într-o atmosferă de pace şi binecuvântare patriarhală; era bucăţica ei de fericire. Năvălea ca o tornadă desculţă în bucătărie pentru a-şi îmbrăţişa mama, închizând ochii de plăcere, ca să poată savura momentul şi aroma prăjiturii proaspete. Apoi se arunca în canapeaua pufoasă şi încăpătoare din salon, unde se cuibărea chicotind încet. Părea o caricatură cu zulufi, cu ochii mari şi verzi, care râdea din adâncul sufletului, cu o gură întinsă pe toată faţa. Pentru câteva clipe rămânea atentă, nemişcată şi concentrată ca o felină la pândă, ca să poată auzi de departe paşii tatălui, care intra, o săruta pe frunte mângâind-o patern pe păr, încercând, de fiecare dată fără succes, să îi astâmpere cârlionţii rebeli; se resemna după câteva încercări nereuşite şi se aşeza cu plăcere la masa imensă, ovală şi grea ce guverna în mijlocul încăperii. Începea să se bucure pe îndelete de aroma cafelei, citind „Săptămânalul de artă”, în timp ce îşi mângâia barba cu mişcări lungi, moi şi satisfăcute, concentrat la noutăţile jurnalului. Era o apariţie charismatică, nobilă, elegantă, un bărbat frumos, bine legat, cu ochi mari, albaştri şi faţa prelungă, păr grizonant, purtat cu cărare într-o parte după moda anilor ’70, barbă conică, întotdeauna frumos tăiată şi îngrijită, ce-i dădea un aer de antic filosof grec, serios şi mai matur decât vârsta pe care o avea. Ceea ce frapa la el era contrastul dintre culoarea tăioasă a ochilor albaştri cu nuanţe

de oţel şi privirea blândă şi caldă născută din gheaţa acestor două lacuri, profunde şi reci. Era întotdeauna tăcut, grav, calm şi calculat, impunând respect prin simpla lui prezenţă. Cu toate acestea, atitudinea glacială se topea instantaneu la apariţia iubirii lui, Adelaide. Ochii i se inundau de o duioşie nemărginită şi-i citeai în privire toată dragostea pe care o purta acestei fiinţe, la care se uita de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima dată: o zeiţă născută din soare. Cu toate că micuţa Amina îi purta un soi de respect amestecat cu teamă, simţea în inima ei de copil că sub înfăţişarea severă şi sobră se ascundea un suflet nobil, generos, cald şi protector. Pentru ea, era tatăl ideal, pe care îl iubea intens şi necondiţionat. Andrei, căci aşa îl chema, era un exemplu de mărinimie şi filantropie, gata oricând să sară în ajutorul oricui i l-ar fi cerut. În tot ceea ce făcea era stăpânit de dorinţa interioară de a fi sprijin şi ajutor pentru cei din jur, fie că erau membri ai familiei, prieteni sau chiar necunoscuţi. Era animat de visul de a face o lume mai bună pentru toţi sau cel puţin de a îndulci viaţa celor care aveau nevoie. În cercul lor de prieteni era stimat pentru calităţile de profesionist, incurabil perfecţionist, inteligent şi sever analist, dar şi iubit în aceeaşi măsură pentru că el le oferea întotdeauna un umăr pe care să poată plânge, un suflet înţelegător care să le mângâie inima fără să îi judece, unde cei răniţi găseau alinare, cei deznădăjduiţi ajutor, cei şovăielnici un sfat. Era o persoană în continuă evoluţie şi, pentru sinele lui, marea provocare era să înveţe să-şi asculte vocea inimii. Familist convins, ţinea foarte mult la micile tabieturi în familie şi de aceea, pentru el, duminica era ziua cea mai frumoasă a săptămânii, pe care ţinea să o sărbătorească împreună cu cei dragi.

Venirea mamei era anticipată de parfumul proaspăt şi dulce al prăjiturii, amestecat cu acordurile pianului lui Chopin, ce răzbăteau la deschiderea uşii, de la radioul din bucătărie. Adelaide era o simfonie a bucuriei şi a iubirii. O fiinţă dinamică şi inteligentă, zâmbitoare şi plină de farmec; când apărea, i se vedeau doar ochii migdalaţi de un verde-smarald concentrat, strălucitor, stropiţi cu picături de miere, înconjuraţi de buclele largi ale părului de culoarea chihlimbarului. Era ca o adiere proaspătă de primăvară; activă şi independentă, feminină şi comunicativă, rafinată, erudită, sofisticată, un amestec alchimic de senzualitate, inteligenţă şi forţă. Înclinată spre cultură, meditaţie şi frumos, preferând lucrurile fine şi

delicate, cea mai mare parte din timpul ei o dedica lui Andrei, Aminei şi muzicii. Era deschisă la nou, fiecare provocare fiind pentru ea o şansă de a învăţa ceva şi de a se adapta oricărei situaţii, chiar şi celor ivite din senin. Adora drumeţiile lor din Munţii Bucegi, din vacanţele de vară petrecute cu Amina la bunicii paterni, natura şi mai ales momentele de singurătate în doi, pe care şi le-ar fi dorit lungi cât eternitatea: doar ea şi Andrei. Cu toate astea, erau în permanenţă înconjuraţi de prieteni şi cele mai frumoase, savuroase şi incitante serate literare se petreceau în casa lor, unde se adunau la sfârşit de săptămână persoane cu experienţe de-o viaţă, de o certă etate şi cultură, împreună cu tineri moderni, progresişti şi inteligenţi, cu toţii, oameni din sfera artelor frumoase.

Adelaide şi Andrei erau cele două jumătăţi ale unui unic suflet, armonizate şi contopite perfect, ca două vibraţii complementare ale aceleiaşi surse.

Ajunsă în salon cu platoul de prăjituri, Adelaide îi strecura o bucăţică lui Andrei în gură, apoi se aşeza lângă el la masa ovală, masivă, din salon, amândoi nerăbdători de a sta împreună şi de a vorbi despre evenimentele oraşului, ultimele trăsnăi ale Aminei, întâmplările de la serviciu, noutăţile artistice, mulţumiţi că au timp doar pentru ei şi nu trebuie să îl împartă cu nimeni. Văzându-i cum şuşoteau râzând, ca doi adolescenţi târzii, prizonieri într-o eternă poveste de dragoste, Amina se prelingea imperceptibil de pe canapea şi pleca în întâmpinarea bunicii.

În sfârşit, ultima, îşi făcea apariţia buna şi înţeleapta Ada, bunica maternă.

Venea agale, cu pas legănat, târşâind papucii şi aducând botoşeii Aminei, cu un surâs în care se ghicea bucuria şi nerăbdarea vederii puiului ăsta mic şi gălăgios care o făcea să priceapă că era duminică şi se reuneau toţi pentru micul dejun în salon. Buna Ada era bunica perfectă, care îndura cu stoicism toate capriciile micuţei ei nepoate. O iubea aşa cum numai un bunic îşi poate iubi nepoţii şi, oricât de obosită era sau oricât de înaintat era ceasul în noapte, nu refuza niciodată nimic din ceea ce avea legătură cu Amina. În absenţa părinţilor erau nedespărţite, unite într-o dependenţă viscerală.

Uneori se închideau în bucătărie unde începeau să prepare câte-o surpriză dulce, chiar dacă, la sfârşit, toată încăperea arăta ca un adevărat câmp de luptă; alteori se găteau amândouă şi mergeau la biserică, cumpărau fructe şi legume din piaţa de zarzavat unde Ada o învăţa arta alegerii produselor proaspete, mergeau la teatrul pentru copii, citeau poveşti sau croşetau până seara târziu, râzând de schimonoselile micuţei care se împungea în glumă sau îşi împletea degetele în macramé, doar ca să-şi amuze bunica, repetau solfegii la pian, ca să exerseze copila şi să scape de mustrările mamei, în fine, aveau micul lor univers în care se bucurau pentru fiecare zi petrecută împreună, aşteptând reuniunea familiei în „Ziua Mare a săptămânii" pe care o iubeau cu toţii şi care îi făcea să se simtă unici şi uniţi într-o mică magie de fericire.

Peste ani, Amina avea să poarte în suflet spiritul deosebit al acestei zile ce începea ca un ritual special în familia sa, iar parfumul acesta de fericire avea să îi trezească cea mai plăcută şi profundă amintire a copilăriei ei.

****

„Bravo, Amina, mi bemol şi... do major!", o corectă mama cu pedanterie pedagogică, bătând ritmul cu tactul şi tacul profesoarei de pian, bucuroasă că puseseră la punct, împreună, compoziţia ei preferată. Partitura nu era prea dificilă; de vină era doar nerăbdarea unei fetiţe de 10 ani, vrăjită de primăvara ce plesnea în floare mugurii grădinii şi făcea să năvălească în salon un parfum proaspăt de trandafiri tineri.

Trecuseră patru ani şi Amina, care studiase pianul cu mama ei, îşi dorea să facă o impresie bună la deschiderea anului şcolar, de la Şcoala de Muzică şi Arte Plastice. De aceea, se străduise ca ultimele repetiţii să iasă bine. Era printre primele ei apariţii în faţa unui public adult, unde ascultătorii nu aveau păpuşi sau maşinuţe şi nu plecau la mijlocul piesei, precipitat, spre baie.

În aula de spectacole a şcolii, decorată pentru festivitate de către copiii din clasele mai mari, se lăsase o linişte care o apăsa. Încercă să gândească pozitiv şi să se bucure de faptul că, deşi pretenţiile erau mai mari, publicul avea o educaţie muzicală şi îi va aprecia efortul. Simţea o nervozitate dureroasă în degete şi se străduia să rămână calmă şi să nu exagereze importanţa momentului. „Sunt o învingătoare şi voi reuşi!”, repeta cu înfrigurare, ca să îşi dea curaj, în timp ce îşi încălzea degetele cu mişcări ritmice. Îşi căută maestra instinctiv din priviri şi simţi că un val de încredere şi iubire se răsfrânge asupra ei în momentul în care întâlni căldura ochilor mamei. După primele acorduri, Amina se simţi absorbită şi transportată de magia muzicii; degetele începură să alunece cuminţi şi antrenate pe claviatură, iar atmosfera se umplu de sunetele perfecte şi înălţătoare ale muzicii lui Chopin.

****

„Amina, doar încrederea în tine te va elibera de teama asta paralizantă şi te va ajuta să fii tu! Aminteşte-ţi că suntem mereu aici, cu tine”, îi răsunau în urechi cuvintele de încurajare ale tatălui ei. Întotdeauna fusese prezent în viaţa ei de copil pianist, care călătorea mult şi trebuia să se adapteze din mers cerinţelor unui public variat; el era sprijinul ei şi chiar dacă de cele mai multe ori nu îl vedea, ştia că el era mereu acolo. În umbră, calm, liniştit, pregătit să îi accepte şi să îi susţină toată nervozitatea, toată frica, toată îndoiala şi tot consumul emoţiilor unui eveniment din viaţa ei. Mereu acolo, cu inima bătând la unison cu a ei şi încercând să îi transmită starea lui interioară de pace şi iubire.

Era mai emoţionată ca niciodată, pentru că la nici 16 ani avusese şansa să fie aleasă pentru un recital de pian pe una din scenele mari ale lumii: Opera Metropolitană din New York. Dar acum, în loc să se bucure de moment, era speriată şi copleşită de grandoarea evenimentului. „Copila mea, calmează-te! Respiră profund, lent şi regulat. Doar aşa te poţi concentra, iar liniştea va deveni starea ta naturală. Dacă mă asculţi acum, vei reuşi întotdeauna. Este doar o interpretare, ca atunci când faci repetiţiile acasă; vei avea multe alte examene ale vieţii, iar acelea vor fi cu adevărat cele ce vor conta. Cu

trecerea anilor, îţi vei da seama că toată emoţia de azi a fost doar o lecţie pentru a învăţa să te stăpâneşti şi să îţi controlezi mintea.”

****

Avea 21 de ani şi îşi susţinea lucrarea de diplomă la Facultatea de Litere. Era cu siguranţă copilul părinţilor ei, pasionaţi dintotdeauna de artă şi de tot ceea ce însemna frumos, căci alesese o călătorie în lumea fantastică a literaturii, fascinată de forţa cuvintelor şi de puterea lor de a transforma lumi. Studiase cu sârguinţa unui elev conştiincios tot ceea ce maeştrii îi ceruseră şi acum, la examenul final, trebuia să aducă dovada muncii ei şi a străduniei dascălilor. Spera să lase o impresie bună comisiei, pentru că majoritatea profesorilor erau colegi ai lui Andrei şi voia, ca orice copil iubit, să nu îşi dezamăgească părinţii.

Ar fi vrut din inimă să ştie că tatăl ei este acolo, într-un con de umbră, de unde o urmăreşte şi o susţine; sau măcar să fie capabilă să găsească, prin ungherele creierului ei speriat, câteva dintre sfaturile lui, atât de folositoare în astfel de momente.

Închise ochii, capitulând într-o disperare neputincioasă şi încercă să facă un lucru elementar: să îşi domolească ritmul sacadat al respiraţiei şi să îşi amplifice mişcările cutiei toracice. După câteva respiraţii profunde şi lente, simţi cum un fior rece îi împarte fruntea în două şi, pentru prima dată în viaţa ei, în acest moment de tensiune, în care se concentra doar la ritmul respirului, mintea i se lumină de chipul bunicii Ada, îngerul bun al copilăriei ei:

Eu sunt Sufletul,

Eu sunt Lumina Divină,

Eu sunt Iubire,

Eu sunt Voinţa,

Eu sunt Planul Stabilit.

Un ocean de linişte şi armonie îi inundă sufletul; din acel moment a ştiut că va fi bine şi că va reuşi.

Capitolul II

Ţara Sfântă

Era seara de 2 ianuarie 20… şi Amina, ghemuită pe bancheta taxiului care o ducea de la aeroportul din Tel-Aviv la hotelul din Ierusalim, se gândea că îşi lăsase acasă părinţii înconjuraţi de prietenii ei şi ai lor şi fugise grăbită, aşa cum fac de obicei cei care vor să lase în urmă amintiri dureroase. Nu era cazul ei şi se simţea şi mai tristă gândind că ”maman, papà şi buna Ada”, cele trei mari iubiri, rămăseseră undeva departe, tensionaţi pentru călătoria puiului lor. Simţea că îşi lăsase în urmă inima, viaţa, identitatea şi plecase goală, doar ea şi amintirile fericite ale unui copil iubit. Simţea că, îndepărtându-se de casă, se îndepărtează de copilăria ei şi se maturizează în grabă, odată cu trecerea orelor. Se gândise tot drumul la ei, mai ales în avion, dar acum încerca să îşi închipuie ce ar fi făcut fiecare dintre ei la acea oră târzie din noapte, reuşind să îi simtă mai aproape şi să îşi umple golul din suflet. Se gândi că, în curând, era duminică şi..... „Doamne, nu sunt acasă! Sper ca buna să nu plângă pe furiş şi nici ca mama să încerce să îl consoleze pe papà”. Nu îi ieşea niciodată şi, la sfârşit, începea să plângă de-a binelea, un pic pentru neputinţa ei, un pic pentru supărarea lui.

Zâmbi nostalgic, gândindu-se că îi lăsase singuri, ca să aibă grijă unul de altul şi amândoi de buna Ada.

Cu toate acestea, Amina detesta să aibă astfel de momente de slăbiciune, în care să lăcrimeze, închipuindu-şi tristeţi ale celor dragi, pentru că ea plecase ca să-şi împlinească o chemare. Simţea că această călătorie nu o va schimba doar pe ea, ci o va ajuta să schimbe lumea, lumea ei şi chiar şi-a altora. Avea încredere în propriile-i simţuri şi, chiar dacă era un copil căruia îi lipsea experienţa, compensa cu inconştientul curaj al tinereţii. Aproape că îi părea rău de tristeţea ei şi o considera o lipsă de recunoştinţă; ajunsese de câteva ore în Ţara Sfântă şi nu se putea bucura de împlinirea visului copilăriei ei.

—Ce crezi că sunt sentimentele, David? Adică dacă ar fi să ţi le închipui, cum ţi le-ai închipui? întrebă cu voce joasă, dusă pe gânduri, urmărind cu privirea alunecarea împiedicată a picăturilor de ploaie de pe geamul maşinii. Eu cred că sunt emanaţii de energie ale sufletului nostru, emoţii colorate în culorile curcubeului. Furia e roşie, compasiunea e albastră, speranţa este verde şi iubirea e... lumină strălucitoare. Iar aceste vibraţii de culoare confluează în aura care ne înconjoară... eu aşa îmi închipui. Tu ce crezi, David? îl interpelă, oprindu-se brusc din monologul ei, fixându-şi ochii în ai lui.

Îl întreba cu inocenţa unui copil mic, dar nu pentru că diferenţa de vârstă dintre ei era de 12 de ani, ci pentru că el era David, un rege înţelept. Şi ea era obişnuită ca el, în înţelepciunea lui, să aibă mereu un răspuns pregătit pentru ea.

Era cel mai bun prieten al familiei Aminei şi acceptă cu bucurie să-i fie mentor şi însoţitor, în prima ei călătorie pe Tărâmul Sfânt. Aflase de dorinţa fetei cu câteva luni în urmă, întâmplător, de la bunica Ada şi se aştepta ca bunul său prieten să îi ceară ajutorul. Şi aşa se şi întâmplă. Descoperi cu uimire că această călătorie a fost alegerea ei, ca dar de absolvire a facultăţii, în favoarea unui cadou pe care toţi tinerii l-ar fi preferat: o maşină. De fapt, surprinderea i-a fost şi mai mare când a aflat că acela care i-a sădit această dorinţă în suflet şi i-a hrănit-o cu povestiri despre Pământul Sfânt a fost chiar el, David. Într-un fel, se bucura de lucrul ăsta, dar era convins şi că această dorinţă era dublată de o chemare a sufletului ei; avea impresiak că Amina iubea acele locuri, necunoscute ei, în aceeaşi măsură în care le iubea el, cu diferenţa că rădăcinile lui se găseau chiar în acel pământ mult râvnit.

Oricum, nimic nu conta, pentru că David iubea această familie şi ar fi întreprins, dacă ei i-ar fi cerut, chiar şi o călătorie la capătul Pământului. Ei erau familia lui şi nimic din ceea ce ar fi făcut pentru ei, nu i se părea dificil sau imposibil de realizat.

Părinţii lui fuseseră cei mai dragi prieteni ai părinţilor Aminei şi, pentru că David avea doar 14 ani când îi pierduse, prietenii lor deveniră peste noapte şi tutorii lui. Amina nu îşi mai amintea nimic despre nefericitul eveniment, pentru că era la vârsta la care încă învăţa să vorbească; îl întrebă mai târziu pe David, dar nici el nu părea să ştie prea multe, deoarece pe atunci trăia departe de casă, într-o Mănăstire în Tibet, unde a şi rămas până la vârsta de 20 de ani, în grija Maestrului său.

Acum era un tânăr bărbat de 33 de ani, înalt, brunet şi bine legat, cu pielea arămie şi trăsături de maur, ce degaja un amestec rar de virilitate şi blândeţe, stârnind curiozitatea prin discursul elevat şi comportamentul elegant. Întotdeauna amabil, discret, modest şi serios, activ, gata oricând să experimenteze ceva nou sau să ajute pe cineva la nevoie, era o apariţie nobilă, distantă, originală şi rece; doar ochii, de un negru tăciune, ardeau intens, cu pâlpâiri de smoală, trădându-i latura intuitivă, mintea critică şi focul inimii. În prezenţa lui te simţeai dezarmat, dar calm şi liniştit, într-o stare de desăvârşire şi siguranţă, cu sentimentul că totul va fi bine.

Privirea-i pătrunzătoare îţi transmitea forţa enormă a sufletului, atât de puternică încât părea palpabilă şi te făcea să simţi printr-o chimie neobişnuită cum gândurile lui te invadau subtil, indiferent de dialog, circumstanţe sau distanţă. Înclinat spre ocultism, spiritualitate, religie şi artă, adora natura în mijlocul căreia se simţea el cu adevărat, gustând momentele de singurătate. Era întotdeauna împăcat cu sine şi cu Dumnezeu. Emana linişte şi integritate şi puteai să îi simţi înţelepciunea lăuntrică, ca pe ceva ce exista dincolo de cuvinte. Părea un bătrân „din sfatul bătrânilor”, cum îi plăcea Aminei să îl prezinte prietenilor, iar el era fascinaţia ei. Fusese obişnuită de mică cu prezenţa lui în casa părintească şi, pentru ea, David era al treilea părinte sau fratele mai mare. Cu toate astea, în ciuda acestei familiarităţi, ştia destul de puţine lucruri despre el. Uneori, doar de dragul amuzamentului, îi plăcea să le spună prietenelor mai curioase, care chicoteau intimidate de apariţia lui, că este reîncarnarea unui faraon egiptean.

Când era mai mică, îl credea un mag cu puteri supranaturale şi uneori se gândea că, ceea ce ea îşi dorea, în realitate nici măcar nu erau dorinţele ei, ci doar gândurile lui magice.

Şi această idee i se părea atât de copilărească şi de înspăimântătoare totodată, încât râdea de una singură, până când se repeta: întotdeauna, de Crăciun, David îi aducea cadoul pe care ea şi-l dorea cel mai mult. S-ar fi aşteptat să îl primească din partea părinţilor sau a bunicii şi, pentru mult timp, a bănuit că erau ei cei care îi dădeau sfaturi ajutătoare; drept pentru care nu şi-a mai destăinuit nimănui micile ei dorinţe. Şi totuşi, cadourile din partea lui veneau cu aceeaşi precizie, împlinindu-i şi cele mai năstruşnice vise. De bucurie, nu pierdea niciodată timpul să dezlege enigma, dar după ce febra sărbătorilor trecea şi se aşternea liniştea în casă, începea să se gândească la lucrul acesta, întotdeauna fără niciun rezultat. La o lună după sărbători, totul era de domeniul trecutului şi parcă nici nu se întâmplase vreodată. Viaţa intra în matca ei şi totul se reîntorcea la rutina zilnică. Era atât de obişnuită cu prezenţa calmă şi imperturbabilă a lui David în casa lor, încât ori de câte ori se întâmpla ca el să lipsească mai mult, începea să simtă un gol fizic, de parcă un ingredient important al vieţii ei lipsea din reţeta fericirii cotidiene.

—Cred că sentimentele sunt rezonanţe ale sufletului nostru, îi răspunse David la fel de încet, privind întunericul şi umbrele fugare de afară. Nu cred că poate spune cineva ce fel de culori sau forme au; doar intensitatea lor contează, căci sunt stări, emoţii, pasiuni, vibraţii.

Când eram copil şi mă jucam în Cetatea Veche a Ierusalimului, ştiam că acolo unde eu păşeam, cu 2000 de ani în urmă Mântuitorul trăise, îşi purtase crucea şi îşi împlinise minunile, din iubire pentru noi. Pentru mântuirea noastră. Pentru a-I face loc lui Dumnezeu în inimile noastre metodice şi sterile. Ca mulţi alţii, îmi doream să găsesc o cale prin care să Îl percep cu simţurile mele, astfel încât să pot convinge oamenii de ceea ce ei refuzau să creadă: existenţa unui Creator divin şi perfect. Şi aş fi făcut orice pentru asta.

Când am mai crescut, am început să am convingerea că Dumnezeu ne-a plămădit din energia Lui, folosindu-se pe Sine drept tipar, a modelat un suflet perfect, după chipul şi asemănarea Sa, i-a spus Adam şi l-a trimis să trăiască pe Planeta Pământ. Convingerea asta m-a făcut să îmbrăţişez budismul şi am început să studiez harta centrelor de lumină şi a corzilor energetice ale corpului nostru, gândind că într-o zi voi găsi arhitectura Marelui Creator şi voi demonstra lumii că suntem una cu El.

Într-un final, am înţeles că El este vibraţia din care se nasc galaxiile, noi şi întreaga materie; că El este energia care ne înconjoară şi ne pătrunde. Suntem uniţi prin mii de corzi invizibile, cu toate lucrurile văzute şi nevăzute. Fiecare lucru are la bază matricea Divinităţii: „Eu sunt tot ceea ce sunt”, exact aşa cum i-a spus lui Moise.

Dumnezeu este o simfonie infinită în care, la un moment dat, există un mic refren. Iar refrenul acela suntem noi; acea energie emanată în culorile curcubeului, în cele şapte note muzicale, într-o infinitate de forme ce rezidă în final într-un cerc perfect. Suntem lumină condensată, iubire divină colapsată în materie. Nu comunicăm cu divinitatea, deşi suntem parte din ea, pentru că nu credem. Ne e mai comod să spunem că Dumnezeul nostru este undeva acolo sus, „în ceruri”, de unde ne priveşte şi ne orânduieşte vieţile, decât să încercăm să Îl descoperim în noi sau în semenii noştri. Cred cu tărie că El este Cel care ne-a creat şi ne conţine; nu e nici departe, nici aproape, este noi. „Eu sunt tot ceea ce există”, pretutindeni, oriunde, oricum şi dintotdeauna. Trebuie doar să acceptăm că şi noi, ca tot ceea ce există, facem parte din El. Iisus ne-a spus aşa: „În Dumnezeu trăieşti, te mişti şi ai fiinţa ta, pentru că Împărăţia lui Dumnezeu este în jur şi, de asemenea, în interiorul tău”. Însă noi, oamenii, nu credem asta. Ce s-ar fi întâmplat cu tine dacă ţi-aş fi spus în fiecare zi că eşti unica persoană minunată de pe Pământ?

—Hahaha, aş fi devenit o înfumurată! glumi Amina, râzând cu poftă, lăsându-se pe spătarul banchetei, amuzată.

—Nici pe departe. Dacă nu ai fi fost minunată, ai fi devenit, doar pentru faptul că ai fi început să crezi. Noi, oamenii, suntem creaturi perfecte, copii divini; noi suntem Dumnezei, nu trebuie să ne străduim să devenim; trebuie doar să ne trezim, să acceptăm şi să începem să credem. Să credem asta cu toată fiinţa noastră, căci e adevăr. Îţi aduci aminte cum ne îndemna Iisus?

„Aveţi credinţă! Dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi spune muntelui: Ridică-te şi aruncă-te în mare! Şi muntele v-ar asculta porunca”.

Dacă am fi în stare să ne amintim Solfegiul Original, muzica primordială a Universului, am crea ritualuri care să ne purifice şi să ne dea forţa de a genera miracole; am avea puterea de a ne vindeca bolile, angoasele, bătrâneţea, de a ne transforma în oameni mai recunoscători, mai paşnici, mai buni, mai iubitori, mai încrezători în noi înşine, mai vizionari. Ne-am schimba principiile, ne-am mântui şi am deveni ceea ce Adam şi Eva au fost atunci, demult, în momentul creaţiei: Maeştri.

Amina îl privea cu admiraţie cum vorbea cu entuziasm. Se gândi că nu l-a văzut niciodată să vorbească cu atâta ardoare, nici măcar când se înflăcărau polemici între invitaţii seratelor de weekend, strânşi la un pahar de vorbă, în sufrageria casei lor.

Amina nu a ştiut mult timp cu ce se ocupa David în viaţa de zi cu zi. Când era mică, se gândea că trebuia să fie destul de bogat ca să vină mereu cu acele cadouri costisitoare. Într-o zi, şi-a întrebat mama, în treacăt, din pură curiozitate.

Fin observator şi fire analitică, David alesese să fie istoric şi critic de artă, dar, pentru că nu trăia din acest venit, hotărâse să îl doneze unui leagăn de copii. După vârsta majoratului, devenise moştenitorul unei averi substanţiale lăsate de părinţii lui, drept pentru care orice alt venit suplimentar pe care îl avea, îl dăruia. Nu vorbea niciodată despre situaţia lui materială, din respect pentru ceilalţi, dar şi pentru că i se întâmplase acest

schimb dureros la o vârstă fragedă, în care destinul îi luase părinţii şi îi dăduse banii. În general, evita prieteniile cu iubitorii banilor, acei materialişti bântuiţi de idealuri mercantile, ale căror discuţii degenerează invariabil în cursuri bursiere sau investiţii profitabile. Le detesta ataşamentul şi îi compătimea pentru condiţia lor de sclavi, tributari banului şi deşertăciunii. În schimb, spunea puţinilor prieteni pe care îi avea şi care îl înconjurau cu dragoste şi cu o prietenie adevărată, că cea mai preţioasă avere a lui este amintirea copilăriei din Ierusalim. Şi întotdeauna, când începea să vorbească despre Pământul Sfânt, un licăr de nostalgie şi dor înăbuşit i se citea în ochi şi pentru câteva clipe era un om transfigurat, transportat cu totul în atmosfera aridă a vechiului oraş atât de încercat. Îi era greu Aminei să înţeleagă de ce acest om, care suferea pentru o amintire, continua să trăiască cu această sfâşiere în suflet şi nu fuge spre pământul natal, dacă asta era tot ceea ce îi lipsea pentru a fi fericit. Îi era greu să înţeleagă şi amestecata lui origine dintr-un tată sirian şi o mamă evreică şi se gândea că totul în sufletul lui atinge valori exponenţiale, el fiind suma pasiunilor a două popoare atât de pătimaşe.

De câte ori David îi vorbea, Amina era intimidată de vocea lui, chiar dacă vocea lui avea mereu aceeaşi cadenţă calmă şi liniştită. Îşi propusese ca în această călătorie să nu se mai comporte ca veşnicul copil neastâmpărat cu zulufi, care îşi consideră prietenul de familie un mag. Se gândea că ar fi fost momentul ca David să o perceapă altfel, să descopere că între timp a crescut şi că a devenit o persoană matură şi mai responsabilă.

Într-un târziu, se surprinse pradă propriilor promisiuni şi tresări fâstâcită, crezând că vorbise cu voce tare. Probabil că David aştepta un răspuns de la ea şi nu era pregătită să i-l dea. Providenţa o salvă, pentru că taxiul opri în faţa hotelului lor, iar tânărul coborî pentru a căuta pe cineva care să îi ajute cu bagajele.

Ieşind din maşină, Amina se simţi scăldată de parfumul suav al ploii din Ierusalim. Era pentru prima dată în acel an când Magicul Oraş Alb se primenea cu stropii unei ploi sfioase de iarnă. Găsi în acest lucru un semn

providenţial şi consideră că Absolutul îi oferă un cadou de bun venit şi se simţi fericită.

****

Trecuseră câteva ore de când era în Ţara Sfântă, alergând într-un taxi spre Ierusalim, şi ea nu făcuse altceva decât să fie atentă la David. Dar, cu toate astea, fascinaţia omului de lângă ea nu o lăsa să se simtă vinovată. Un sentiment straniu şi plăcut o cuprindea încet şi era atât de surprinzător încât nu ştia dacă să se bucure sau doar să se mire: simţea că a ajuns acasă. Închise ochii şi lăsă capul pe spate, aşa cum făcea în copilărie, în fiecare duminică dimineaţa, când îşi îmbrăţişa cu iubire mama; de astă dată o făcu pentru a simţi pe obraji picăturile moi şi prietenoase ale ploii. Avea sentimentul că, dacă va deschide braţele, va reuşi să îmbrăţişeze Lumea, cu tot cu Dumnezeu, şi începu să murmure uşor, ca într-un ritual de recunoştinţă şi iubire nesfârşită:

Eu sunt Sufletul,

Eu sunt Lumina Divină,

Eu sunt Iubire,

Eu sunt Voinţa,

Eu sunt Planul Stabilit.

Capitolul III

Privirea

Dimineaţă senină şi însorită în Ierusalim.

Amina fremăta de nerăbdare să îşi înceapă vizita în Oraşul Vechi, după o noapte în care îi urmărise ritmul nocturn de pe pervazul ferestrei hotelului. Era fascinată de măreţia zidurilor şi a clădirilor tăcute, luminate ca ziua. La primele ore ale dimineţii, Cetatea veche era încă cufundată în tăcere. Zidurile înalte ce o împrejmuiau îi păreau Aminei străjeri ursuzi, tăcuţi, la datorie. Şi, cu toate acestea, îi plăcea culoarea lor de cretă, ascuţimea lustruită a muchiilor, forma aproape cubică a pietrelor ce îi amintea de Piramide.

Coborâse din camera ei în sala restaurantului de la parter, acolo unde se servea micul dejun, înaintea lui David, şi îşi alesese de la bufet câteva prăjituri şi o cafea, lângă care aştepta cuminte sosirea lui David. Tânărul coborâ şi el din camera lui după ceva timp, odihnit, relaxat şi fără grabă, ca orice turist aflat în vacanţă; cumpătat şi cu grijă îşi alesese micul dejun, pe care începu să îl mănânce tacticos, cu plăcere, după ce se aşeză lângă tovarăşa lui de călătorie.

Nerăbdătoare, Amina defrişă în câteva minute farfuria şi, în timp ce îi urmărea mişcările calme şi aproape ritualice ale lui David, se gândea cum ar putea să grăbească tot acest spectacol de bune maniere care acum o irita şi îi dădea impresia că va dura un secol de aşteptare. Se foia pe scaun, atentă la înghiţiturile lui David, ca un copil nerăbdător în aşteptarea unei surprize, şi, chiar dacă încerca să pară indiferentă, o trăda de departe limbajul trupului.

—La ce te gândeşti, Amina? o surprinse David, aruncându-i o privire fugară, în timp ce îşi întindea untul pe o felie de pâine. Ştiu că eşti

nerăbdătoare, dar istoria va fi acolo şi peste un sfert de oră, aşa cum este şi acum. Ea are timp să aştepte. Are tot timpul din lume.

O învălui într-o privire liniştită şi paternă, aşa cum făcea adeseori când o simţea nervoasă.

—Nu vreau să par nepoliticoasă, dar sunt cam nerăbdătoare să văd ce este dincolo de zidurile acelea groase, îndrăzni Amina, cu voce de copil îmbufnat. Mi se pare că te mişti dinadins aşa de încet, dar ar fi chiar egoist din partea mea să îţi cer să te grăbeşti. La urma urmei suntem în vacanţă.....

—Amina, Cetatea este acolo de 5000 de ani şi tot acolo va fi şi după plecarea noastră. Cred că ceea ce îţi lipseşte ţie, ca tuturor tinerilor, de altfel, este răbdarea sau, mai precis, bucuria de a trăi clipa. Uite, ca să îţi fac pe plac, beau cafeaua şi plecăm imediat. Mulţumită?

—Nu reuşeşti să mă faci să mă simt vinovată; ştii bine că mâine dimineaţă vei găsi acelaşi bufet, la fel de generos.

—Nu este vorba de ceea ce se va întâmpla mâine, Amina, este vorba de ceea ce ţi se întâmplă acum. Şi eu am fost un copil nerăbdător, dar viaţa m-a făcut să înţeleg că trebuie să frânez acest carusel nebun şi să fiu atent la clipa pe care providenţa mi-o dă, căci trebuie trăită ca şi cum ar fi ultima. Gândeşte-te dacă s-ar întâmpla acum ceva care să ne curme viaţa amândurora, ultima ta trăire s-ar rezuma la o aşteptare nervoasă, iar a mea, la plăcerea unui dejun în compania ta. Învaţă să nu mai trăieşti în viitor; dar să trăieşti prezentul, pentru că doar aşa cinsteşti viaţa pe care cerul ţi-a dăruit-o şi doar aşa vei putea să-i vezi minunile, să te îmbogăţeşti de ele, de parfumul lor, de culorile lor şi de emoţiile pe care ţi le trezesc, şi să mulţumeşti. Trăind permanent în aşteptarea unei minuni, aceasta poate să treacă pe lângă tine fără ca tu să o observi, pentru că eşti prea concentrată să priveşti în zare, să întrezăreşti mai repede ce îţi oferă viitorul. Dacă gândul tău este îndreptat mereu la ceea ce se va întâmpla, niciodată nu vei şti ce se

întâmplă acum cu tine; pentru tine, prezentul este o necunoscută, pentru că nu îl trăieşti, ci doar îl mimezi. Tu trăieşti acolo unde îţi sunt gândurile, adică doar în viitor – o valoare puţin controlabilă; el este cum vrei tu să fie, dar este aşa pentru că este viu doar în imaginaţia ta. Trebuie să ştii că cel mai de preţ dar al nostru este Prezentul. Este unicul pe care îl putem controla; nu putem schimba nimic din trecut, dar putem schimba viitorul prin prezent.

—Am scăpat de prelegerile tatei şi acum am parte de ale tale. Mulţumesc, ripostă Amina mai mult pentru ea, supărată de eşecul încercării de a-l urni din loc mai repede.

David se prefăcu că nu o aude, surâse îngăduitor, uşor amuzat şi se gândi încă o dată că Amina, deşi ar vrea să fie tratată ca un adult, va rămâne pentru mult timp un copil iubit şi răsfăţat.

Soarele se ridicase pe cer şi încălzea plăcut aerul. Era o zi perfectă pentru o plimbare în istorie. Ieşiră din hotel într-un final, spre bucuria Aminei, şi începură să meargă cu pas moderat spre oraş. Pentru că plouase uşor toată noaptea, atmosfera era pură şi înmiresmată. Se simţea în aer miros proaspăt de tămâie şi mirt; David mulţumi proniei pentru această primire şi se simţi norocos şi fericit că era, în acest moment, aici. Ar fi vrut să aibă mai multe cuvinte de mulţumire, dar ştia că trăirea unei emoţii profunde şi adevărate este deja o expresie a recunoştinţei faţă de Dumnezeu. Lângă copilul acesta cu părul rebel, sufletul lui devenea mai pur şi adolescentin şi se bucura că putea să participe la această călătorie a ei. Ştia că Amina caută răspunsuri la întrebări încă nerostite şi îşi dorea din tot sufletul să îi facă acest drum mai uşor.

Odată cu trecerea anilor, David învăţase de la viaţă că lucrurile bune vin aşa cum fiecare le merită şi, mai cu seamă, către cel care cunoaşte răbdarea şi ştie să aştepte. Şi mai învăţase să aibă un entuziasm constant, izvorât din credinţa că tot ceea ce i se întâmpla avea întotdeauna o raţiune, înţeleasă sau intuită, iar asta îl făcea să găsească plăcere şi mulţumire în orice,

indiferent de situaţie. Ştia că rezolvarea unei probleme, în bine sau în mai puţin bine, stă în modul de cum este înţeleasă de minte şi filtrată de inimă. Maestrul lui îl învăţase să îşi asculte cu atenţie inima, care îi şoptea întotdeauna la nevoie, arătându-i drumul karmic de urmat. Păcat că toate acestea nu le putea spune Aminei aşa, pur şi simplu. Tinereţea ei lipsită de răbdare nu o lăsa să îl asculte şi inima ei năvalnică nu era pregătită să-şi facă auzite poveţele pe care le ştia de milenii.

Străbătuseră drumul până la Cetate tăcuţi. Amina nu îşi închipuise vreodată că locurile acestea îi vor fi atât de familiare, chiar dacă nu le mai văzuse până atunci decât în albumele sau în cărţile pe care i le dăruia David sau le găsea pe rafturile bibliotecii de acasă.

—Ce simţi acum? îl întrebă Amina şoptit, atingând câteva pietre albe, ca pe nişte prieteni vechi şi dragi.

—Multă pace. Eu, ori de câte ori vin aici, sunt acasă. Nu pot decât să mă consider norocos că m-am născut şi am crescut aici, pe meleagurile Ţării Sfinte.

Amina simţea sub degete poveştile acestor pietre atât de încercate. Zidul vechi părea un uriaş blând care îşi accepta cu supunere soarta de a străjui cel mai încercat şi râvnit oraş de pe Pământ. Cu atât mai mult cu cât ascundea în spatele lui una dintre cele mai minunate taine: Învierea, triumful spiritului asupra materiei.

Pe aleea ce ocolea Cetatea, mergea încet, venind spre ei, un bătrânel slab şi scund, adus de spate, îmbrăcat în straie de călugăr, cu o pereche de ochelari cu rame rotunde, negre şi groase, ce păreau mai mari decât el. Trecând pe lângă ei, înclină capul în semn de bineţe şi îi zâmbi prietenos şi îngăduitor Aminei. Fata îi întoarse zâmbetul la fel de binevoitor, dar nu dintr-un gest reflex sau din politeţe, ci pentru că simţi că într-un fel îl cunoştea, iar imaginea lui îi răsărea din ungherele unei memorii pierdute. Se opri în loc,

un pic surprinsă de această simţire, căci inima voia să îi spună ceva, dar ea, ca orice tânăr atotştiutor, obişnuia să o ignore şi să îşi asculte doar raţiunea. Iar raţiunea ei se împotrivea acum unor punţi peste timp, unor amintiri rămase în cotloanele acestui suflet vechi, cu o minte nouă. Şi totuşi, avea acest sentiment atât de ciudat şi atât de profund, legat de acest monah bătrân, ca un legământ ce venea de dincolo de veacuri, un déjà-vu; îşi spuse că nu era decât un gând rebel, rătăcit printre sinapsele memoriei, o simplă suprapunere a imaginii acesteia noi, peste o alta, veche. Pentru ea, era singurul răspuns raţional pe care şi-l putea inventa.

—Mergem? o scutură întrebarea lui David din plăsmuirea minţii ei. Şi pentru mine e o figură cunoscută, dar aici vezi oameni ai bisericii pretutindeni. Mai târziu, am să îţi vorbesc despre el, căută David să o scoată un pic din propria-i dilemă, simţind că Amina încerca să-şi dea un răspuns logic şi nu unul ezoteric.

—Da, mergem, acceptă Amina, mai umilă ca niciodată şi mirată că David îi ghicise confuzia. Dar îl cunoşti?

—Să zicem că da, îi răspunse tânărul, laconic.

Ceea ce o bulversa nu era senzaţia în sine, ci mai degrabă dorinţa ei de a scăpa cu o explicaţie logică de această confuzie deranjantă.

Pentru prima dată, se dădea o luptă între mintea şi inima ei, pentru că inima îi amintea emoţii demult trăite, iar mintea o îndemna să nu le creadă, spunându-i că nu pot fi adevărate. Încercă să nu se mai gândească şi să se concentreze la itinerariul lor din acea zi. Dintr-un instinct de conservare, îl apucă pe David de mână, ca atunci când era copil şi, aflându-se în faţa a ceva nou, se ancora de mâna tatălui, pentru a se simţi în siguranţă. Nu ar fi avut motiv acum, dar simţea nevoia unei apropieri umane şi a unei tăceri.

Trecură fără grabă şi fără să mai schimbe vre un cuvânt pe sub impunătoarea Poarta Jaffa, pe lângă Turnul lui David, şi apucară pe drumul destul de aglomerat la acea oră, spre Catedrala Adormirea Maicii Domnului. Forfota Cetăţii nu se lăsase simţită din spatele zidurilor tăcute. Strada, pavată cu dale mari de piatră, era populată de o mulţime eterogenă de comercianţi care îşi deschiseseră prăvăliile încă din zorii zilei, pentru a-şi aranja afară, în stradă, o parte din marfă, ca nişte vânzători ambulanţi. Astfel, atmosfera se anima de culori vii şi de gălăgia amestecată a negustorilor şi a turiştilor curioşi, care se opreau la fiecare magazin, făcând anevoioasă înaintarea pe străduţa îngustă a bazarului. Amina trecea prin această mulţime pestriţă şi parcă nici nu vedea spectacolul de culori, zgomote şi chipuri amestecate care avea loc în jurul ei; părea rătăcită în labirintul propriilor gânduri şi aproape că uitase de David, deşi îl trăgea de mână, prin mulţimea care parcă i se înfăşura în jur.

—Stai, Amina, opreşte-te un moment! o smulse David la timp pentru a o feri de căruciorul băiatului cu covrigi care aluneca abil peste dalele de piatră, lustruite de 2000 de ani de paşii locuitorilor, ai cuceritorilor, ai pelerinilor şi, mai nou, ai turiştilor. Unde alergăm aşa? Uite, eu aş vrea să ne oprim aici să cumpăr o cutiuţă din lemn, pentru păstrarea tămâii. Vezi ce frumoase sunt?

Amina se roti pe călcâie şi se trezi în faţa unui aranjament impresionant, ca un turn spre cer, de cutiuţe sculptate, de sute de mărimi şi modele, din lemn, carton, pânză sau os, de diferite culori. Vânzătorul era un băiat asiatic cu tenul arămiu, ars de soare şi ochi pătrunzători de un verde smarald. Îi întâlni privirea sfredelitoare şi avu senzaţia că fiinţa i se dizolvă în verdele ochilor lui şi se prelinge într-o altă dimensiune, în trecut. Simţi cum verdele glacial al celor două lacuri de lumină îi îngheaţă şuvoiul zgomotos al gândurilor şi orice formă de viaţă din jurul ei, încremenind atmosfera. Respiraţia i se opreşte şi Timpul fuge în spate ca şi cum şi-ar înghiţi secundele şi ar ajunge la originea Universului. Îi venea să îl întrebe ce ritualuri magice sau şamanice a mai făcut de când nu l-a mai văzut, dar singurul lucru care se mişca în tabloul ăsta îngheţat era torentul sanguin care îi pompa asurzitor în timpane; parcă îl cunoştea de când lumea şi inima ei o îndemna să îi vorbească. Simţea că avea să îi povestească lucruri vechi, petrecute cu

milenii în urmă şi mai simţea că acelaşi lucru ar fi făcut şi el. Vedea nisipurile înalte ale unui deşert de acum două mii de ani, auriu şi arzând, curgând prin inima lui şi ar fi vrut să-i poată pune mâna pe piept, să simtă vântul care cânta şuierat şi usca nările Regilor-magi de la Răsărit ce veneau să aducă daruri la Naşterea Mântuitorului lor. Cerul era luminat intens de o Stea, Steaua Bunei Vestiri, şi trei călători grăbiţi, pe cai nervoşi, înspumaţi, în galop, urmăreau lumina acestui astru ce prevestea naştera Domnului întru Mântuirea neamurilor şi întoarcerea la Tatăl. Bărbatul cu ochii verzi ca smaraldul păstra ascunsă lângă inimă o cutiuţă cu tămâie înmiresmată, singurul dar de preţ ce îl avea pentru Prunc. „Să se îndrepteze rugăciunea mea ca aburul tămâii înaintea ta”, îşi spuse el şi o apăsă încă o dată la piept, cu evlavie profundă şi bucurie, ştiind că este printre primii oameni care cunosc şi preaslăvesc momentul Naşterii Sfinte. Îi mulţumi cu umilinţă Dumnezeului lui, care i-a mişcat paşii pe Calea Operei ce îi fusese hărăzită de destin. Era fericit pentru că era unul dintre puţinii aleşi şi asta îl îndreptăţea să se simtă deosebit şi absolvit de păcate.

Deodată, în noapte, gândurile îi fură curmate de o mişcare bruscă a calului care se arcui scurt, se ridică în două picioare şi nechezând sări în lături, parcă speriat de o nălucă. În faţa lor, Steaua îşi cobora lumina pe silueta firavă a unei fetiţe; avea în mână o făclie mică cu care reuşea să dizolve umbrele nopţii şi să alunge teama din suflete. O înălţă, apropiindu-şi-o de faţă pentru a fi, parcă, recunoscută. Era un copil evreu, cu tenul măsliniu, ochii verzi şi o claie de cârlionţi care-i încadrau feţişoara zâmbitoare. O licărire misterioasă şi profundă îi ţâşnea de undeva din spatele ochilor. Îi privi prietenos pe cei trei călăreţi, de parcă le recunoştea feţele regale, aşteptate demult, la această răscruce de drumuri, ca să îi ajute şi să le îndrepte paşii spre locul Sfintei Zămisliri.

—Aţi greşit drumul şi ar trebui să faceţi un ocol; pot să vă arăt eu o scurtătură pe aici, printre grădinile de măslini, le arătă fetiţa, cu un gest larg, drumul.

Călăreţii continuau să o privească lung, ca pe o nălucă, încercând să îşi astâmpere caii care mărunţeau pământul pe loc, cu copite nervoase. Nu

ştiau dacă să vorbească sau să aştepte în tăcere ca mica nălucă să se dizolve de la sine în umbrele nopţii.

—Eu sunt Maryam din Magdala şi am 4 ani, iar voi trebuie să fiţi cei trei Magi rătăciţi, porniţi de la Răsărit, să ajungeţi întâii care îngenunchează spre recunoştinţă la Naşterea Mântuitorului, le spuse râzând cu gura până la urechi, într-o joacă de copil inocent, în timp ce se îndepărta, ţopăind din când în când într-un picior. Ajunsă la o aruncătură de băţ, se roti pe călcâie spre ei:

—Să fiţi atenţi la întoarcere, să o luaţi pe Drumul Peşterii ca să nu vă întâlniţi cu Irod, se auziră într-un tril ascuţit, ce le zburli părul de pe şira spinării, ultimele cuvinte ale copilei, care se topi dintr-o dată în întuneric.

—Probabil că este un Înger, spuse într-un târziu regele cu ochii verzi, vorbind spre ceilalţi doi, dar mai mult pentru sine, şi inima începu să îi bată într-un galop nebun. Chiar se întâmplă, îşi spuse de astă dată în gând. Mulţumesc Marilor Spirite că ne-au arătat drumul care trebuia şi ne-au călăuzit până aici! Se pare că am ajuns să văd Faţa Celui Preamărit şi să ating Cerurile.

Rugăciunea sonoră a unui imam, a cărui voce de tenor se auzea într-un difuzor îndepărtat, o propulsă pe Amina, brusc, înapoi, la viaţa de acum.

Băiatul vânzător de amintiri luă dintr-o cutiuţă de os câteva granule de tămâie parfumată şi i le întinse lui David, ezitant, cu mâna tremurândă uşor, contrariat de privirea Aminei dar şi de sentimentul straniu care îi încerca inima. Şi inima lui îl îndemna să îi vorbească acestei fete pe care o vedea pentru prima dată în viaţă, dar pe care o ştia din vremuri demult apuse. David simţi parfumul plăcut, dulce-nţepător al tămâii albe şi îi făcu semn să i-o împacheteze, că o va cumpăra.

Revenită brusc în prezent, la realitate, Amina părea că trăieşte într-o lume a acţiunilor şi a gândurilor încetinite, ca atunci când cineva derulează un film cadru cu cadru. Încerca cu disperare să îşi recapete controlul respiraţiei şi fluiditatea mişcărilor, dar totul era foarte greoi, ca şi cum s-ar fi întâmplat într-o atmosferă vâscoasă, cu consistenţa unui gel, în care, ca să te mişti sau să gândeşti, era nevoie de efort. Rotiţele capului se urneau greoi, de parcă acest salt în timp le-ar fi acoperit instantaneu de rugină. „Oare de ce lumea în jurul meu e atât de lentă? Chipul băiatului ăstuia cu ochii verzi, care pare că mă ştie de undeva, îmi este cunoscut; poate l-am văzut în alt loc sau în alt timp.... hm....., în alt timp.” Râse îngăduitoare cu propria-i greşeală de exprimare, pentru că îşi dădea seama că ceea ce a gândit nu era rodul raţiunii ei. Şi nici nu voia să accepte că pur şi simplu este simţirea unei inimi ce tocmai învaţă să îi vorbească şi încearcă să se facă ascultată. Gândurile Aminei erau departe de inima ei, dar ea, inima, îşi promisese să fie insistentă şi tenace până când va reuşi să îşi facă auzit cântecul, astfel încât Amina să înceapă să trăiască Povestea Ei, povestea lui Eu Sunt.

David asistase răbdător, făcându-şi datoria de prieten şi înger păzitor. Nu era indiferent la emoţiile ei, dar nici nu voia să fie sufocant. Căuta să-i lase mereu spaţiu, astfel încât Amina să se simtă în siguranţă să încerce, să descopere, să experimenteze, iar lui să îi fie uşor să o ajute la nevoie. Nici el nu ştia de unde îi venea acest instinct patern de a o proteja, mai ales că David nu avusese fraţi sau surori; cu toate astea, îi era uşor să gestioneze momentele dificile, tensionate sau capriciile Aminei. O simţea mereu şi, fără ca ea să îi descrie stările prin care trece, ştia ce gândeşte, ce simte, ce suferă, ce i se întâmplă în fiecare moment. S-ar fi putut spune că era mereu conectat la ea. Amina era pentru el o carte deschisă. Şi era fericit că putea participa la acest proces de creaţie, iar amprenta lui era lăsată în sufletul unui înger. Credea în el şi în Amina, în legătura lor profundă, dincolo de înţelegerea ei şi de accepţia lui. Ştia că împreună vor reuşi. Aştepta răbdător clipa când Amina va separa raţiunea de simţire, va accepta, iar inima va începe să-i povestească, rând pe rând, file trecute sau viitoare din cartea vieţilor ei. Iar cea mai mare împlinire o va avea când ea va învăţa să se bucure cu inima de momentul Acum. Trebuia doar să aibă răbdare.

David credea cu tărie că, în viaţă, clipele importante care pot defini destinul unui om sunt orânduite natural pe o axă: momentul naşterii, momentul morţii şi momentul Acum.

Voia ca lucrul acesta să îl înţeleagă şi ea, pentru că aşa va şti cum să se împlinească prin experienţele vieţii ei, frumoase sau urâte. Aşa va reuşi să se bucure de Clipă şi să depăşească momentele dificile, să nu fugă la greu şi, cu mult curaj, să recunoască pilda pe care destinul vrea ca ea să o înveţe, chiar dacă uneori va fi amară.

Acum o simţea pe Amina bulversată de regăsirea unui suflet vechi, rătăcită prin veacuri, în lumina verde a ochilor unui vânzător de amintiri.

O atinse uşor pe mână, parcă pentru a trezi cu delicateţe un somnambul pe care nu voia să îl sperie întoarcerea la realitate, întoarcerea la Acum.

—Amina, îţi place cutiuţa asta din lemn sau cea din os? o întrebă David, în şoaptă, arătându-i două cutii mici, aproape asemănătoare. Mie îmi plac amândouă şi nu ştiu pentru care să mă decid; fiecare are farmecul ei. Ai putea alege tu? Aş fi încântat. Şi oricare ar fi, aş considera-o ca pe un dar din partea ta.

Zăbovi un pic mai mult decât ar fi simţit nevoia şi ştia că a vorbit în plus şi inutil ca o gospodină nehotărâtă între două linguri de lemn, dar a făcut-o pentru Amina, pentru a nu se simţi stânjenită şi bulversată de toată această confuzie care îi înceţoşa mintea. O cunoştea îndeajuns de bine încât să ştie că dacă nu reuşea să stăvilească emoţia acestui moment şi să înceapă să creadă în simţurile ei, şi-ar fi construit în jurul inimii o fortăreaţă de explicaţii raţionale. Şi toate acestea, dictate de Sinele său negativ şi critic, acest diavol tânăr măcinat de îndoieli şi vanităţi materialiste.

—David, am un sentiment straniu şi nişte viziuni ca nişte aduceri aminte, îi şopti în ureche, ca atunci când era mică şi voia să îi spună ceva pe furiş.

Simt că îl cunosc pe băiatul ăsta, demult era un mag, aş vrea să îţi povestesc tot ce simt, dar e atât de ciudat, încât îmi e teamă că vei râde de mine, spuse încet, frecându-şi fruntea îngândurată cu degetele, privind în gol.

Vădit tulburată, începuse să se îndepărteze uşor de magazin şi, fără să îşi dea seama, îl trăgea şi pe David cu forţa după ea, în timp ce el opunea rezistenţă, încercând să rămână pe loc pentru a plăti tămâia.

—Amina, ai tot timpul să îmi povesteşti; uite, acum decide-te pentru o amintire, un suvenir, oricare ar fi el. Plătim totul şi mergem; cred că am zăbovit destul de mult în faţa acestui magazin, încercă David să o calmeze. Vor mai fi şi alte amintiri de depănat, adăugă încet, doar pentru sine, aproape nostalgic.

David era un bărbat erudit, cu o cunoaştere şi o inteligenţă aparte. Când împlinise 12 ani, părinţii lui îl trimiseseră la o veche mănăstire budistă, un lăcaş de cult, în Regatul Buthan, unde îşi desăvârşi caracterul şi îşi găsi Maestrul, persoana pe care o va venera până la moarte şi peste Timp.

David era omul potrivit căruia să îi povesteşti astfel de întâmplări, ce unora le pot părea ciudate. De fapt, era persoana căreia i te puteai destăinui şi îi puteai încredinţa orice secret al vieţii tale, cu sufletul unui păcătos care vorbeşte la spovedanie. Ştia să asculte şi să rezolve situaţii de viaţă. Dar, în afară de planul raţional, avea un simţ al premoniţiei şi al înţelegerii profunde a naturii umane, care îl făceau unic. Nu era niciodată curios, nu întreba niciodată nimic şi părea că ştie tot ceea ce va urma să se întâmple în filmul vieţii tale. Dacă putea, te ajuta cu o plăcere şi iubire necondiţionate, fără să aştepte ceva în schimb. David iubea oamenii şi mai ales pe cei sinceri, care veneau spre el. Credea în frumuseţea firii umane pentru că ştia că în ea există dumnezeirea dintru începuturi. Nu îl speria niciodată nimic şi se bucura întotdeauna pentru întâmplările din viaţa lui, indiferent dacă erau bune sau nu, mulţumind Cerului pentru fiecare în parte. Niciun eveniment neplăcut nu reuşea să îl perturbe, deoarece primea totul cu uşurinţa unui monah împăcat cu viaţa, de parcă viaţa curgea pe lângă el fără să-l atingă.

Ştia că momentele grele durează atât cât trebuie şi că întotdeauna după rău vine bine. Învăţase de la Maestrul lui că răul şi binele se găsesc împreună în interiorul şi în afara tuturor lucrurilor sau a fiinţelor, ca o normalitate necesară universului nostru şi că există o lume dincolo de această dualitate materială, o lume care poate fi accesată de iniţiaţi sau, simplu, de oamenii apropiaţi de Dumnezeu, care cred şi care cer. Se eliberase de ataşamente şi se simţea împăcat. Era un om care trăia în Dumnezeu şi se bucura de minunăţiile Lui. Amina nu ştia nimic din toate astea. Intuia o parte din personalitatea prietenului ei, dar nu într-atât încât să ştie că David, în astfel de momente, îi putea fi de folos, fără explicaţii şi, mai ales, fără ca ea să îi pară ridicolă.

—Ok, ia-o pe asta, îi arătă Amina grăbită una dintre cutii, aproape fără să o privească.

David se conformă şi plăti pentru cutiuţa fetei şi tămâia lui, fără să mai facă vreun comentariu, admirând în tăcere floarea regilor, crinul stilizat, sculptat pe capacul micului suvenir de lemn parfumat, ales la întâmplare de Amina. Privi adânc, cu recunoştinţă, ochii verzi ai băiatului, luându-şi la revedere cu un gest aproape imperceptibil al capului. Ar fi vrut să îi mulţumească pentru că le ieşise în cale şi îi dăruise Aminei acest moment de regăsire şi de uimire care îi va naşte întrebări, dar nu voia să fie auzit; se întoarse lângă ea cu pas domol, o luă de braţ şi îşi reluară drumul, ca şi cum nimic nu se întâmplase.

Aminei îi făcea bine atitudinea calmă şi înţelegătoare a lui David; era ca un sprijin şi ca o confirmare că totul e sub control. Ca atunci când se lua curentul şi „papà” o liniştea, cerându-i să stea calmă în întuneric, asigurând-o că nu i se putea întâmpla nimic rău şi că va remedia rapid defecţiunea.

Îşi găsi cadenţa pasului, liniştită, ca atitudinea bărbatului de lângă ea şi îşi zise că ar trebui să fie mai atentă la comportamentul şi la reacţiile lui David, pentru că trebuie să fie cele corecte. În scurt timp, atmosfera dintre ei se relaxă şi deveni firească. Amina ar fi vrut să îi mulţumească şi să îşi ceară

scuze pentru momentul ei de uimire. Nici nu bănuia cât de bucuros era David că energia aceasta benefică a Oraşului Sfânt începea să schimbe sufletul ei tânăr, atât de încărcat de logici sterile şi de prejudecăţi deşarte.

Capitolul IV

Auzul cântecului liturgic

Rătăciră fără scop pe străduţele înguste ale bazarului, irosind vremea la fiecare tarabă, pierzându-se în sumedenia de suvenire miniaturale şi colorate, printre statuile şi crucile de lemn sculptate de artişti ambulanţi africani, uitându-se la nesfârşitele şiruri de icoane şi cruciuliţe manufacturate în diverse materiale şi mărimi, la bucăţi de vestigii arheologice, inele, brăţări, colane în stil arăbesc pe care Amina le probă, până când David, extenuat, se hotărî să pună capăt acestui fluviu de obiecte care începuse să îl obosească. Se opri brusc în mijlocul drumului şi o forţă şi pe Amina să stea locului:

—Ce ai zice să ne oprim să mâncăm ceva? o întrebă uşor reconfortat, văzând o cârciumă mică, tradiţională, unde se preparau lipii ca în copilăria lui: umplute cu salată, falafel şi hummus. De cum intră, îi atrase atenţia o imensă presă de stors rodiile, ce trona mândră în mijlocul încăperii. Ca să se poată aşeza la mese, clienţii trebuiau să o ocolească şi se minunau mereu de cât de mare era; putea stoarce cinci fructe deodată, astfel încât porţiile de suc erau pe măsura presei.

Era o prăvălie mică şi cam mizeră, pierdută parcă în mulţimea unor magazine mari care vindeau suveniruri de tot felul, de la icoane şi sfeşnice la pietre semipreţioase şi costume tradiţionale, cu vânzători gălăgioşi care-şi făceau o publicitate zgomotoasă, insistentă, obositoare, în preacunoscutul stil de bazar oriental.

David intră primul, curios şi încântat că a găsit în sfârşit o oază de linişte, un locşor unde nimeni nu încearcă să le vândă ceva sau să intre în vorbă cu ei. Ceru pentru amândoi două pahare de suc de rodii şi două lipii umplute. Pentru Amina se gândi să ia şi un burekas cu brânză dulce, ca să îi satisfacă nevinovata ei plăcere: dulciurile. Zâmbi de unul singur, cu nostalgie,

amintindu-şi după-amiezile de duminică petrecute cu acel mic bulgăre de energie în parc, unde, ca să o facă să stea locului o clipă şi să-şi tragă sufletul între două lepşe, îi lua o îngheţată sau o prăjiturică, o aşeza pe iarbă şi îi spunea ghicitori. I se părea că trecuse o veşnicie, timp în care copilul luminos dispăruse, iar exuberanţa bucuriei pure se dizolvase într-o tinereţe metodică, dogmatică şi sceptică. Amina se strecură tăcută pe unul dintre scaune, conectată la întâmplarea ei şi a băiatului cu ochii verzi. Era pentru prima dată când se gândea serios la călătoria sufletelor în alte vieţi şi începea să dea greutate conversaţiilor pe această temă, auzite des în casa lor. Îşi aminti ceea ce buna Ada îi spusese odată, când ea o întrebase dacă îngerii există sau nu. „În scripturi se spune că îngerii le ghidează oamenilor conştiinţa pentru acţiunile lor sau că sfinţii îşi exercită puterea asupra omului, pentru a-l ghida să facă lucruri drepte.”

—Crezi că un înger a făcut posibilă întâmplarea asta? îl întrebă Amina, sperând într-un răspuns care să îi destrame necunoscutul şi neliniştile.

În sfârşit, îşi învinsese frica de penibil. David se bucura, căci copilul din ea reuşise să spargă gheaţa, să vrea să scape de îndoielile care îi măcinau sufletul. „Scoate-ţi la lumină demonii şi lumina te va mântui..... „ , îi răsunau în cap vorbele iubitului Maestru.

—Da, eu cred că şi îngerii, şi demonii sunt în permanenţă cu noi şi relaţionăm, imerşi în această nemărginire vie, chemată Dumnezeu, care conţine în ea toate creaturile văzute şi nevăzute, toată materia şi antimateria pe care le interconectează, îi răspunse David calm şi explicit. Acum cred că te întrebi de ce ai trăit o amintire. Ca să înveţi să accepţi că în afara ta sunt o mulţime de lumi din care faci sau ai făcut parte. Să accepţi că ceea ce tu percepi cu cele cinci simţuri e rezultatul unui singur principiu fundamental: vibraţia divină. Fii receptivă la Tot ceea ce te înconjoară, pentru că acesta este Dumnezeu, iar deocamdată, din nefericire, noi avem posibilităţi limitate de a-L percepe. Un ascet, un yoghin sau pur şi simplu un om smerit, care cere din inimă, descoperă probabil mai multe căi spre divinitate, dar nu vom şti niciodată care sunt, dacă nu vom încerca să mergem pe drumul lor.

—Eu pot să-mi imaginez o vibraţie eternă, aşa cum spui tu. Dar materia? Sunt două lucruri diverse; nu au aceeaşi origine.

—Nu ai dreptate. Originea lor este una, unică. Aminteşte-ţi vorbele Bibliei. „La început era Cuvântul..... şi Cuvântul era la început cu Dumnezeu. ”..... „ Cuvântul „ este vibraţia divină care a colapsat lumea cuantică în particule de realitate, dând naştere materiei ăsteia concrete din care suntem plămădiţi. Tot ceea ce există în lumea noastră palpabilă îşi are originea în energie, în El. Nu vreau să îţi vorbesc ca un profesor atotştiutor, adăugă David uşor nervos, la gândul că tânăra va crede prea puţin din vorbele lui. Ai crede mai repede dacă ţi-aş da o carte să citeşti.

—Aşadar, dacă nu ar fi existat mai întâi energia, materia nu ar fi existat, asta vrei să îmi spui, nu? se însenină Amina dintr-odată, fără să ia în seamă resemnarea lui David.

—Da, tot ceea ce tu vezi nu ar fi existat dacă nu ar fi existat mai întâi Dumnezeu sau energia, cum îi spui tu, din care a luat naştere materia, ele începând să coexiste şi să se transforme una în cealaltă. Ai avut momente în viaţă când gândurile tale au căpătat formă. Dorinţele tale s-au materializat mai devreme sau mai târziu şi poţi spune că ai fost un mic Dumnezeu, în măsura în care energia gândului tău a devenit palpabilă. Doar că, în general, oamenii nu sunt atenţi când se întâmplă aceste lucruri, pentru că ei le vor imediat, ceea ce îi face să tragă concluzii pripite şi să spună că viaţa lor nu se conturează aşa cum o plăsmuiesc ei, ci după cum le este decisă de providenţă.

—Uite, acolo pare că sunt scrise cuvinte magice care pot schimba istoria, generând lucruri concrete, spuse Amina mai mult în glumă, arătându-i, cu un gest scurt al capului, peretele din spatele lui care părea că poartă versurile unei poezii.

David se întoarse, urmând privirea fetei şi începu să citească cu voce moderată, încercând un sentiment de recunoştinţă care punea stăpânire pe el, cu fiecare vers citit:

Aham asmi sAlA (Eu sunt Sufletul),

Aham asmi laND dIpAn

(Eu sunt Lumina Divină),

AhamasmilAba (Eu sunt Iubire),

Aham asmi viloThin (Eu sunt Voinţa),

Aham asmi palyANa SaSTilatA

(Eu sunt Planul Stabilit).

Ştia Mantra Sufletului din adolescenţă; Maestrul lui îl învăţase, la încheierea primului an de stagiu iniţiatic în practica meditaţiei. De atunci, o spunea dimineaţa şi seara, şi ori de câte ori simţea nevoia. Aşa simţea cum Dumnezeu se centra în viaţa lui şi cum el începea să existe ca o reflexie perfectă a energiei divine. Îi dădea forţă şi încredere. Iubea această mantra la fel de mult cum iubea Rugăciunea Domnească; probase de multe ori puterea ei. Aştepta momentul ca Amina să fie pregătită să creadă în ea, aşa cum Maestrul lui a aşteptat pentru el; şi acum părea că cineva îl sprijină să ajusteze înţelept drumul unei tinereţi necoapte, ca toate tinereţile: rebelă, îndărătnică şi sceptică.

Fata din spatele tejghelei le aduse mâncarea şi băuturile; zâmbind amabil, le puse pe masă, fiecăruia ceea ce comandase. Părea genul de ospătar prietenos şi vorbăreţ, pe care dacă îl saluţi de bună ziua, îţi povesteşte viaţa lui, a prietenilor şi a vecinilor. David profită de moment şi o întrebă cine scrisese cu cărbune pe perete versurile. Fata îi povesti că, în ajunul Paştelui trecut, intrase în prăvălie un tânăr pelerin de care îşi aducea bine aminte pentru că, deşi părea firav, iradia în jurul lui o forţă şi o strălucire aparte. Avea o privire luminoasă şi blândă, pacificatoare. Îmbrăcat cu o cămaşă lungă, demodată, şi o mantie cernită, purta cu el o desagă ponosită plină cu cărţi de învăţături, pe care le dăruia. Îşi aducea aminte ca acum figura lui, pentru că îi atrăsese atenţia un semn particular. Parcă purtase în trecut, pe cap, o coroană cu spini care îi lăsase urme pe frunte. Tânărul îi ceru un strop de apă şi îi spuse că a venit să îşi mai poarte o dată crucea pe Via Crucis. Fata îşi zise că nu putea să îi dea unui om obosit şi înfometat, doar un pahar cu apă. Îl ospătă cu o lipie umplută şi nişte suc de rodii. După ce termină de mâncat, călătorul îi ceru voie să scrie pe perete câteva rânduri, o mantra, în semn de mulţumire, şi care, zicea el, dacă le va rosti zilnic, îi vor fi mai de folos decât plata acelei mese. Îl întrebă de ce nu scrie Tatăl Nostru, iar tânărul îi spuse că această rugăciune este foarte cunoscută, spre deosebire de Mantra Sufletului, care s-a pierdut în timp de la Iisus şi până astăzi, deşi are o putere şi o magie aparte. Şi, într-adevăr, în zilele de după această întâmplare, fu surprinsă să vadă că prăvălia începuse să se umple de clienţi de dimineaţa până seara, iar mica ei afacere devenise peste noapte de-a dreptul prosperă. La început, nu era pe deplin convinsă de influenţa acelor cuvinte alambicate, care păreau mai degrabă o limbă inventată în joacă, de nişte copii, decât o mantra, dar coincidenţa era prea mare şi, la urma urmei, nici nu o costa nimic să creadă asta şi să vorbească şi altora. Raconta cu plăcere întâmplarea cu tânărul pelerin, oricărui trecător, client sau turist, curioşi să ştie ce însemnau versurile de pe perete. Ar fi vrut să aibă mai multe de povestit pentru că aşa, zicea ea, oamenii ar fi zăbovit mai mult şi s-ar fi lăsat mai uşor convinşi de puterea versurilor. Mulţi o întrebau în ce limbă sunt scrise şi, printre explicaţii, amintea mereu de originea ei îndepărtată, de pe meleaguri indiene, de care era mândră. Avea prilejul să se simtă superioară multor turişti şi chiar localnicilor tineri sau mai puţin citiţi, care nu ştiau nimic despre sanscrită, şi atunci începea să le povestească o istorie, chipurile petrecută cu 5000 de ani în urmă, în întregime născocită de ea. Lucrul care o întrista cel mai mult era că nu ştia dacă această mantra

trebuia rostită într-un ritual anume sau o spuneai şi gata; începeai să prosperi, ca după rostirea unei magii.

—Cum te cheamă? o întrebă David curios.

—Tabitha, răspunse fata.

—Tabitha, te-ai întrebat vreodată de ce este scrisă într-o limbă atât de veche cum este sanscrita?

—L-am întrebat pe el înainte să plece, dar mi-a spus că, dacă voi vrea cu adevărat să ştiu, va face în aşa fel încât să aflu. Mi-a venit să râd, ştiind că s-ar putea să nu îl mai văd niciodată, dar nu i-am spus nimic. I-am mulţumit, iar el şi-a văzut de drum.

—Şi chiar îţi doreşti să ştii? întrebă Amina din ce în ce mai atentă, sperând să fie vorba despre „rugăciunea bunicii Ada”, cum o numea ea de când era mică.

—Nu atât de mult ca acum un an; poate şi pentru că m-am obişnuit să o spun zilnic. O perioadă nu i-am dat nicio importanţă, chiar dacă, imediat după plecarea tânărului pelerin, prăvălia a început să se umple de turişti atât de mult, încât a trebuit să îmi mai iau un ajutor. Eram prea orgolioasă şi nu voiam să cred deloc în spusele lui şi cu atât mai mult în magia acestei invocaţii. Până într-o zi când un prieten care a deschis un negoţ cu suvenire în apropiere mi-a cerut să îi dau voie să copieze mantra, pentru bunul mers al afacerii. După o lună a venit, entuziast, ca să îmi mulţumească pentru ajutor, spunându-mi că afacerea îi mergea ca pe roate, deşi era un magazin mic şi fără prea mare vad, iar el nu se-aştepta să îi meargă aşa de bine de la început. Mi-am zis că nu mă costă nimic să încerc şi eu să o zic odată cu rugăciunea de dimineaţă, aşa cum îi îndemnam pe toţi cei care îmi intrau în prăvălie. Şi, într-adevăr, în zilele în care nu uitam să mi-o spun, mă simţeam un alt om: plin de iubire, de pace şi bucurie, mai liniştită şi mai optimistă.

Încet-încet, m-am obişnuit să o rostesc zilnic, dimineaţa şi seara, şi este ritualul meu de primenire. Dacă nu o spun, parcă lipseşte o parte din mine. Este o obişnuinţă din copilărie să mă rog la începutul şi la sfârşitul zilei; am fost botezată în ritul creştin ortodox, de măicuţele de la Mănăstirea Sfintei Cruci, care m-au şi crescut. Este aproape de noi, la puţin de mers de aici. Pe părinţii mei nu mi-i mai amintesc, pentru că au murit înainte ca eu să împlinesc 3 ani; erau evrei, dar am descoperit mai târziu că stră-străbunicii lor îşi aveau originile în India. Imediat după Paştele de anul trecut, venind în prăvălie un turist care spunea că pricepea câte ceva, mi-a zis că ar părea să fie sanscrită. Am încercat şi eu apoi să caut, ca să ştiu câte ceva despre limba asta, limbă pe care a vorbit-o familia mea îndepărtată, şi am aflat că este printre primele limbi indo-europene scrise, obişnuită la vremea ei doar în elita socială din Antichitate.

—Tabitha, cuvintele au o mare încărcătură divină, de aceea este important cum şi în ce limbă rostim rugăciunile. Într-adevăr, deşi nu era sigur de ceea ce spunea, turistul avea dreptate: versurile sunt scrise în sanscrită. Este o limbă foarte veche, care conţine una dintre cele mai clare şi fidele interpretări energetice ale cuvântului. Cuvintele şi gândurile creatoare sunt centrul meditaţiei şi ne apropie de Dumnezeu. Puterea frecvenţei lor are darul de a rearanja structura materiei în armonia arhetipală perfectă şi de a ne readuce în armonie cu toată Creaţia. La fel ca o rugăciune profundă, spusă din inimă, care ne face să vibrăm înalt, mai aproape de divin, înlesnind miracolele şi mântuirea.

—Nu prea înţeleg ceea ce spuneţi, dar ştiu ce simt când mă rog Dumnezeului meu, iar aceste versuri mi-au schimbat viaţa.

—E foarte important să simţi asta şi, crede-mă, altceva nu mai contează, adăugă aproape ca pentru sine David. În felul acesta, îl vei găsi sigur pe Dumnezeul din tine, încheie bărbatul şi se întoarse spre Amina.

Fata îl asculta tăcută, aşteptând să afle cât mai multe despre această mantra pe care o ştia de la buna Ada. O spusese şi ea în două ocazii diferite: într-un

moment de disperare şi într-altul de recunoştinţă. Nu se gândise niciodată la efectul ei; o spusese mai mult dintr-un reflex, poate din obişnuinţa de a-şi auzi bunica, de mică, spunând-o ori de câte ori avea nevoie să simtă că este în soarta ei, pe drumul corect. Amina îl resimţea ca un moment de relaxare profundă şi concentrare, dar nimic mai mult. Acum afla cu uimire că această mantra este o forţă şi că, spusă zilnic, ar putea fi un elixir de fericire pentru viaţa oamenilor.

—Te uimeşte că o ştiam şi nu ţi-am spus-o? o întrebă David.

—Da, mă supără că vorbim tot felul de lucruri, dar, după cum văd, subiectele pentru oameni mari nu le discuţi cu mine, îi răspunse Amina iritată, ascunzându-i, dintr-un soi de răzbunare, că şi ea o ştia din copilărie, de la bunica Ada.

—Nu vreau să te forţez să accepţi lucruri de care nu eşti convinsă, atâta tot. Prefer să aştept să le înţelegi singură sau ajutată, dar nu constrânsă; nu vreau să le accepţi doar pentru că oamenii de lângă tine le afirmă.

—Parcă ai fi tata. Ştii că nu aş face niciodată asta, ripostă Amina tăios.

—Poate că de multe ori ai făcut-o fără să îţi dai seama, insistă David.

—La urma urmei, de ce îţi pasă atât de mult să înţeleg toate preceptele astea mai mult sau mai puţin ezoterice? întrebă nervos Amina, micşorându-şi ochii şi mimând ura, ca un copil pregătit să se certe.

—Pentru că vreau să Îl cunoşti pe Dumnezeu, îi răspunse David calm, mângâind cu o privire caldă revolta Aminei.

—Şi ne faci tu cunoştinţă? îl ironiză tânăra, cu un surâs maliţios şi o privire tăioasă.

—Din păcate, asta nu pot să o fac eu, recunoscu David cu părere de rău în glas. Trebuie să o faci tu singură. Nu pot decât să îţi împărtăşesc din experienţa mea şi să te ajut să Îl iubeşti şi să Îl accepţi ca făcând parte din tine; nu vreau să Îl simţi pe Dumnezeu doar ca o Forţă exterioară, care priveşte şi intervine în viaţa ta atunci când consideră că meriţi asta. Vreau să–L găseşti în interiorul tău şi în tot ceea ce te înconjoară. Tu porţi Lumina Lui şi eşti parte din El, în aceeaşi măsură în care un copil e parte din părintele său. Şi, dacă te naşti din Strălucire, nu poţi fi altceva decât Lumină, chiar dacă, uneori, alegerile noastre ne poartă şi prin locuri mai puţin luminoase.

—David, lucrul care mă întristează cel mai mult în prietenia noastră este faptul că mă consideri o tânără nepregătită să simtă sau să înţeleagă lucruri.

—Prudenţa mea te deranjează, dar promit că, de acum, am să te tratez ca pe un adult responsabil şi nu ca pe un copil răsfăţat. Uite, aş vrea să îţi arăt ceva sau, mai bine zis, pe cineva. Trebuie să mergem, încheie, ridicându-se imediat de la masă.

Plecară după ce îşi luară rămas bun de la proprietara prăvăliei, cu promisiunea că vor duce mai departe povestea mantrei. Tabitha le mulţumi şi se bucură la auzul promisiunii şi în speranţa că acest mic episod din viaţa ei va aduce schimbare în vieţile altor oameni. Era un copil bun şi încercat, care cunoscuse de mic amarul vieţii şi asta o învăţase că poate fi mai de folos semenilor iubindu-i şi ajutându-i, în loc să fugă de întunericul din ei.

Cei doi o apucară pe o străduţă îngustă, străjuită de zidurile înalte ale unei mănăstiri, David în faţă, urmat îndeaproape de Amina. Pietrele albe şi cubice ale drumului aproape că îi străpungeau talpa încălţărilor şi o făceau să se schimonosească de durerea înţepăturilor, dar se străduia din răsputeri

să ţină pasul cu David. Se gândi la Via Crucis şi la picioarele Mântuitorului şi îşi înăbuşi un scâncet de durere. Străduţa aceasta strâmtă dintre ziduri îi părea un şir nesfârşit de cazne, dar nu îndrăznea să întrebe cât ar mai fi de mers, de teamă să nu o certe David şi să îi spună că e o smiorcăită fiţoasă. Începuse să fie mândră de stoicismul cu care reuşea să ţină pasul în ritmul călăuzei ei, când David coti pe neaşteptate în dreapta şi se opri brusc în faţa unui zid. Se opri şi ea, aproape izbindu-se de el şi privi mirată, de după tânăr, peretele de piatră; se aştepta ca el să se fi oprit în faţa unei intrări. Dar nu era decât un zid de piatră, ca toate celelalte pe lângă care merseseră până acum. Aşteptară preţ de câteva secunde care Aminei i se părură decenii, după care David apăsă pe butonul unei mici sonerii rătăcită în imensitatea zidului de piatră alb. Era convinsă că ştia de existenţa ei acolo şi că nu o descoperise acum. După geamătul ascuţit al unui zăvor tras, se deschise o uşă ce se afla chiar în faţa lor şi pe care cu greu o deosebeai de restul peretelui de piatră, în cadrul ei apărând silueta unui bătrânel gârbovit, îmbrăcat în straie de călugăr benedictin. David păşi familiar în curtea interioară a unei catedrale impunătoare, iar Amina văzu cum mina lui serioasă şi rece se topeşte într-un zâmbet de iubire şi dor neostoit, ca un călător care se întoarce după mult timp acasă. Parcă era un alt David, pe care îl vedea pentru prima dată şi descoperea că are şi el un suflet şi, probabil, ca orice muritor, o raţiune de a trăi. Bătrânul deschise braţele, închise ochii şi îl îmbrăţişă în tăcere, cu o dragoste infinită, ca la regăsirea unui fiu rătăcitor. Amina, rămasă în pragul porţii, îi privea înduioşată, amintindu-şi brusc de fuga ei pe scările copilăriei, în fiecare Sfântă zi de Duminică, de îmbrăţişările mamei şi de mâna blândă a tatălui trecută prin cârlionţii de pe frunte, de buna Ada, care venea mereu ultima, aducându-i botoşeii. Aproape că îi venea să plângă, căci îşi simţea dorul din inimă şi golul din suflet lăsat de fiinţele iubite. Copilul din ea avea nevoie de dragostea rămasă acasă, aşa cum o plantă are nevoie de apă şi de iubire ca să crească.

Era acelaşi călugăr bătrân cu care îşi încrucişaseră drumul de dimineaţă, pe aleea de lângă zidul Cetăţii, şi se gândi că era un soi de complicitate între el şi David, iar ea era, ca întotdeauna, copilul naiv care nu înţelegea ce se întâmplă în juru-i.

David se desprinse într-un târziu din strânsoarea emoţionantei regăsiri şi se îndreptă spre fată, trăgându-l după el pe bătrânel.

—Amina, vreau să îţi prezint cea mai importantă persoană din viaţa mea, i se adresă David. El e Noach, Maestrul meu.

Amina îl privea atent şi curios, ca pe o jucărie dintr-un galantar, şi nu îi venea să creadă că omuleţul ăsta, care părea mai degrabă un copil decât un om matur, putea fi noţiunea centrală a universului lui David.

Noach se apropie de ea şi o îmbrăţişă afectuos, ca pe o fiică.

—Fii bine-venită şi binecuvântată, copilă! Sunt fericit să cunosc oamenii speciali de care se înconjoară fiul meu rătăcitor. Aşa îmi arată cât a reuşit să înveţe de la mine şi de la viaţă. Asta e măsura artei mele de învăţător şi a talentului său de discipol. Azi-dimineaţă, când ne-am intersectat drumurile lângă zidul cetăţii, era intervalul meu de „legământ al tăcerii” şi de aceea nu m-am oprit să vorbim; David ştie că în fiecare vineri, de la răsăritul soarelui până la ora 3 după-amiază, eu respect acest legământ şi de aceea aţi trecut mai departe fără să ne salutăm. Mi-a vorbit mult despre tine şi despre familia ta care, de ani buni, e şi familia lui. Te aşteptam demult şi vreau să îţi dăruiesc ceva de bun venit, îi şopti complice, în timp ce o smuci agil după el, pe aleea îngustă, terminată cu o uşă de intrare laterală în Catedrală.

Fata începu să-şi împleticească paşii grăbiţi în urma bătrânului, forţată de strânsoarea mâinii lui care o trăgea grăbit.

—Astăzi este o zi importantă pentru mine şi vreau să ascultăm împreună, ca odinioară, întru slava Mântuitorului nostru, Liturghia Sufletelor Regăsite. E pentru tine, Amina, ascultă, înţelege şi bucură-te!

Prin uşa imensă, deschisă, a bisericii, răzbătea tot mai desluşit şi mai aproape de urechea ei un cor de băieţi evrei care intonau un cântec religios de sărbătoare şi brusc începu să simtă o amară singurătate. În inima ei, se căscă un gol imens şi dureros, venit de niciunde, ca atunci când trebuie să te desparţi pe neaşteptate de cineva drag, iar faţa i se umplu de şiroaie de lacrimi calde. Coborî privirea spre buzunare, în căutarea unei batiste, în timp ce cântecul se apropia de ea, iar strălucirea soarelui dispărea accelerat, lăsând loc unei lumini difuze, parcă de lumânări.

Se opri, îşi trase din buzunarul rasei negre bucata de ţesut mototolit pe care o căuta şi îşi şterse ochii înlăcrimaţi. Dintr-o dată, se trezi într-o odaie veche, cu arcade joase, prost luminată, scăldată în fum de tămâie întrepătruns cu parfumul ierburilor aromatice şi iz de mâncare. Mijii ochii pentru a se deprinde cu umbrele şi începu să distingă cu greu, în lumina lăptoasă, siluetele mai multor bărbaţi tineri aşezaţi în cerc, pe podeaua încăperii, în jurul unei mese rotunde şi joase. Tocmai terminaseră de cântat un imn întru slava Domnului lor şi vorbeau între ei, zgomotos şi amestecat, bând din când în când din vase mici de lut, un vin roşu, înmiresmat. Tânăra ar fi vrut să poată chema pe cineva, dar îşi simţea gâtul sec şi dureros; ar fi vrut să se apropie de unul dintre meseni, dar picioarele îi erau de plumb. Deodată, simţi pe umăr căldura unei mâini şi găsi puterea să se rotească uşor pe călcâie, privind uimită ochii plini de iubire, blânzi, ca două lacuri mai adânci decât spaţiul, ai bărbatului din faţa ei.

—Maryam, plângi degeaba. Este ceea ce mi-am dorit. Mult am dorit să mănânc Paştele ăsta cu voi: ultimul. Îmi e greu să te văd tristă şi plânsă, când ar trebui să te bucuri de praznic şi să petreci împreună cu ei. Lucrarea mea este aproape de sfârşit şi în seara asta vreau să le spun lui Petre şi celorlalţi ce am hotărât. Nu-ţi fie teamă şi nu te gândi doar la tine. Sunt deja obosit de toată această lume pe care o binecuvântez şi-o vindec cu iubire şi compasiune, căreia îi vorbesc neîncetat în pilde, mă ascultă cu gura căscată şi nu înţelege nimic. Speram ca toate învăţăturile mele să scoată omenirea din întuneric şi mizerie, dar văd că nici măcar discipolii mei nu înţeleg mare lucru. Acest sentiment mă face să fiu un om ce pleacă fericit din lumea asta, unde se pare că menirea mea a eşuat. Poate, în vremuri viitoare, voi veţi izbândi acolo unde eu nu am reuşit să mă fac pe deplin înţeles.

Bucură-te, femeie, căci eşti întâia care află toate câte ţi le spun şi ţie ţi le spun, că ai putere să pricepi!

—Doamne, aş fi vrut ca lucrurile astea să stea departe de inima mea, căci nu e-un prilej de bucurie să aflu că ne părăseşti.

—Să ai grija lor, Magdă, căci vor fi la început ca mielul fără oaie. Şi nu vor crede că eu mă voi întoarce printre voi. Sunt bărbaţi puternici şi cu harul Domnului, dar pierduţi şi slabi vor fi când nu mă vor mai avea în mijlocul lor. Te vor ocărî şi scuipa de durere, îţi vor întoarce vorbe grele şi deşarte, dar tu să ştii că au nevoie de tine. Să taci şi apoi să le spui ce să facă. Căci numai tu ştii că nu va trece mult şi eu voi veni.

Fii bună cu ei şi răbdătoare, Maryam! Tatăl Ceresc te va întări mai mult decât pe toţi ceilalţi şi îţi va arăta ce să faci.

—Doamne, mare grija lor o ai, dar pe mine cui mă laşi? se tângui femeia, frământându-şi în mână bucata de cârpă.

—Numărate, dar de folos ţi-au fost zilele lângă mine, Magdă, dragă. M-ai ascultat cu smerenie şi credinţă, şi legile văzduhului şi ale pământului tu le cunoşti acum; eşti cea care cunoaşte totul, adică tot ceea ce mi-a fost dat şi mie să cunosc. Adevăr îţi spun că tu vei fi pentru ei, la început de drum, ceea ce Eu am fost pentru voi toţi până acum: o călăuză.

—Petru mă urăşte, Doamne, şi îmi e frică de el pentru că ştie cum să îi întoarcă pe toţi împotriva mea, iar eu sunt doar femeie şi nu am nici o putere asupra lor. El mă cheamă în batjocură „Miriam, preoteasa Zeiţei Isis, prostituata sacră, preoteasa eseniană” şi îi stârneşte pe ceilalţi discipoli asupra mea: „Nu mai putem suporta această femeie; nu vedeţi că ne ia şansa de a vorbi? Vorbeşte tot timpul, deşi ar trebui să stea în tăcere. De ce Iisus o

iubeşte mai mult decât pe noi? Preoteasa păgână trebuie să plece de la noi, pentru că femeile nu sunt demne de viaţă!”. E dur şi iute la mânie, mă pizmuieşte mai abitir de când i-ai spus şi nu acceptă că sunt ca şi el, apostol creştin. Nu vor primi nici să fiu Apostolul lor, al tuturor. Ascultă-mi teama şi ajută-mă! De multe ori ne-ai spus: „Oricine este inspirat de Duh Sfânt trebuie să vorbească, fie el bărbat sau femeie”, dar Petru e-ncăpăţânat şi crud şi mă dispreţuieşte, aşa cum face cu toate femeile.

—În timpuri de cumpănă, încercare şi durere, oamenii ascultă de cel ce are cunoaşterea şi credinţa, pentru că atunci acela este cel puternic. Ei ştiu că întotdeauna m-ai urmat, iar povaţa mea, învăţătură dreaptă, este pentru tine. Duhul Sfânt le va deschide inimile şi ochii, le va destrăma orgoliile şi nu se vor mai îndoi de tine, fiică a Tatălui. Lasă-ţi trecutul în spate, fiică de beniamini! Aşa ei vor şti că acum eşti un alt om: eşti un apostol al bunei credinţe, o preoteasă creştină. Maryam, tu eşti binecuvântată, pentru că te-am ridicat să fii plinătatea tuturor plenitudinilor şi desăvârşirea tuturor desăvârşirilor. Te-am călăuzit în toate misterele celor de sus. Vorbeşte lor deschis acum, femeie cu inima întoarsă spre Împărăţia Cerurilor mai mult decât a celorlalţi fraţi ai tăi.

Trebuie să crezi în tine şi în ei, aşa cum crezi în Mine. Şi aminteşte-ţi mereu cuvintele Tatălui: „Dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi spune muntelui: Ridică-te şi aruncă-te în mare!” Credinţa asta trebuie să o afli tu, acum, din iubire pentru ei.

—Maestrul meu, teamă îmi este că îndoiala lor mai puternică va fi decât credinţa mea. Şi mult timp va trece până să îi aduc pe drumul Tău. Mă vor vedea până la moarte, aşa cum m-au cunoscut, ca preoteasă nazarineană.

—Dacă inima ta se simte slabă, Dumnezeu Tatăl o va întări. Dacă trupul tău e fără vlagă, Dumnezeu îi va da puteri. El va face totul aşa cum îţi doreşti, doar dacă dorinţa ta e dreaptă, curată şi din adâncul inimii. Şi gândul să-ţi fie totuna cu vorba, iar vorba totuna cu fapta.

Roagă-te, Magdă, Dumnezeului din tine, aşa cum te-am învăţat! Roagă-te pentru ei cu inima deschisă, aşa cum ai face-o pentru mine! Roagă-te şi bucură-te, căci Tatăl îţi va da şi se va bucura împreună cu tine, va sărbători, căci unul dintre copiii Lui, făcuţi după chipul şi asemănarea Sa, se trezeşte din somnul cărnii în duh sfânt şi cere lumină pentru fraţii săi, din iubire pentru ei.

Te las a cui ai fost dintotdeauna, femeie. Te las în grija iubirii divine.

Mergi şi spune-le tuturor că oricine va vrea, şi se va strădui din răsputeri, poate deveni un Christos.

Iar pentru viaţa ta să nu ai teamă, căci Adevărul se va arăta şi va mărturisi despre el însuşi, încheie bărbatul şi plecă cu pas măsurat spre grupul gălăgioşilor băutori de vin, care îşi pregăteau vocile ca să mai cânte un psalm.

Femeia rămase acolo, însoţindu-şi cu privirea bărbatul, lipsită de puterea de a-l urma. Stătea aşa, imobilă şi nefirească, ca o imensă păpuşă de cârpe, cu mâinile greoaie, atârnându-i nevolnice ca doi buşteni inerţi; doar lacrimi şiroindu-i pe obraji, ca picăturile de ploaie, se mai mişcau pe chipul ei îndurerat.

Se uită la cârpa umedă care-i căzuse pe jos, în faţa ei, şi se gândi că ar fi trebuit să o ridice, dar nu mai avea nici putere, nici voinţă, nici rost.

Părea un om a cărui lume se sfârşise aici.

În înserarea care se lăsa grăbit în încăpere, David nu mai reuşea să distingă silueta fetei din mulţimea coriştilor, care începuseră să cânte un alt imn.

Deodată, se auzi clar timbrul dulce, melodios şi delicat al Aminei, răzbătând dinspre strana bisericii. În lumina palidă a lunii ce pătrundea difuz printr-o fereastră laterală, reuşi să o vadă cântând, în afara corului de băieţi, cu faţa scăldată în lacrimi de două râuri ce îi brăzdau chipul angelic cu ochi de smarald, ca de înger coborât pe pământ, răvăşit de o durere profundă şi veche născută de dincolo de veacuri. Avea un glas venit din altă lume, plin de amar şi deznădejde şi dor amestecat, o tânguire cu inflexiuni divine, amplificate cu ecou de pereţii circulari ai bisericii.

O privi lung şi se gândi la cât de mult iubea acest copil-femeie şi cât de mult şi-ar fi dorit să-i zădărnicească trăirea acestor emoţii noi care o tulburau şi o consumau.

Se lăsă încet, cu grijă, pe băncuţa din spatele lui, pe care fu surprins să îl găsească aşezat, deja, pe Noach. Niciunul dintre cei doi nu schiţă vreun gest. Ascultau cu surprindere şi admiraţie această interpretare neaşteptată, inedită, a Aminei, care cânta dreaptă, ca o lumânare ţeapănă, crescută vertical din pavimentul bisericii, mişcându-şi doar gura, ce părea singura ei parte însufleţită. Mâinile îi căzdeau grele, inerte, pe lângă corp. David se gândi că semăna cu o imensă păpuşă fără sfori şi îşi dori să aibă curajul şi puterea să o smulgă de acolo. Dar ştia că este mai bine pentru ea să nu o facă, aşa că rămase pe bancă nemişcat, aşteptând supus terminarea cântecului liturgic.

Melodia se sfârşi într-o frază muzicală repetată, un refren lung, surprinzător de vesel şi tonifiant, complet diferit de maniera gravă în care începuse.

Băieţii corişti făcură o reverenţă scurtă şi începură să îşi strângă în linişte partiturile de pe pupitre şi să se îndrepte pe rând spre ieşire, luându-şi fiecare la revedere de la bătrânul călugăr. Noach mulţumi fiecăruia pentru bunăvoinţa de a veni să cânte pentru el şi pentru oaspeţii lui.

Singură, în mijlocul aulei, Amina rămase cu ochii închişi, nemişcată, pentru câteva minute bune; părea adâncită într-un moment de reculegere, dar în realitate se ruga. Simţea nevoia să se roage pentru sufletul ei şi al bărbatului plecat, pentru durerea aceea profundă şi dorul neostoit pe care încă le mai simţea, sfâşiindu-i inima. Începuse să intuiască acel algoritm bizar al întâmplărilor care o propulsau în spate pe axa timpului, folosindu-se de simţurile ei pentru a face saltul înapoi. Îşi dăduse seama că prima experienţă începuse din privirea băiatului cu ochii verzi, iar cea de-a doua, la auzul cântecului liturgic. „Oare e posibil să mă trădeze simţurile şi toate trăirile astea să fie doar iluzii?”, se întrebă confuză. Nu ştia ce să mai creadă. Era completamente bulversată, pentru că ultimele ei experienţe nu ţineau cont de legile universului nostru terestru. Poate că singura care o putea lumina era judecata inimii ei. Cu toate astea, deocamdată nu voia să îi spună nimic lui David. Îşi şterse lacrimile stânjenită, încercând să îşi recapete starea de normalitate, îşi suflă nasul în batista pe care o găsise căzută pe jos, la picioare, şi se precipită, alergând încurcată spre băncuţa celor doi, unde îşi făcu loc, înghesuindu-se între David şi Noach.

—Nu ştiam că eşti o soprană atât de talentată şi nici că vorbeşti ebraica, felicitări! îi şopti David suflându-i direct în ureche, făcând-o să râdă şi să se strâmbe de la şuvoiul de aer care-o gâdila. Încerca să o ajute să treacă firesc peste acest moment bizar, care simţea că o emoţionase şi o sleise de puteri.

—Nu ştiam nici eu până acum, ca să fiu sinceră, recunoscu fixându-şi lung încălţările. Mulţumesc, îi suflă în ureche cuvintele, ca să îi arate cât de mult o deranjase gâdilatul.

—Eram sigur că ai să te comporţi ca un copil şi ai să-mi faci asta, se grăbi David să îi spună, izbucnind într-un hohot de râs. Ştii ce mai lipseşte? Să începem să jucăm leapşa aici, în biserică.

—Dacă începeţi să vă jucaţi aici, vă dau afară, îi ameninţă Noach autoritar. Acum vreau să păstrez un moment de tăcere şi pentru asta am nevoie de puţină linişte!, încheie grăbit, muşcându-şi limba ca să nu zâmbească.

Cei doi tineri se conformară într-o clipită şi îşi reluară minele serioase.

David începu să se gândească la locurile frumoase pe care să le viziteze împreună zilele următoare, iar Amina la clipele intense pe care abia le trăise. Îi era ruşine să le povestească celor doi experienţa ei şi se gândi să amâne momentul, pentru a-şi limpezi gândurile şi a-şi alege cuvintele potrivite. „Ce ciudat, se gândi. De azi-dimineaţă am acest sentiment de déjà-vu. Pe unde mă-nvârt, întâlnesc oameni care îmi par cunoscuţi sau mi se întâmplă lucruri pe care am impresia că le-am mai trăit demult. Trebuie să îi povestesc lui David. Doamne, cât de frică şi ruşine îmi e. Ce-o să creadă despre mine?”

Capitolul V

Cei doi Maeştri

Cei trei prieteni rămaseră pentru mult timp tăcuţi, înghesuiţi pe băncuţa strâmtă a abaţiei. Se făcuse de-a dreptul întuneric şi se aşternuse o linişte abisală, ca o binecuvântare. Niciunul nu schiţa vreun gest, iar respiraţiile lor deveniseră aproape imperceptibile. Păreau trei statui de ceară ce priveau în gol, fiecare cu gândurile lui.

—Băieţi, putem să ne punem şi noi în mişcare, dacă tot nu se mai vede nimic aici? se auzi dintr-o dată Amina, spărgând aerul cu glasul ei subţire, uimitor de reconfortat. Peste puţin, îmi va fi greu să vă văd până şi pe voi. Ce devreme a apus soarele astăzi!

Era la fel de energică şi de nerăbdătoare, ca în dimineaţa acelei zile.

—Puteţi să înnoptaţi la mine, spuse Noach. Vă găzduiesc cu drag în casa de lângă catedrală, adăugă, apucând-o pe Amina de mână şi împingând-o spre ieşirea catedralei, de teama refuzului lui David.

—Am fi încântaţi să ne fii gazdă pe timpul nopţii, îi răspunse David cu un surâs, convins de surpriza acceptării sale aproape nefireşti. Ştia că bătrânul lui prieten se aştepta la un refuz şi jubila la gândul că a reuşit să îl surprindă.

Noach se apropie de el, continuând să o ţină pe Amina de braţ, şi îi spuse micşorându-şi ochii cu un zâmbet mulţumit:

—Recunosc că sunt plăcut surprins; nu mă aşteptam să accepţi aşa de uşor. Ai învăţat să ai răbdare, semn de înţelepciune.

—Sau de bătrâneţe, adăugă David cu un surâs larg şi o uşoară mişcare a bărbiei spre Noach.

—Ştii că am renunţat de mult să mai ţin contul anilor. În definitiv, ştim amândoi că doar experienţele contează, răspunse bătrânul insinuării tacite şi îşi continuă drumul spre ieşirea bisericii, cu fata ancorată de braţul lui.

Parcurseră înapoi cărarea strâmtă pe care Amina mersese curioasă spre bazilică, cu câteva ore înainte, şi ajunseră pe aleea centrală, cea mai largă, care se termina la capătul celălalt cu o căsuţă în stil englezesc; îi amintea Aminei de un micuţ cottage din albumul fotografic al lui David. Doar că acea „căsuţă din poveşti” se afla într-o vale din Tibet.

—O casă cu aer de poveste! Frumoasă şi originală! Privită de aici, în lumina lunii, pare de-a dreptul o pictură reuşită, se entuziasmă Amina.

—Mulţumesc, îi răspunse Noach încântat.

—Interesant să vezi o căsuţă în stil englezesc în mijlocul Ierusalimului, adăugă ea.

—Intraţi! îi invită bătrânul, deschizând uşa casei.

Cei doi intrară în tăcere, curioşi să descopere universul lui Noach.

Imediat ce-i păşiră pragul, fură surprinşi de mărimea casei, căci de afară totul părea miniatural. Se aflau într-o sală mare, cu pereţi albi, paviment din

piatră şi puţin mobilier. Aproape de uşa de la intrare, încastrată în unul dintre pereţii laterali, era o bibliotecă enormă din bârne, pe ale cărei rafturi lungi se rânduiau cuminţi, cărţi religioase, învelite în piele neagră. Unicele lucruri care dădeau o pată de culoare erau pernele imense, cu desene orientale, de pe canapeaua care centra încăperea. Canapeaua era încadrată de două fotolii spaţioase, decorate cu acelaşi fel de perne, iar în faţa ei, pe post de măsuţă de cafea, trona solitar un cufăr enorm din lemn, cu muchiile şi colţurile întărite de armături metalice, asemănător cuferelor medievale în care se transportau mărfuri preţioase. În spatele canapelei era o masă lungă, înconjurată de câteva scaune, iar într-un colţ, o bucătărioară improvizată, peste care se înălţa o scară din lemn, în trei mici rampe, ce ducea la etaj. În celălalt colţ al încăperii se găsea baia. La etaj, un dormitor spaţios găzduia un pat şi un dulap cu două uşi. Totul în jur degaja o atmosferă simplă, calmă şi primitoare. Mica locuinţă îi plăcea mult Aminei. Avea ceva ce o reconforta, se simţea protejată, în siguranţă şi liniştită. Avea sentimentul că se află acasă, cu ai săi. Lipsea doar mirosul prăjiturii de duminică, cu care s-ar fi reîntregit atmosfera copilăriei ei.

—Felicitări, nu credeam să ai o casă atât de frumoasă şi funcţională, îi spuse lui Noach, în timp ce cobora scările din dormitor. Credeam că oamenii bisericii duc o viaţă mai modestă, într-o chilie monahală.

—Casa asta s-a construit singură, începu Noach să le explice; eu nu am niciun merit. Şi este adevărat, nu stau niciodată aici; am chilia mea lângă abaţie. Locuinţa asta a apărut din voia destinului şi i-am dat această întrebuinţare: să găzduiască călători aflaţi în trecere, care vor să înnopteze aici. Tot ceea ce vedeţi, de la construcţie la mobilier, a fost dăruit de persoane pe care le-am cunoscut întâmplător, dar cu care am legat prietenii frumoase. Mare parte din construcţie şi amenajarea interioară au fost făcute de un arhitect italian pe care l-am cunoscut chiar aici, în catedrală. Căuta un ghid sau pe cineva care să cunoască istoria locurilor şi a clădirilor a căror arhitectură îl interesa, pentru că urma să construiască un hotel, pe care îl voia modern, dar integrat în liniile oraşului vechi. Era un entuziast cu suflet nobil, un artist îndrăgostit de frumuseţea vieţii. Genul de om care găsea plăcere până şi într-un bol cu zeamă de varză, explică Noach, râzând cu poftă.

Îmi aduc aminte des de el, pentru că deseori sunt nevoit să caut frumosul acolo unde nu a-i crede că există şi pentru Pietro, căci aşa se chema, asta era normalitatea; era în firea lui să fie aşa, ca şi cum pentru asta venise pe lume. Cunoscător al artelor frumoase, uneori încerca să îmi explice de ce iubeşte atât de mult statuile şi pe creatorii lor: „Cum crezi că un sculptor ar putea să vadă statuia născând din piatră, dacă nu ar simţi-o mai întâi acolo, vibrând în interiorul ei? El trebuie să aibă întotdeauna puterea să simtă sufletul pietrei, să se racordeze la emoţia ei, să fie una cu ea. Doar aşa simte ce se ascunde înlăuntrul ei. În parole povere, sculptorul trebuie să fie ca un ecograf, ha, ha, ha", mă lămurea pufnind într-un râs molipsitor şi zgomotos. Emana o bucurie şi o bună dispoziţie contagioase. Era ca un copil vesel şi multora le părea un pierde-vară de familie bogată. Deşi au trecut ani buni, am impresia că ultima dată când am vorbit cu el a fost ieri.

Mi-a rămas în suflet ca un om pentru care viaţa era o emoţie continuă.

Iubea oamenii şi dădea importanţă oricărei persoane ce apărea în drumul său. Îi plăcea să asculte poveştile tuturor. Se oprea pe stradă şi vorbea cu cerşetorii de la colţul bisericilor, pentru că se aştepta să înveţe ceva folositor de la fiecare şi, chiar dacă omul acela nu avea nimic de oferit, ştia că se va îmbogăţi cu povestea vieţii lui.

—Trebuie să fi fost o adevărată bibliotecă ambulantă, îl întrerupse Amina. E de apreciat răbdarea lui de a asculta; îmi închipui că, uneori, erau şi baliverne sau fantasmagorii incoerente inventate de oameni mai mult sau mai puţin săraci cu duhul.

—Ai dreptate, aprobă Noach. Pietro era ca un negustor ambulant care îţi oferea poveşti în loc de suveniruri şi asta era plăcerea lui cea mai mare: să stea de vorbă cu oamenii.

Într-o după-amiază însorită de vară, veni la mine şi mă întrebă: „Noach, ce părere ai dacă pe locul acela mic de lângă Catedrală aş înălţa o casă? Am văzut că acolo soarele bate toată ziua, de la răsărit până la apus, şi m-am gândit că ar sta bine o căsuţă; iar dacă mi-ar fi îngăduit, aş face un cottage. Te văd locuind într-o astfel de căsuţă. Ce zici?”.

Întâi am crezut că glumeşte şi i-am cerut să îmi lase timp de gândit, dar a doua zi m-am trezit cu el la uşa bisericii ca să mă întrebe dacă m-am hotărât. Au durat mai mult birocraţia şi toate hârtiile, decât construcţia casei. În două luni, puteam să locuiesc în ea. Şi, paradoxal, nu am locuit nici măcar o zi.

L-am întrebat, doar înainte să ne luăm rămas bun, de ce a ales acest tip de casă. Mi-a spus: „Casa asta am construit-o pentru tine, deşi cred că nu vei locui niciodată în ea. Este o casă tipică de pescari englezi din epoca previctoriană. Şi tu ar trebui să te simţi confortabil în ea. Şi tu eşti un pescar, un pescar de oameni. Îţi mulţumesc că m-ai găsit şi îţi mulţumesc pentru prietenia ta şi pentru tot ceea ce mi-ai împărtăşit şi sper ca această casă să îţi amintească mereu de mine”.

Un pic m-au durut cuvintele lui, pentru că nu aveam nevoie de o casă pentru a-mi aminti de el. Prietenia lui a însemnat mult pentru mine şi, deşi eram cu mult mai în vârstă, am învăţat multe din modul lui de a fi, dar probabil că nu şi-a dat seama de asta, încheie Noach, lăsând loc unei linişti meditative.

—Îmi pare rău că a trebuit să ne povesteşti ceva care te-a întristat, rupse Amina tăcerea.

—Nu, mie nu îmi pare rău; îmi aduc aminte cu drag de acest suflet călător, original. Toţi suntem suflete unice, inedite, solitare, chiar dacă provenim din aceeaşi Sursă. Şi toţi ne lăsăm amprenta prin locurile pe unde trecem, ca o urmă de lumină; diferă doar intensitatea ei, încheie bătrânul, îndreptându-se spre uşă.

Acum vă las să vă acomodaţi şi mă întorc mai târziu. Sper să nu fiţi obosiţi, pentru că avem multe de povestit.

„—De ce vorbeşti cu toţi oamenii ăştia străini, Pietro?”, îşi aminti Noach, mergând agale spre chilia lui.

„—Pentru că ei îmi povestesc din inimă despre vieţile lor. Şi ştiu că atunci când cineva coboară în inimă, totul în jurul lui devine vibraţie înaltă, pură. Asta mă face să îi ascult.

—Vorbeşti ca un bătrân călugăr budist, îl tachină Noach zâmbind.

—Timpul nu este aşa cum îl măsurăm sau îl percepem noi. El se află în lecţiile pe care le învăţăm sau în eşecurile celor ratate, îi răspundea Pietro.

—Totuşi, nu înţeleg ceva în filosofia ta de viaţă, îl provoca bătrânul monah: frica de moarte. Deşi eşti un tânăr care a călătorit şi a studiat mult, nu ai ajuns să accepţi încă acest eveniment firesc din viaţa noastră, această „trecere”, cum înţelept o numesc evreii. Gândeşte-te că este ca atunci când treci dintr-o cameră în alta, dar odată cu trecerea laşi în urmă învelişul sufletului tău, ca şi cum te-ai dezbrăca de o haină. Treci dincolo purtând cu tine doar emoţiile, gândurile, sentimentele, amintirile, tot ceea ce a alcătuit viaţa ta. Asta este întoarcerea sufletului la adevărata sa casă. Gândeşte-te la ce îţi spun acum şi încearcă să înţelegi acest mers firesc al lucrurilor: naştere, viaţă, moarte, renaştere…, viaţă, moarte şi tot aşa. Ascultă-ţi intuiţia şi nu lăsa frica să îţi copleşească inima. Las-o să simtă libertatea de a trăi şi a iubi fără prejudecăţi, fără constrângeri, fără frici, fără limite. Tu eşti un om care ştie să se bucure de viaţă, dar care trăieşte cu această spaimă continuă: moartea. Trebuie să înţelegi că aici suntem la o şcoală unde învăţăm să facem alegeri, eronate sau nu, ca să îndeplinim o karma mai veche... sau greşim, ca să ajungem să învăţăm lecţiile lipsă. Lecţiile trebuie învăţate nu doar de minte, ci şi de inimă, iar inima să te încredinţeze că şi

le-a însuşit cu adevărat, prin poveţele sale. Când va veni vremea să trecem dincolo, pe drumul spre casă, ne vom lua cu noi doar senzaţiile, emoţiile, iubirea. În definitiv, viaţa noastră este compusă doar din ele. Să nu îţi fie teamă! Moartea nu este sfârşitul; ea este doar trecerea spre o altă dimensiune sau o altă lume, spune-i cum vrei. Te afli aici doar pentru a învăţa ce este iubirea, pentru că ea este, fără doar şi poate, lucrul cel mai important de trăit. Ea este împlinirea Legii, calea de întoarcere la Principiul Divin. Moartea este încă de la începuturile lumii o sursă de spaimă, frică şi durere, ca un sfârşit urât cu care toţi suntem datori, doar pentru că omul încă nu a înţeles că este un spirit etern, unit cu Infinitul. Şi de aceea trăim cu teroarea sfârşitului. Şi mai e ceva: trebuie să înveţi să te iubeşti şi să te preţuieşti mai întâi pe tine, căci dacă nu te iubeşti pe tine, nu ştii cum să iubeşti pe altcineva: „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi! Când vă veţi iubi unii pe alţii, veţi fi pătrunşi de iubire şi uniţi prin ea. Atunci veţi învăţa că iubirea ne ajută să devenim conştienţi de toată lumina şi fericirea ce există în noi şi în Univers”, ne-a spus Maestrul.

„Doar aşa poţi să evoluezi”, îl sfătuia prea înţeleptul său duhovnic, Noach. Bătrânul călugăr era un căutător fervent, o persoană autodidactă, un cărturar care studia de când se ştia marile religii ale lumii, încercând să le practice pe fiecare în parte. Era într-o continuă căutare şi, pentru a găsi răspunsuri, cercetase mult şi experimentase şi mai mult în anii petrecuţi în diverse lăcaşe de cult răspândite pe continentele lumii. Era un călător prin lume şi timp şi în viaţa asta încercase ca toată experienţa lui să i-o transmită celui mai bun prieten al său, David. Era cel mai simplu om pe care îl puteai întâlni vreodată; blând din fire, calm, retras şi rezervat, îi plăcea să trăiască simplu, ca un ascet, cu o profundă dragoste pentru natură şi toate creaturile ei, în adâncă comuniune cu ea şi spiritele sacre, în linişte şi armonie, în ciuda faptului că era în permanenţă înconjurat de oameni de toate soiurile, care-i cereau ajutorul. Nimeni nu se aştepta ca acest călugăr firav şi în aparenţă plăpând, chiar să fie o forţă mentală, un ghid spiritual ce înţelesese şi lucra cu multe dintre legile universului, un înţelept iluminat. Născut la poalele Munţilor Bucegi, într-o familie modestă de ţărani, crescuse în mijlocul naturii care devenise o a doua lui casă. Pentru el, munţii aceia deveniseră Maeştrii lui spirituali care l-au hrănit cu învăţăturile lor milenare şi, crescând acolo, printre piscurile lor înalte, veşnic verzi, şi văile adânci,

veşnic umbrite, a simţit binecuvântarea şi protecţia lor divină. Bucegii l-au crescut în înţelepciune şi l-au învăţat, ajutându-l să-şi descifreze chemarea inimii şi să afle că întreaga lui viaţă trebuia să o dedice căutării Adevărului Unic. Imediat după vârsta majoratului plecă spre leagănul spiritualităţii şi al înţelepciunii, Himalaya. Băiatul de ţărani, crescut în cătunul adăpostit în valea dintre munţi, a fost primit cu inima deschisă şi educat cu iubire de minunaţii înţelepţi ai munţilor veşnic înzăpeziţi. A învăţat repede că cea mai curată şi sigură cale spre Adevăr este propria inimă. Şi a deprins obiceiul de a o asculta şi a-i vorbi, ca unicului şi celui mai bun şi fidel prieten. Acolo, timp de mai multe decenii, a învăţat să-şi îmblânzească şi să-şi stăpânească mintea prin practici spirituale, a descoperit fericirea de a trăi, a văzut lumina, bucuria şi strălucirea ce stăpânesc Universul, L-a găsit şi L-a înţeles pe Dumnezeu.

Imediat ce Noach închise uşa locuinţei, cei doi se cufundară în pernele fotoliilor şi rămaseră aşa, pradă moliciunii lor. Niciunul nu simţea nevoia să mai vorbească. Erau epuizaţi, dar un soi de curiozitate şi incitare pentru noaptea ce urma îi stimula să rămână activi. Îşi făcură pe rând un duş, băură puţină cafea şi îşi reluară locurile cuminţi, aşteptându-l pe Noach.

—De ce nu îmi povesteşti ceva din impresiile tale de azi? o întrebă David pe neaşteptate, sperând ca Amina să îi povestească despre experienţa din biserică.

O tăcere prelungă îl făcu să creadă că fata, cufundată în gânduri, nu auzise întrebarea. Într-un târziu, veni şi răspunsul.

—Pentru că, în primul rând, nu ţi-aş povesti nimic niciodată de faţă cu alte persoane şi, apoi, îmi este teamă că ai să spui că sunt o lunatică cu halucinaţii.

—Asta pentru că nu ai încredere în mine, îi reproşă David calm.

În primul rând, Noach este prietenul meu de suflet, continuă tânărul, persoana mea de încredere, maestrul meu, cel care mă cunoaşte cel mai bine, uneori chiar mai bine decât mă cunosc eu. Este un cumul de înţelepciune şi experienţe de mulţi, foarte mulţi ani, atât de mulţi, încât dacă ţi-aş spune câţi, tu ai fi cea care m-ar crede nebun. Este un călător prin lume şi timp, care a studiat religiile multor popoare, trăind acolo ani buni; a învăţat de la cel mai vechi ordin călugăresc din lume - benedictinii, de la budişti şi evrei şi musulm…….

—Da, sigur, şi tu ai pretenţia ca eu să cred toate astea, îi reteză Amina vorba, cu o grimasă de copil jignit. Mi se pare că facem un joc de tipul „cine povesteşte mai convingător şi realist ce a visat aseară”.

—Mda, cred că nu am ales bine momentul, se resemnă David, după o clipă de reflecţie, ştiind că dacă Amina începe să aibă tonul ăsta de adolescent revoltat, discuţia lor va fi un câmp de luptă: el ar argumenta şi ea l-ar contrazice doar de dragul de a-i fi împotrivă.

Se gândi că se comportau ca doi soţi ce se urau, înţepeniţi într-un vechi mariaj conflictual, şi aproape că îl pufni râsul.

—Mai bine ne aşteptăm gazda liniştiţi, capitulă resemnat, aşezându-se mai adânc în fotoliu.

Amina îi aruncă o privire tăioasă, micşorându-şi ochii a ciudă şi murmurând ceva nedesluşit.

Doar de dragul de a face pace, David se prefăcu indiferent.

Bătrânul monah apăru, peste ceva timp, cu un coş imens cu o mulţime de vase de gătit acoperite cu capac şi două sticle de băutură.

—Ceva îmi spune că nu aţi mâncat îndeajuns astăzi şi vă este teribil de foame, nu? îi întrebă, aşezând coşul pe masă.

Nici nu mai aşteptă răspunsul tinerilor, că se grăbi spre bufetul din bucătărie, de unde aduse vesela şi tacâmurile pentru cina lor. Amina îl privea cu câtă agilitate şi uşurinţă se mişcă, în pofida vârstei pe care David spunea că o are. Părea că acum începe ziua pentru el şi se gândea dacă este mereu aşa de energic sau această bucurie efervescentă se datorează prezenţei lor. Era bine dispus şi părea din ce în ce mai vorbăreţ, spre deosebire de oaspetele său mai tânăr care devenea din ce în ce mai tăcut.

Când clopotul Catedralei termină de bătut ora 8 seara, Noach isprăvi de deşertat coşul cu bunătăţi. Scosese pe masă o mulţime de vase de bucătărie acoperite fiecare cu capacul ei, mai mari sau mai mici, şi, printre ele, aşezase simetric cele două sticle cu băutură şi trei coşuleţe mici cu flori, pentru decor. Pe Amina o minuna faptul că bătrânelul acesta demodat ţinea să facă un aranjament cochet al mesei, ca pe vremurile vechilor uzanţe la întâlnirile de familie. Înfometată, începu să cotrobăie curioasă pe sub capacele cratiţelor şi ale oalelor, stupefiată din ce în ce mai mult de conţinutul lor:

—Dar vasele astea sunt goale. Nu e nimic aici. Până şi sticlele par umplute cu apă chioară! exclamă contrariată, scuturând o sticlă al cărei conţinut era într-adevăr cristalin ca apa de izvor.

David şi Noach se uitară zâmbind îngăduitor unul la altul şi amândoi la Amina. Noach îi spuse:

—Copila mea, în lunga mea experienţă, în căutările mele, am avut norocul să întâlnesc oameni luminaţi, îngeri-călăuzitori care mi-au fost prieteni sau rude sau colegi, profesori, maeştri sau discipoli sau simpli trecători. Dar de la toţi am avut de învăţat câte ceva şi toată viaţa mea am închinat-o studiului şi mai ales studiului religiilor, crezând că, dacă acumulez

suficientă cunoaştere, voi atinge iluminarea. Ajunsesem într-un punct în care ştiam mult şi simţeam puţin, ca şi cum sufletul meu amorţise. Atunci am înţeles că raţiunea fără simţire nu valorează nimic. Am mai înţeles că noi, oamenii, trebuie să ne folosim în aceeaşi măsură aceste două borne pe care Divinitatea ni le-a dat: creierul şi inima. Aşa că am reluat de la început odiseea mea, reconsiderând tot ceea ce ştiam şi trecând toată cunoaşterea mea prin filtrul inimii. În acest fel, mi-a fost dat să înţeleg pentru prima dată, după mulţi ani de studiu şi căutări, învăţăturile lăsate pentru noi, cu atâta iubire, dăruire şi compasiune, de Iisus Christos. În fapt, urmându-i exemplul, am descoperit în mine potenţiale pe care nu le bănuiam şi am ajuns să vindec cu mâinile goale, să transform apa în vin şi nimicul în mâncare, să călătoresc prin dematerializare, să trăiesc în epoci diferite, într-un cuvânt să fiu asemenea Marilor Maeştri şi a Iniţiaţilor din Tibet. Toate astea mi-au fost revelate pentru că am început să cer, să caut, să cred, dar mai ales să înţeleg că dacă vrem să evoluăm şi să devenim Christ, nu trebuie să venerăm icoanele pictate cu Iisus, ci trebuie să fim Iisus.

Iisus a fost Maestrul care din iubire pentru oameni s-a încumetat să ne arate puterea Dumnezeului din noi şi puterea Lui Dumnezeu în noi. Ne-a explicat că suntem suflete călătoare care îşi termină experienţa terestră şi pot începe o alta prin reîncarnarea sufletului într-o altă viaţă. Ne-a explicat că moartea nu există, căci este doar o transformare. Ne-a explicat că Universul este emanaţie de energie vibrantă care există în aceeaşi măsură în noi ca şi în afara noastră. Această vibraţie este eternă, unică şi indestructibilă, cea mai pură şi cea mai înaltă şi se numeşte Iubire.

Din dragoste pentru noi, Dumnezeu şi-a trimis unul dintre Fiii lui evoluaţi care s-a coborât în carne, ca să ne poată arăta drumul înapoi, spre casă, să ne înveţe cum să devenim din nou Christos; El ne-a lăsat învăţături ca să redevenim Maeştri, să stăpânim din nou arta de a folosi imboldul inimii şi impulsul creierului pentru a urni mecanismul material...., din păcate, prea puţini oameni sunt dispuşi să creadă în aceste capacităţi pe care cu toţii le avem, explică Noach tinerei.

—Chiar poţi să faci toate lucrurile astea? întrebă Amina dezarmată ca un copil.

—Da, dar nu îmi place să vorbesc despre ele. Mai degrabă ajut pe cel în nevoie sau pe cel ce îmi cere, îngrijindu-mă să le trec sub tăcere şi să le înmulţesc, urmând îndemnul Învăţătorului meu: „Ceea ce fac Eu, oricine poate face. Ceea ce sunt Eu, oricine poate fi. Eu am venit să demonstrez potenţialul uman şi să arăt că oricui îi stă în putinţă să atingă cerurile, dacă asta vrea cu adevărat”. Şi mai ştiu că, pentru a „atinge cerurile”, trebuie să studiezi, să munceşti şi să depui mari eforturi personale, nu să te tot închini prin biserici, sperând că într-o zi îţi va veni rândul la iluminare. Doar aşa devii un Christ. Dar acum e timpul să mâncăm, nu? îi întrebă bătrânul reconfortat.

Se ridică în picioare, îşi împreună mâinile în faţa pieptului, închise ochii şi începu să murmure o rugăciune ritmică, asemenea unei incantaţii, repetată de câteva ori. În scurt timp, în cameră începu să se simtă un parfum exotic de tămâie şi mir, plutind ca un abur uşor. În liniştea nopţii, doar glasul ritmat şi grav al bătrânului călugăr se auzea. Noach părea cuprins de o stare de imponderabilitate în care timpul se oprise şi o atmosferă mistică îşi făcea loc în cameră, învăluindu-i pe toţi cei prezenţi. După o binecuvântare finală a mesenilor şi a bucatelor, îi pofti la masă, reluându-şi locul pe scaun.

Amina era curioasă să vadă dacă îi reuşise într-adevăr magia şi începu din nou să caute nerăbdătoare pe sub capacele tuturor vaselor de pe masă. Nu mică îi fu mirarea când găsi mâncăruri de tot felul, din bucătăria evreiască, arabă şi mediteraneeană, ca pentru o cină cu mulţi invitaţi; controlând lichidul sticlelor, văzu că una căpătase culoarea vinului roşu, iar alta, rosè.

—Wow, exclamă Amina impresionată, de fiecare dată îţi tratezi oaspeţii aşa? Dacă ar fi să gust din fiecare platou, nu m-aş mai ridica de la masă.

Se aşezară în jurul mesei şi, după ce Noach făcu onorurile de gazdă şi umplu paharele, toastară pentru regăsirea celor doi vechi prieteni şi întâlnirea dintre tânără şi bătrânul călugăr.

Atmosfera se animă şi mai mult odată cu primul pahar de vin şi cu întâmplările amuzante din copilăria Aminei, pe care fata începu să le povestească cu mult haz.

—Felicitări! complimentă Amina, într-un târziu, gazda.

—Mulţumesc, mi-am dorit foarte mult să vă fie pe plac şi dorinţa mi-a fost îndeplinită. Am mulţumit deja Domnului, acum vă mulţumesc şi vouă, li se adresă Noach cu o înclinare a capului.

Priviţi de departe, păreau trei prieteni vechi, care se revedeau peste ani, cu drag, adunaţi la un pahar de vin, depănându-şi amintirile şi viaţa.

În puterea nopţii, mica locuinţă a călugărului, luminată slab de două opaiţe vechi, cu sticla afumată, aşezate pe marginile mesei de lemn, părea casa unei întâlniri de taină. Umbrele celor trei dansau pâlpâit pe pereţi, urmând fidel unduirile flăcărilor vii.

Amina încercase să guste din mai toate platourile întrebându-l pe Noach despre fiecare, în timp ce David de-abia dacă se atinsese de bucate. Şi bătrânul călugăr mâncă la fel de puţin, scuzându-se că el cinează cu foarte puţină mâncare de obicei.

—Aş vrea să vă povestesc un lucru straniu care mi se întâmplă de când am ajuns în Ierusalim. Am o senzaţie aproape continuă de déjà-vu şi parcă totul în jurul meu vrea să îmi amintească ceva sau despre cineva, se destăinui Amina.

Prima dată s-a întâmplat când ai trecut pe lângă noi, tu, Noach, şi m-ai salutat în afara zidului Cetăţii Vechi; chipul tău mi se părea cunoscut şi parcă îmi amintea ceva. Apoi, întâlnind privirea unui băiat care vindea mici suvenire, ochii lui mi s-au părut cunoscuţi de acum câteva veacuri: erau ochii verzi ai unui mag venit la naşterea Pruncului Sfânt. La fel şi muzica religioasă din catedrală, Liturghia Sufletelor Regăsite, m-a purtat înapoi în timp, în vremea în care se celebra cina cea de taină……., da..... chiar acea cină; aceea organizată de Iisus. Şi nu e din cauza vinului pe care l-am băut acum. Sunt complet lucidă şi, ceea ce vă povestesc, am trăit……. sau retrăit……., nici nu ştiu cum să descriu acest sentiment.

Cei doi bărbaţi o ascultau în tăcere, cu un soi de gravitate amestecată cu compasiune şi evlavie în priviri, amândoi simţind că pentru Amina a sosit momentul să înţeleagă ce se petrece cu ea. Cei doi Iniţiaţi, două spirite evoluate, trecute prin morişca anilor şi a vieţilor, îmbogăţite de experienţele acumulate, aveau acum prilejul să dea aripi unui suflet tânăr şi circumspect, să îl facă să simtă puterea iubirii, acest fir nevăzut care ne însoţeşte etern în salturile noastre dintr-o viaţă în alta, ne ajută să ne îndeplinim karma şi să ne găsim drumul înapoi spre casă. Amina trebuia să înţeleagă şi să accepte, în pofida neexperimentatei şi îndărătnicei ei tinereţi, că oamenii sunt spirite eterne, scântei de energie rătăcite, desprinse dintr-o înţelepciune universală, unică, coborâte în carne pentru a trăi experienţe umane, purificatoare, care să le aducă mântuirea.

David începu să îi vorbească primul:

—Amina, cred că e timpul să îţi vorbim puţin despre condiţia oamenilor pe Pământ şi mai ales despre sufletul omului. Mai devreme, Noach ţi-a vorbit despre sufletul nostru etern călător, migrator, care poate trece dintr-o viaţă în alta ca un actor de teatru ce lasă un rol pentru a trece la un altul. Toate emoţiile şi gândurile vieţilor noastre rămân înregistrate în Energia Universală, ca pe un disc de memorie. În varii momente din viaţa noastră, printr-un concurs de evenimente şi lucruri, putem accesa voluntar sau involuntar amintiri înregistrate în această arhivă inexorabilă, care, pentru mine, este tot Dumnezeu, pentru simplul fapt că El este Tot şi Toate. Aşa se

explică momentele tale de déjà-vu şi nici eu, nici Noach nu vom crede vreodată că spui bazaconii dacă vii cu poveşti de genul ăsta. Tare m-aş bucura dacă întoarcerile acestea în timp pentru tine ar fi folositoare şi te-ar ajuta să evoluezi, să înţelegi lucruri care până acum ţi se păreau imposibile sau chiar să retrăieşti evenimente care au rămas consemnate greşit în istorie sau au fost greşit înţelese, iar tu vei reuşi să aduci adevărul la lumină.

—Amina, pot să îţi dau un sfat? o întrebă Noach. Toate aceste trăiri ale tale au importanţa pe care tu le-o dai, continuă bătrânul călugăr, fără să aştepte răspunsul fetei. Dacă tu crezi în ele, ele te vor marca, te vor schimba; dacă în schimb pentru tine ele nu înseamnă nimic, indiferent cât sunt de intense sau nu, sunt ca şi inexistente în viaţa ta. Doar tu alegi să laşi aceste amintiri să te schimbe sau nu, să le consideri sau să le ignori. Ele există, fără doar şi poate, dar efectul asupra ta doar tu îl decizi. Un mai vechi prieten drag, poet grec, îmi amintea mereu pe vremea în care îmi duceam viaţa în vechea Eladă: „Dragul meu, în cer, a învăţa înseamnă să vezi, pe pământ înseamnă să-ţi aminteşti”. Inutil să îţi mai spun, pentru că bănuiesc că ai citit în diverse materiale, că sufletele noastre veşnice, în drumurile lor, se vor întâlni mereu în spirit şi în trup cu cei dragi, călătorind împreună printre galaxii, pe axa timpului, şi că printre noi există spirite evoluate, care pot să îşi controleze aceste salturi temporale.

Îţi mai dau o povaţă, buna mea copilă: de câte ori te vei îndoi în viaţă, singura care îţi poate arăta drumul corect este doar inima ta. Atunci, în acel moment de cumpănă şi îndoială, de teamă şi confuzie, spune o rugăciune, oricare ar fi ea; îţi va ajuta inima să se liniştească, după care poţi să te concentrezi şi să alegi. Să fii convinsă că vei face întotdeauna alegerea corectă, pentru că inima ta va fi inspirată. Ştiinţa a demonstrat că forţa electromagnetică a gândului nostru, a rugăciunii noastre pure, este capabilă să modifice genetica celulei şi să mărească puterea particulelor care o alcătuiesc, oferindu-ne accesul la o realitate mai complexă, la iubirea necondiţionată, la abundenţa divină. Aceste lucruri minunate pot plăsmui minţile noastre şi de aceea este important ca noi să gândim mereu pozitiv, să emanăm şi să nutrim cu toată inima gânduri de iubire, sănătate, bunăstare, compasiune, abnegaţie, perfecţiune, mulţumire, tot ceea ce este mai bun şi

mai frumos şi mai adevărat în noi. Pentru că ele, la un moment dat, se vor materializa şi ne vor alcătui viaţa.

Ca să fie mai pe înţelesul oamenilor şi pentru ca ei să-i primească pilda fără îndoială, Iisus le spunea aşa: „Oţetul rău vasul său şi-l strică primul”, căci energia negativă care ne ocupă când suntem egoişti, invidiem sau urâm, ne face rău, în timp ce bucuria, iubirea, compasiunea, ne regenerează şi ne adaugă ani vieţii. Aceste evenimente decurg conform legii universale a acţiunii şi reacţiunii: „Semeni vânt, culegi furtună”, pentru că dacă emani gânduri frumoase sau faci fapte bune, acestea se vor întoarce asupra ta ca un bumerang.

De aceea, este important ca la începutul fiecărei zile să ne dorim ca ea să ne aducă numai lucruri bune, iar experienţa zilei să fie ca o poveste la sfârşitul căreia să fim mai bogaţi în iubire şi cunoaştere.

Totul stă în puterea noastră, iar viaţa ne-o putem croi îmbelşugată, frumoasă, lipsită de griji, respectând singurul principiu valabil în toate universurile văzute şi nevăzute: Iubirea ……,, îşi încheie Noach pledoaria, sperând să-i fi fost de ajutor acestui suflet pur, să capete încredere în sine şi curaj să-şi ducă povestea mai departe.

În liniştea care se aşternu în încăpere, doar scurgerea timpului îşi făcea simţită prezenţa, prin ticăitul orologiului. Considerând că lecţia fusese încheiată şi că seminţele proaspăt aruncate pe ogorul tânăr cer timp pentru rodire, Noach întrebă, uitându-se pe rând la oaspeţii lui:

—Aţi vrea să mâncaţi un dulce sau mergem la somn şi îl lăsăm pe mâine dimineaţă?

—Să decidă Amina şi pentru mine, spuse David.

—Mulţumesc Noach, am să reflectez la tot ceea ce m-ai învăţat în noaptea asta. Iar ţie, îi vorbi lui David, întorcându-se spre el, dacă îţi este indiferent, înseamnă că nu îţi este poftă, aşa că prăjitura o vom mânca mâine dimineaţă. Mai ales că până să se ridice soarele pe cer, mai sunt doar câteva ore. La culcaareeee ……., urlă neaşteptat Amina, ridicându-se brusc de pe scaun pentru a înşfăca una dintre pernele imense de pe canapea, pe care o azvârli cu putere spre David. Luat prin surprindere şi neavând timp să se ferească, tânărului îi ajunse în piept ca o torpilă şi nu avu de ales, aşa că trebui să mimeze înfrângerea, căzând la pământ, încovrigat, cu un fals geamăt de durere. Începu imediat să râdă cu poftă, întins pe spate, zguduit convulsiv de hohotele de râs, pentru că era obişnuita bătaie cu perne în care de obicei erau implicaţi toţi membrii familiei, de dragul boţului aceluia cu ochi verzi şi picioruşe ca morişca, de pe când Amina era de înălţimea unei păpuşi.

Noach îi privea zâmbind, bucurându-se de joaca lor, ca un bunic bun şi îngăduitor, cu doi nepoţi năstruşnici. Îi jucau în ochi două luminiţe pline de o imensă bunătate şi iubire, căci îşi găsea plăcerea în aceste două suflete-pereche, iar iubirea dintre ei îl făcea să se simtă împlinit. „Ai fost şi vei fi pentru totdeauna fiul meu preaiubit şi să ştii că voi fi lângă tine, ori de câte ori mă vei chema”, îşi aminti cuvintele de bun rămas spuse lui David, înainte de plecarea spre casă, când băiatul îşi încheiase anii de învăţătură la mănăstirea din Valea Fericirii ....., şi ochii săi calzi şi buni se umeziră de lacrimi.

În dimineaţa următoare, primul care se trezi dintre cei doi oaspeţi rămaşi peste noapte în „căsuţa de poveste” fu David, deranjat de razele jucăuşe ale soarelui care îi gâdilau pleoapele cu lumina şi căldura lor. În ciuda faptului că se culcase spre dimineaţă pe canapeaua din sală, în cele câteva ore dormite alunecase într-o stare de somn cataleptic care îl ajută să îşi recapete toate forţele şi asta îl făcu să se trezească extrem de revigorat şi binedispus. Se întinse pe canapea cu plăcere gândind că era foarte comodă, în ciuda aspectului său învechit.

„Oare Amina s-o fi trezit?”, se întrebă căscând zgomotos. „Cred că îi va fi foarte greu să se trezească acum; este o pasăre de noapte, ca şi mine. Îi place să se culce târziu şi să se scoale şi mai târziu, dacă se poate”.

Nici nu îşi termină bine gândul, că se auzi un clic, un fel de sfârâit şi un lichid ce curge într-o cană, o uşă de cuptor deschis, o farfurie ce-alunecă pe-o tablă, o bufnitură de cuptor închis şi un miros îmbietor de vanilie amestecat cu parfum de cafea şi cu glasul melodios, de copil, al Aminei:

—Room serviiiice, micul dejun e gata.

—Poftiiim? îşi iţi David capul ciufulit şi tuciuriu, de după pernele canapelei. Eşti deja în picioare? Nu pot să cred! se minună, înciudat că nu mai putea să se răsfeţe un pic între cearşafurile calde cu miros de levănţică şi să se ridice din pat cu calm, în timpul său. Se ruşină că Amina era deja de cine ştie când în picioare, de avusese timp să coacă şi o prăjitură. Îi mulţumi în gând că se mişcase uşor ca o felină şi că nu îl trezise mai devreme. „Sau poate că sunt eu care am dormit ca o valiză în gară!”, îşi râse în barbă ironic.

—Bună dimineaţa, din nou, îi ură Amina radioasă şi se aşează pe unul dintre fotoliile de lângă canapea. Cum ai dormit? îl întrebă zâmbindu-i cu drag.

Razele soarelui se jucau bucuroase printre zulufii săi blond-castanii şi aşa cum cădea lumina pe ea, formând o aură în jurul ei, lui David i se părea că este un înger, atunci coborât pe pământ.

—Mulţumesc, nemaipomenit! Doar mama mă întreba în fiecare dimineaţă, când mă vedea, dacă am dormit bine. Nici nu mi-am dat seama, până acum, cât îmi lipseşte întrebarea asta, îi mărturisi David melancolic.

—Poţi să îţi programezi telefonul, dacă vrei, să te întrebe în fiecare dimineaţă, după ce sună alarma deşteptătoare. Ştiu eu o aplicaţie fainã care funcţionează bine, asta aşa, ca să fiu rea, recunoscu fata, după câteva clipe de tăcere, privindu-l blajin. Iartă-mă, a fost o ironie gratuită. Ştiu că te referi nu la întrebarea în sine, ci la iubirea celor cărora le pasă de tine.

—Te iert, pentru că ştiu că nu ai făcut-o din răutate, ci doar din dorinţa de a glumi. Şi dacă până acum nu m-am străduit să găsesc o astfel de persoană şi să o aduc în viaţa mea, înseamnă că nu mi-a lipsit în mod vital, gândi David cu voce tare.

—Mulţumesc de înţelegere, îi spuse Amina teatral, făcând o reverenţă cu mâna întinsă, ca să îl invite la micul dejun.

—Mulţumesc şi eu, dar mai întâi să fac un duş şi să mă schimb, îi întoarse David reverenţa, pe drumul spre baie.

—Să nu întârzii mult, căci mie îmi e deja foameeee, strigă Amina în urma uşii de la baie ce se-nchidea. Uuufff, să vezi acum cât am de aşteptat, se văicări singură, cunoscând tabieturile lui David. Cred că până iese din baie mănânc deja jumătate din prăjitură, murmură cu ochii la platou. Norocul meu că este încă fierbinte şi sunt obligată să aştept, nu am ce să fac, şopti în continuare de una singură, aşa cum făcea de obicei buna Ada, care îi spunea că vorbeşte cu bunicul Matei.

„— De ce şopteşti aşa încet, buno? Cu cine vorbeşti? îşi aminti Amina cum o întreba, de mică, apropiindu-se mult de faţa bătrânei, micşorându-şi ochii şi uitându-se atentă la buzele ei, aşa cum fac cei cu probleme de vedere. Părea şi ea la rândul ei o băbuţă în miniatură. Îşi mângâia bunica pe faţă alandala, amestecându-i ridurile cu mânuţele ei grăsuţe, şi apoi o trăgea ghiduş de buze sau de obraji.

—Vorbeşte mai tare, că nu te aud, îi spunea răspicat, aproape strigând, arcuindu-şi mult buzele, fetiţa.

—Vorbesc cu bunul Matei, copilă. Mă sfătuiesc din când în când cu el, îi răspundea bătrâna.

—Se vede că bunicul are nişte urechi taaare ascuţite, dacă reuşeşte să audă ce spui. Mie îmi e imposibil. Nu aud nimic, se lamenta fetiţa, ridicând neputincioasă umerii şi lăsându-şi braţele să cadă moi, a capitulare. O să îi spun lui mami să îmi ia şi mie un aparat auditiv, ca să aud şi eu aşa de bine, ca bunul Matei. Parcă el avea unul, nu, buna?”

Deşi îi dădeau lacrimile de dor pentru bunul Matei, bunica Ada îşi îmbrăţişa nepoţica, o mângâia şi o săruta pe obrăjori de multe ori, cu drag, până când copila se sătura şi fugea la păpuşile ei.

—Pentru zilele următoare, am un plan genial, îi spuse David entuziasmat, în timp ce îşi încheia şireturile de la pantofii sport, revigorat de duşul rece, cafeaua şi prăjitura Aminei. Să te duc în „Cealaltă Ţară Sfântă”. Ce zici? Ai chef de ceva spectaculos? îşi întrebă prietena.

—Pentru mine, tot ceea ce se petrece aici, de când am venit, este inedit şi spectaculos. Se poate mai mult de-atât? replică fata.

—Cred că tu ai limitele foarte înalte, doar că nu ştii asta. Mergem la Petra, în Iordania, decretă David, încântat peste măsură de ideea lui. Mă duc să îi spun lui Noach, să nu ne aştepte la cină şi să îmi spună dacă ne poate face rost de două cămile. Sau măcar una; tu mergi pe jos. Hahaha, râse cu poftă, văzând faţa stupefiată a Aminei. Te plângi mereu că nu poţi mânca orice şi mai ales oricâte dulciuri vrei. Asta ar fi o ocazie să faci mai mult sport decât de obicei, îi făcu cu ochiul, în timp ce fata zâmbea scuturând din cap.

—Presimt că astăzi o să faci o boacănă; eşti foarte distrat. Fii atent! – îl mustră tânăra ca pe un copil.

—Din câte îmi amintesc, Noach avea un prieten la Wadi Musa, lângă situl arheologic, care deţinea un resort şi cunoştea băieţii cu cămilele din zonă, continuă David, de parcă nici nu ar fi auzit-o. Dacă avem noroc, ne poate arvuni deja cămilele de-acum.

Şi să ştii că sunt doar binedispus, nu distrat, şi nu o să fac nicio boacănă, răspunse David apostrofării Aminei, făcându-i cu ochiul în timp ce ieşea, grăbit, să îl caute pe Noach.

—Iar tu să ştii că ştiu ce este „Cealaltă Ţară Sfântă”, pentru că am învăţat la şcoală că Iordania este numită aşa, pentru că mare parte din evenimentele biblice s-au petrecut acolo, îi strigă în urmă Amina, vrând să aibă ultimul cuvânt şi ca David să nu creadă că este o ignorantă.

—Bravo, zece, felicitări! Eşti o elevă silitoare, îi strigă David, rotindu-se pe călcâie şi plecând mai departe spre chilia lui Noach, scuturând mâna în semn de „la revedere”.

Ajutat de Noach, David încropi în fugă un itinerar, calculând kilometrii şi timpul pe care l-ar fi făcut până acolo, închirie o maşină şi, grăbind-o pe Amina să îşi adune lucrurile, aranjă în viteză cele două genţi de voiaj în portbagaj.

Noach îl sfătuise să se cazeze la hotelul prietenului lui şi aranjase cu cămilele pentru acea după-amiază, dar şi pentru zilele următoare, ştiind că pentru ziua în curs nu mai aveau decât câteva ore la dispoziţie ca să viziteze Templul, la care ar fi trebuit să ajungă în jurul orei 3 sau 4, după-amiaza.

Tânărul o luă pe sus pe Amina şi se aşternură la drumul spre Petra, mergând cu maximul vitezei permise, bucuroşi pentru necunoscutul excursiei lor, rapid organizate.

Capitolul VI

Parfumul tămâii

Din strânsoarea defileului îngust şi întunecat, le apăru dintr-odată în faţă, într-o deschidere largă, strălucind ca un soare roz, ireal de frumos, un templu sculptat direct în stânca muntelui. În acest tablou unic şi de proporţii megalomane, azurul celest al cerului îşi revărsa erosul peste trandafiriul încarnat al pietrei. Părea un loc sacru unde cerul făcea o plecăciune adâncă în faţa frumuseţii pământului.

Amina îşi conducea cu dificultate cămila care se vedea că avea o zi cam agitată. Noua ei prietenă patrupedă o aşteptase rabdătoare timp de două ore în faţa hotelului, drept pentru care, abia ajunşi în Wadi Musa, cei doi turişti avură doar răgazul să iasă din maşină, să-şi lase bagajele la recepţie şi să se suie pe noile ”vehicule de teren”. Acum, după aproape o oră, de-abia aştepta să se dea jos, gândind că, poate după ce va bea apă, se va linişti. „Cred că n-a băut apă de vreo două sute de ani, aşa se comportă!”, gândi iritată, trăgând de hăţuri. Deşi o sâcâia această domnişoară încăpăţânată şi nervoasă, cu două cocoaşe de sub ea, Amina încerca să se racordeze la frumuseţea locului ce te lăsa perplex. Nici nu îndrăznea să îi spună lui David de problema ei, pentru că şi-l şi închipuia pufnind în râs spunându-i:

„—Este la fel ca tine, nu vezi? Rebelă, independentă şi greu de stăpânit. Cine se aseamănă se-adună. Vă meritaţi una pe alta. Cred că veţi fi foarte bune prietene până la sfârşitul călătoriei, asta, dacă nu abandonezi de nervi şi începi să mergi pe jos, hahaha”. Aproape că îi venea şi ei să râdă de situaţie şi de scenariul pe care şi-l închipuia.

Se bucură când văzu că în faţa monumentului trebuiau să îşi lase patrupedele şi reuşi să înceapă să fie atentă la peisajul care îşi lăsa turiştii fără grai:

—Până şi templul este roz! se minună de roşul palid, încarnat al pietrei. Şi, cu toate că are proporţii uriaşe, dimensiunile astea interminabile se armonizează într-un echilibru perfect, nu găseşti? E fantastic! E de pe altă planetă! Cred că a fost construit de giganţi, nu?! se minună Amina, privind cu atenţie detaliile construcţiei. Cum se numeşte frumuseţea asta ireal de sofisticată? întrebă privind cu admiraţie faţada născută din rocă, de o rară splendoare rozacee.

—Îţi aduci aminte că ţi-am vorbit în maşină puţin despre el? Este Khasneh al Faroun sau Tezaurul Faraonului, îi răspunse David. Sculptat de nabatei, popor de semiţi, vorbitor de aramaică, care au fondat prosperul oraş Petra, continuă tânărul îndemnându-şi cămila să înainteze. Nu adăpostea niciun tezaur, aşa cum sugerează numele. Singura comoară este templul în sine. Pentru multă vreme, au circulat nişte legende cum că aici era ascunsă comoara nabateenilor şi s-a crezut că este trezoreria unui faraon din timpul lui Moise, dar de fapt era templul funerar al regelui Aretas al IV-lea; aici se făceau ceremonii sacre, iniţiatice, fiind considerat de către oamenii regelui un portal spre lumea celestă. De fapt, cred că asta era comoara şi nu monedele de aur căutate de băştinaşi.

De altfel, se spune că oraşul este mult mai vechi şi că a fost întemeiat în jurul lui 1200 î.C., de un neam semitic, edomiţii; sau chiar mult mai departe în timp, că ar fi fost ridicat de un neam de atlanţi, numit kaloo. Toată geometria aceasta elaborată şi goliatică, detaliile perfecte şi rotunjimile nefireşti ale pietrelor, totul mă face să cred că muritorii pământeni n-ar fi putut crea această poveste. În mijlocul deşertului ăsta numai praf, locuitorii din Rekem, numele antic al Petrei, au dezvoltat un sistem ingenios de colectare a apei de ploaie în cisterne săpate în stâncă, astfel încât oraşul a fost inundat de o luxuriantă vegetaţie. Toate astea, pe un teren arid şi secetos, acum câteva mii de ani.

Se opriră în lateralul intrării, ca să lase cămilele în grija unui beduin copil, care le adăpa la cerere, în schimbul câtorva monede de qirsh.

Amina îşi lăsă cămila mângâind-o pe grumaz şi îşi aşeză în ordine eşarfa de pe cap, pe care i-o înfăşurase David ca pe un turban. În ciuda faptului că erau într-o după-amiază de ianuarie, soarele ardea neîndurător, fenomen cel puţin ciudat pentru această perioadă a anului.

—Ştii că am făcut un curs de artă şi civilizaţie orientală la facultate? îl întrebă pe David, în timp ce îl aştepta să plătească micului beduin. Am fost încântată că l-am ales; era facultativ şi iniţial am zis că nu mă interesează, după care m-am răzgândit. Profa era o tipă superfaină; îndrăgostită de cultura Asiei şi mai ales de ţările din Peninsula Arabică, a reuşit să transforme un curs plictisitor şi arid într-un dialog captivant pentru studenţi. Uite, de exemplu, dacă l-ar fi văzut pe micuţul ăsta cu cămilele, s-ar fi oprit aici să ne vorbească despre tradiţionalismul beduinilor.

—Şi ce ar fi fost rău în asta? o provocă David.

—Mmmm, nu cred că ar fi fost prea potrivit locul, răspunse Amina, cu un început de îndoială, gândindu-se că poate nu ar fi fost chiar atât de deplasate nici locul, nici momentul.

—Eu aş înţelege-o, pentru că beduinii sunt tradiţionalişti prin excelenţă. Cultura lor, tradiţiile lor, felul lor de a fi sunt tributare acestui deşert care nu este doar casa lor, ci este tezaurul a tot ceea ce înseamnă ei, în fiinţă şi spirit. Au o imensă capacitate de a accepta şi de a îndura cu credinţă, sperând într-un mâine mai bun. Asta i-a învăţat deşertul, acest univers crud, în care beduinul şi dromaderul sunt fraţi de sânge în călătoria lor, pe o mare fără apă, sub pârjolul unui astru neîndurător. Câţi dintre noi ar avea puterea să se adapteze unui astfel de mediu? El reuşeşte asta: să rămână aici, să nu se piardă pe sine, să nu-şi rătăcească identitatea printre nisipuri mişcate de furtuni. Prin pasivitate, reuşeşte să fie puternic şi să rămână autentic. Eu le admir caracterul şi găsesc că întrucâtva se aseamănă cu locuitorii Tibetului. Strămoşii mei pe linie paternă erau beduini, ştiai? o întrebă, zâmbind complice în timp ce o invita cu o mână spre intrarea în templu, cedându-i întâietatea.

Fata i-o luă înainte lui David, surâzând pe ascuns, pentru inopinata disertaţie beduină şi pentru mândria copilărească cu care îşi declinase originea îndepărtată. Păşind pe platforma din faţa intrării, îşi întoarse capul ca să îi răspundă şi, nemaifiind atentă pe unde calcă, se împiedică de un cerşetor orb care stătea pe jos. David o prinse în ultimul moment, evitând o cădere urâtă, care ar fi provocat durere amândurora.

—Mă iertaţi, nu v-am văzut, se scuză fata speriată şi cu părere de rău.

Întorcând capul spre glasul ei, cu bărbia înălţată, aşa cum fac nevăzătorii, după câteva momente de tăcere absolută, bătrânul îi spuse cu glas moderat:

—Iubiţi-vă, copii, căci iubirea are puritatea lui Dumnezeu. Ea este Dumnezeu: eternă, omniprezentă, omnipotentă şi imuabilă.

—Pardon, mă scuzaţi, repetă mai tare şi mai rar Amina. Sper că nu v-am făcut niciun rău, îl întrebă, cercetându-l din priviri, părând să nu-l fi auzit, după care îi şopti grăbit lui David: tu ai auzit ce mi-a spus?

—Poate că asta spune tuturor. Nu trebuie să te mire, o linişti tânărul. Şi nu cred că este nevoie să ţipi aşa, pentru că este doar orb, nu şi surd.

—Ascultă-ţi inima, copilă, şi lasă-ţi raţiunea deoparte, continuă bătrânul. Ai o inimă-nţeleaptă şi veche, dar pe care o ignori. Nu mai fugi de îndemnurile ei, de poveştile ei, căci ele te vor îmbogăţi şi îţi vor arăta drumul spre adevărul din tine. Nu am ochi, dar asta nu înseamnă că nu pot vedea iubirea din oameni.

—Sigur, mulţumesc de sfat, mă voi gândi mai mult la asta, îi răspunse fata, pătrunsă de spusele cerşetorului.

„Hm, frumos început, gândi David. Se pare că Noach a avut oareşce influenţă asupra ei.

Erau şanse puţine să mă asculte pe mine. A crescut cu mine în casă şi e normal să fie aşa, zâmbi în sinea lui. Oricum ar fi, mă bucur pentru ea; se schimbă, capătă încredere şi evoluează. E un copil bun, pe calea ei. Cine ştie.... poate că va fi în stare să schimbe multe destine pe drumul ăsta, draga de ea.”

—Ştii, îţi eram datoare cu un răspuns, îi şopti Amina, apropiindu-se de urechea lui. Chiar dacă nu ar fi fost strămoşi de-ai tăi, beduinii ăştia tot ar fi trebuit să fie mândri de cum îi descrii. Ai putea să ţii un seminar la noi la facultate, chicoti râzând şi dându-şi capul pe spate.

—Mulţumesc, dar studiul culturilor popoarelor face oarecum parte din meseria mea, aşa că nu este un compliment chestia cu seminarul. Cât despre viaţă şi tradiţiile şi în general caracterul lor, recunosc, am o slăbiciune: iubesc aceşti încăpăţânaţi ai arşiţei; poate că în zilele noastre şi-au mai schimbat caracterul şi eu am rămas doar cu impresia mea livrescă, ca un adult care mai crede în basmele copilăriei, hahaha, râse zgomotos şi cu poftă David.

Cei doi vizitatori intrară în templu. Deşi era miezul zilei, erau puţini turişti.

Simţind un parfum puternic aromat de tămâie aprinsă, Amina încercă să îşi dea seama din ce parte venea, aşa că se depărtă de David şi ajunse pe dâra miresmei în faţa unei aule centrale, o imensă cameră construită în mijlocul templului. Păşind înăuntru, văzu pe părţile laterale ale uşii două bazine mari de ablaţie şi îşi spuse că David avea dreptate în privinţa templului: nu era o vistierie, ci un templu ceremonial imens. Aula adăpostea în centrul ei o altă cameră mai mică, fără uşă, în care se ajungea doar trecând pe sub o arcadă de marmură albă. „Cred că acolo este sanctuarul despre care mi-a vorbit

David, pe care localnicii îl considerau un portal spre alte lumi, gândi fata. Tare sunt curioasă să îl văd!” Până să ajungă la intrarea boltită a camerei mici, care era destul de departe, prin perdeaua de fum aromat ce se subţia, începu să întrezărească în penumbra încăperii, în lateral, silueta a două tinere copile care o chemau în şoaptă, gesticulând spre ea, neliniştite:

—Unde ai fost până acum? Te-am căutat peste tot amândouă: eu în templu şi Malinda în grădină! Începusem să ne îngrijorăm. El e de ceva timp înăuntru. Cred că peste puţin termină pregătirile, îi spuse precipitat cea mai scundă dintre ele, încercând să îi aranjeze un pic hainele. Fără să scoată un sunet, cealaltă fată îi luă eşarfa înfăşurată ca un turban pe cap, o aşeză pe platoul de sacrificiu de lângă ea şi îi aranjă zulufii lungi, cât de ordonat putea, în jurul feţei. Scoţând dintr-un buzunar secret al fustei o bucată de carmin, începu să i-l treacă iute peste buze şi obraji, distanţându-şi capul din când în când, pentru a o cântări din priviri, ca un pictor care trebuie să aprecieze proporţiile şi armonia cromatică. Când păru că este mulţumită, îşi îndesă mâna din nou în buzunar, cu viteza unui prestidigitator, şi scoase un cărbune negru, îl înmuie de două ori pe limbă, după care începu să îi contureze ochii:

—Din fericire, nu prea ai nevoie de sulemenelile astea. Eşti destul de frumoasă şi fără ele, aprecie fata mai înaltă, privind-o cu un ochi critic. Uite, aşază-te în faţa Mayei şi aşteaptă ca şi noi – îi arătă cu o mişcare scurtă a capului locul unde ar fi trebuit să se aşeze. Văzând că tânăra era cam nedumerită şi rămăsese înţepenită în aceeaşi poziţie, o împinse uşor cu mâna, ca să o aşeze odată acolo unde îi era locul şi să fie totul în ordine.

Tânăra nehotărâtă îşi lăsă ochii în jos, privindu-şi cu uimire veşmintele pe care le purta: o rochie albastru-indigo, peste care avea o mantie de culoarea purpurei. „Cred că se întâmplă iar, îşi spuse Amina în gând, cu o curiozitate temătoare. Sper să fac faţă întâmplărilor, Doamne-ajută!” – îşi zise, înălţând ochii spre cer, după care îi închise, rămânând aşa pentru câteva secunde. Apoi, se trase într-o parte şi şopti răstit spre copila înaltă, care se chema Malinda:

—Vin de la lac. Ai uitat că m-aţi lăsat acolo după ceremonia mea de botez, în loc să mă aşteptaţi şi pe mine şi să venim aici împreună?

—Crezi că dacă ai fost azi-dimineaţă botezată în religia asta creştină a ta, acum eşti mai altfel decât noi şi poţi să ne certi? se băgă în vorbă, tăios, copila scundă, lungindu-şi gâtul şi clătinând capul în semn de ceartă.

După un moment de tăcere, se auzi glasul şoptit şi calm al femeii:

—„Religia asta creştină” este un lucru tot atât de serios ca şi religia ta şi nu îţi permit să îmi vorbeşti aşa. Sunt supărată pe voi şi de aia v-am certat; vorbiserăm că mă veţi ajuta să mă schimb de straiele ude şi voi aţi fugit şi aţi venit aici înaintea mea, se explică femeia, lovindu-şi uşor mantia roşie de câteva ori cu palmele şi degetele răsfirate pentru a-i cădea la poale ordonat. Se uită de jur-împrejurul ei la veşminte şi, mulţumită că acum îi stăteau în sfârşit în ordine, îşi scutură cârlionţii lungi pe spate şi se aşează, dreaptă şi calmă, într-o poziţie de aşteptare, pe locul pe care i-l arătase Malinda. Îşi simţea sufletul liber, uşor, descătuşat şi inundat de o bucurie binefăcătoare; ar fi vrut să-şi îmbrăţişeze verişoarele, să le acopere de pupături pleoscăite, gâdilături şi râsete amestecate, aşa cum făceau când erau mici, şi să le mărturisească printre chicote, strigându-le în urechi toată fericirea ei.

După câteva minute bune, ce i se părură ani, se auziră în depărtare bătăile unui clopot şi din mica încăpere centrală, de sub arcul bolţii despărţitoare, apăru un bărbat. Îi recunoscu privirea pătrunzătoare, născută din profunzimea ochilor ca două lacuri fără sfârşit şi se tulbură; era acelaşi cu care vorbise în noaptea cinei. Odată cu el, atmosfera vastei încăperi se lumină imediat de o aură strălucitoare, de parcă intrase soarele în templu. Era îmbrăcat ca şi ea, cu o cămaşă lungă, indigo, şi o mantie de culoarea purpurei şi părea că în jurul lui se contopeau neîntrerupt vârtejuri de lumină, energii înalte ale Stării de Graţie. Totul în juru-i părea sacru şi pur, cuprins de pace şi linişte, de iubire şi perfecţiune. Privi roată încăperea şi, când

dădu cu ochii de ea, un zâmbet larg îi lumină chipul. O privi preţ de câteva secunde, apoi îi întinse o mână, în semn de invitaţie:

—Mă gândeam că nu ai să mai vii, îi vorbi cald, în timp ce tânăra înainta cu pas domol spre el. Bine ai venit, iubita mea! îi şopti, încercuindu-i trupul cu braţele şi sărutând-o pe creştet cu tandreţe, când fata ajunse lângă el. Îi mângâie cu drag zulufii lungi, lipindu-şi capul de al ei, de parcă aştepta de-o viaţă această-mbrăţişare. Rămaseră aşa uniţi, formând un singur trup care părea că devenise centrul universului şi care concentra în el subtile energii contopite cu o forţă şi o graţie aparte, într-o taină profundă. Din colţul îndepărtat, întunecat al încăperii, cele două adolescente îi priveau pe sub gene, ruşinate şi fâstâcite, nerăbdătoare să înceapă ceremonia pentru care veniseră să fie martore. Te-am văzut tristă azi de dimineaţă şi credeam că te vei răzgândi, continuă bărbatul, slăbindu-şi strânsoarea braţelor şi îndepărtându-se ca să-şi privească în ochi iubita.

—Mi-ai spus că i-ai dat deja şi cartea, şi darul tatălui meu, iar el a fost de acord, deci nu cred că pot să mă mai trag înapoi, îl linişti femeia.

—E timpul să ne spunem jurămintele în Domnul, îi spuse bărbatul, şi o trase după el în camera altarului, intens luminată de o ploaie de lumânări ce împrăştiau mirosuri exotice. Se aşezară amândoi în genunchi, cu faţa spre altar, iar bărbatul începu să vorbească primul:

—Eu, Joshua, te primesc pe tine, Maryam, să-mi fii aleasă, să te iubesc, să-ţi port de grijă, să-ţi port respect şi credinţă, în numele Domnului şi în armonie cu legea divină. Amin!

—Eu, Maryam, te primesc pe tine, Joshua, să-mi fii alesul, să te iubesc, să-ţi port de grijă, să-ţi port respect profund şi credinţă, în numele Domnului şi în armonie cu legea divină. Amin!

Cei doi se închinară şi se sărutară, se ridicară în picioare, după care bărbatul îi spuse, luându-i mâinile într-ale lui:

—Tu eşti femeia nouă. Nimeni nu te va chema din nou „abandonata” şi nici pământul tău nu va fi numit din nou „devastat”, ci vei fi numită plinul meu şi ţara mea, căsătorită. Eu, sfântul mire, îţi ofer rolul iubirii, ţie, sfânta mea mireasă; acest lucru va face să se bucure şi să-ţi înflorească deşertul şi să rodească, după rânduiala lăsată de Dumnezeu! Acum, destinul meu s-a împlinit şi ceasul meu nu e departe. Aşa cum şi destinul tău s-a împlinit, în prima cununie creştină dintre un urmaş al lui David şi o urmaşă a Beniaminilor. Tu, Maryam, de-acum eşti împlinirea împlinirilor, eşti Dumnezeu femeie cum eu sunt Dumnezeu bărbat, ca toţi cei ce vor fi ca noi, uniţi prin legământul sfânt, legaţi de taina cununiei.

Îi puse o mână pe creştet şi luând cu cealaltă un pic de mir pe degete, i-l trecu peste frunte, spunând:

—Primeşte mirul acesta, căci este darul sfânt al lui Dumnezeu pentru tine. Când erai preoteasă nazarineană, tu m-ai uns ca să devin preot; a venit timpul meu să te ung, ca să devii Apostol al religiei Tatălui meu. Acum eşti un pastor, şi un păstor de oameni, ca şi fraţii tăi.

Eşti o prinţesă-preoteasă care Îl va face cunoscut oamenilor pe Tatăl Creator şi va duce mai departe adevărul religiei creştine: Dumnezeu este iubire eternă, unică şi atotputernică, este tot ceea ce vedem şi nu vedem, El este întrupat în noi tot aşa cum este şi în afara noastră. El ne-a creat după chipul şi asemănarea Lui, femeia egală bărbatului, contopiţi într-un unic suflet, desfăcut în două de despărţirea primordială şi decăderea pe pământ a îngerului: parte bărbătească şi parte femeiască. Taina cununiei îi reuneşte în iubire şi-i face Unul, cum suntem noi de-acum. Aşa că mergi şi propovăduieşte iubirea. Asta este singura şi cea mai importantă religie, dintotdeauna. Amin! încheie bărbatul scurta ceremonie religioasă, închinându-se şi închinând-o şi pe ea.

—Tare se vor mai înfuria fraţii mei când le vom spune asta, spuse femeia cu mâhnire-n glas, lăsându-se unsă pe frunte pentru a treia oară, de către Maestrul ei, cu mirul hirotoniei.

—Va fi păcatul lor. Le-am spus de multe ori şi mai ales lui Petre: „Eu însumi o voi călăuzi spre a o face bărbat, pentru ca ea să devină un spirit viu, egal cu voi bărbaţii, profet al religiei Tatălui meu. Pentru că orice femeie cu inima curată, care devine bărbat, va intra în Împărăţia Cerurilor. Îi voi întinde-o mână, să o ridic la mine, şi vă voi arăta cum că fără puterea feminină, puterea masculină nu ar exista. Ea va primi de la mine o revelaţie specială pe care v-o va împărtăşi când îi va veni timpul”.

—Petru e aspru la mânie, dar e dârz şi cu mână de fier. E tenace şi-ncăpăţânat ca un berbec; sunt calităţi trebuincioase pentru cei care au de clădit imperii şi au de preschimbat lumi, în numele unui principiu. Ce ţi-a răspuns?

—Mi-a vorbit cu năduf şi durere şi mi-a frânt inima, căci era ca un copil rănit şi încăpăţânat:

„—Doar pentru că o iubeşti mai mult decât pe noi, o preferi nouă. Şi cu toate astea nu ai daruri de la ea. Doamne, această femeie ne ocupă locul în faţa ta.

—Petre, toată dragostea pe care ţi-o port, şi tot ce am dorit să împlinesc pentru tine, se năruiesc auzind cum vorbeşti. Deschide-ţi mintea şi acceptă că ea este mărturia religiei noastre creştine. Este cea care va dovedi tuturor că femeia este egala bărbatului şi una cu el. Este cea care va mărturisi iubirea şi compasiunea, şi iertarea, cea care va oferi fără să ceară, cea care vă va călăuzi la început, când eu n-am să mai fiu. M-aş bucura ca înţelepciunea ta să îţi egaleze zelul, iar curajul să îţi compenseze ignoranţa.

—Bine, Învăţătorule, fie aşa cum spui tu. Dar ştii că lucrul ăsta nu va trece de la mine. Accept orice, dar nu învăţător-femeie. Şi dacă puterea mea va fi aşa cum tu ai spus, de piatră, şi voi reuşi să ridic şi să duc biserica-nainte, nu pot să las pe cel mai slab de lângă mine să-i ducă slava mai departe. Doamne, e-mpotriva firii şi a tot ceea ce eu ştiu!

—E-mpotriva firii tale, Petre, dar asta nu înseamnă că e greşit. Când îmi voi fi desăvârşit lucrarea pe pământ, Spiritul Adevărului viu va fi răspândit peste toată carnea. Atunci ţi se va înmuia inima şi nu vei mai cântări cu această măsură zgârcită. Nu judeca, pentru a nu fi judecat, căci vei fi cântărit cu aceeaşi tară cu care cântăreşti tu acum. Iar dacă eşti cu adevărat discipolul meu, cuvintele mele vor rămâne la tine şi vei cunoaşte adevărul, iar adevărul te va elibera.”

M-au durut spusele lui, dar simţeam şi o mare tristeţe pentru toată frica şi îndoiala, şi revolta din inima lui, căci părea un copil amăgit, părăsit şi neajutorat; dar vreau să plece capul său mândru şi să priceapă că femeia nu este cu nimic mai prejos bărbatului. Tatăl l-a creat pe om cu iubire, ca pe El; doar că acesta a ales să fie despărţit în două suflete independente, unul bărbat şi altul femeie. Şi chiar dacă au ales asta, i-a plămădit în aşa fel încât niciunul să nu fie complet fără de celălalt, pentru a avea nevoie să fie uniţi cu trupul şi cu sufletul, ca să-şi împlinească menirea în lume.

—Învăţătorul meu şi Domnul meu, inima îmi spune că zile grele pentru mine vor veni, dar îmi fac singură curaj, îi spuse tânăra femeie, mângâindu-l cu drag pe obraz; devotamentul meu pentru tine e nemăsurat şi ştiu că ceea ce trebuie să trec este deja predestinat chiar înainte de întemeierea lumii. Te iubesc şi primesc martiriul pământesc oricum ar fi el, pentru că ştiu că este pentru o cauză dreaptă, mai presus de noi. Hai să ne lăsăm inimile să se bucure acum de această zi fericită şi plină de har, căci ziua de mâine se va îngriji singură de sine, încheie tânăra femeie, privindu-l pe furiş, pe sub genele lungi, puţin ruşinată de îndrăzneala ei, îndemnându-l să meargă afară din camera altarului.

Cei doi ieşiră de mână, ca soţ şi soţie, şi bătăile aceluiaşi clopot îndepărtat începură să se audă cu ecou.

Din colţul învăluit în umbră, din spatele celor două copile, înaintă spre ei un tânăr înalt şi chipeş, cu ochii de tăciune şi trăsături de maur, şi îi întinse tinerei un buchet de flori, din crini albi şi orhidee:

—Binecuvântată să vă fie uniunea şi viaţă fericită să aveţi împreună! le ură băiatul. Îmi pare rău că am ajuns cu întârziere, căci m-au oprit treburi grabnice la Templu, dar sper că nu am pierdut prea mult, se scuză el.

—Mulţumesc, Maximin, şi vouă, vrednice verişoare ale soţiei mele! le mulţumi bărbatul cu o înclinare a capului. Vom sărbători cu şi mai mare bucurie, alături de voi. Mulţumim pentru prietenia şi iubirea pe care ne-o purtaţi. Acum putem să mergem în grădină, să sărbătorim.

Micul grup se îndreptă spre o ieşire laterală a templului, care se continua cu o grădină luxuriantă, în mijlocul căreia se afla o piscină imensă care nu se vedea din cauza abundentei vegetaţii care parcă voia să o ascundă de ochii curioşilor.

Aici găsiră în faţa unui rond central o masă preparată cu gustări şi vinuri. Cei trei invitaţi se opriră în jurul ei începând să vorbească, copilele chicotind din când în când între ele, intimidate de prezenţa chipeşului tânăr Maximin.

—Maryam, vino, vreau să îţi vorbesc! îşi chemă mirele mireasa.

—Nu ştiam că Petra are atâtea frumuseţi. Este pentru prima dată când vin aici şi aflu un oraş magnific, se minună tânăra, apropiindu-se cu pas domol şi legănat. Era o prezenţă frumoasă şi distinsă, demnă, plină de graţie şi de farmec feminin; trăsăturile feţei, armonios conturate, descriau un chip

inocent de copil, luminat de strălucirea ochilor verzi ce iradiau fericire şi linişte, ca două stele incandescente, aprinse într-o noapte senină.

—Sunt mult mai multe şi mai spectaculoase decât un muritor îşi poate închipui. Petra este un oraş magnific şi vibrant, născut în mijlocul unui pământ sterp; în afară de frumuseţea construcţiilor, este un oraş plin de energie şi abundent, străbătut de drumuri umbrite de copaci, palmieri şi viţă-de-vie, la umbra cărora neguţătorii îşi înfloresc comerţul. Piscina din centrul grădinii, pe care n-ai văzut-o încă, este capătul unui apeduct care transportă apa unuia dintre izvoarele de pe dealurile din jur. Jgheaburile şi cisternele subterane colectează apa de ploaie şi fac posibilă cultivarea pomilor fructiferi. Oamenii de aici produc chiar şi vin, şi ulei de măsline. Şi asta nu e totul. Într-o zi, vom găsi timp ca să îţi arăt colecţia lor de cristale de foc dăruite de atlanţi şi multe alte lucruri lăsate de ei, pe care nu le poţi vedea nicăieri altundeva.

—Mi-ar plăcea mult, chicoti încântată femeia. Ce voiai să îmi spui? îl întrebă începând să se plimbe pe aleile inundate de flori.

—Maryam a mea, botezul din dimineaţa asta te-a înnoit şi ieşirea ta din apă a însemnat renaşterea şi intrarea ta în noua viaţă, dedicată credinţei noastre. De acum, eşti egala celorlalţi apostoli şi îţi voi dezvălui învăţături tainice, de mare-nsemnătate şi încărcătură, necunoscute nici măcar de Petru. Dar trebuie să ştii că dacă le ascultă oameni răi sau proşti, pentru ei vei fi doar o eretică nebună şi vei avea de suferit. La început, toate le vei face cunoscute lor, fraţilor tăi, şi îi vei învăţa din rânduielile creştine, căci asta face un păstor: deschide drumul, nu? Apoi ei vor şti ce au de împlinit şi vor pleca în cele patru zări, cu tolbele pline de poveţe şi de Har Sfânt, să răspândească religia păcii, luminii şi iubirii cât mai departe în lume. Toţi oamenii au nevoie de iubire şi de Dumnezeul în care să creadă şi pe care să-L iubească, iar voi sunteţi datori să le arătaţi şi să îi învăţaţi asta. Dacă misiunea voastră va eşua, oamenii vor suferi şi vor fi condangaţi pieirii; atunci va fi nevoie de multe lungi milenii ca greşeala să fie ştearsă şi omul iertat.

—Voi face-ntocmai cum îmi ceri, îi şopti, concentrată, femeia. Ascult învăţătura ta, rabbuni, şi ştii că nu mă voi abate de la ea nici cu o virgulă!

—Vezi tu, Magdă, viaţa aici e despre iubire necondiţionată, acceptare, iertare şi bucurie. Doar dacă înţelegem asta, putem să evoluăm. Căci iubirea ne deschide calea spre fericirea supremă. Pe iubire se clădeşte o familie, unde femeia este egala bărbatului: jumătatea El are forţă şi minte raţională, jumătatea Ea dă viaţă pruncilor şi are minte intuitivă; împreună formează un cerc unic şi perfect. Dar pentru acest suflet reîntregit, perfect rotund, în care trupul (carnea) este armonizat cu sufletul (trăirile) şi cu mintea (gândurile) şi învaţă să trăiască în armonie cu Universul, adică cu Dumnezeu Tatăl, bărbatul are nevoie de femeie şi invers. În familia unită de iubire, copiii învaţă ce este dragostea, compasiunea, caritatea, iertarea, speranţa şi credinţa; toate acestea devin lucruri naturale, iar ei cresc armonios şi cu iubire de Dumnezeu. Din iubire învăţăm să ne rugăm şi iarăşi evoluăm, căci rugăciunea profundă, din inimă, înalţă puterile corpului şi le aliniază perfectului divin. Din iubire reuşim să vindecăm, pentru că iubirea, pusă într-o rugăciune arzătoare, supune forţele stricate care ne-au tulburat sănătatea şi creează armonie în starea interioară, ne aduce vindecarea în trup şi pacea în suflet. Din iubire pentru ceilalţi reuşim să împărtăşim bucuria semenilor noştri şi să le aducem zâmbete pe chip şi linişte în inimă. Din iubire pentru mine îţi spun să nu răspunzi cu dinte pentru dinte şi măsură pentru măsură, ci să răspunzi răului prin bine întotdeauna şi chiar şi atunci când vei fi judecată de fraţii tăi sau de alţi oameni. Din iubire pentru oameni vei descoperi cum să te iubeşti pe tine, ca apoi să le explici lor cât de importantă e iubirea de sine. Iar toate astea, Magdă, să fie încununate în sufletul tău, de întâiul şi cel mai important principiu: din iubire pentru iubirea perfectă, să Îl iubeşti pe Dumnezeu din toată inima ta, din tot sufletul tău, cu toată puterea ta şi cu toate gândurile tale.

—Cum vor crede oamenii în Unicul Dumnezeu Tatăl, dacă ei cred şi se închină la mai mulţi zei? întrebă curioasă femeia.

—Pentru că toate nasc şi se contopesc în Unu, Unicul, totul începe şi se sfârşeşte cu El: „Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă,

Începutul şi Sfârşitul”. Dumnezeu Tatăl conţine în el Însuşi cauza şi principiul propriei sale existenţe. Aminteşte-ţi ce i-a spus lui Moise: „Eu Sunt tot ceea ce Este”. Iar noi suntem copiii Lui, ai Celui PreaÎnalt, căci toţi am fost în Unul, dar după despărţirea primordială şi coborârea din Eden, ne-am pierdut strălucirea divină sau credinţa în ea, pentru că aşa am ales. Din păcate, oamenii nu cred asta şi nu vor nici să creadă că au coborât de la Tatăl cu acest dar ceresc: divinitatea. Asta înseamnă că dacă ei îşi doresc cu toată inima ca din pământ să nască rai, raiul pe pământ va fi posibil doar pentru că ei aleg acest lucru. Ăsta e darul de la Dumnezeu şi e de datoria mea şi a apostolilor să facem oamenii să înţeleagă asta. Nimeni nu spune că nu este greu şi că totul vine de la sine. Din păcate, ne-am depărtat prea mult de sursă şi am pierdut din adevăruri. Dacă acum ai vrea să răsară în faţa ta un măslin, nu ai putea să ceri lucrul ăsta şi să ţi se întâmple imediat. Este nevoie să crezi din toată inima că poţi să faci asta şi să înveţi cum să ceri asta Universului; să înveţi tehnicile prin care unda de energie a gândului tău să se coaguleze în materie. Aşa, totul ne este posibil. Ai înţeles, Maryam?

—Cu credinţă şi inima deschisă primesc învăţătura şi îndrumarea ta, Doamne. Aşa să îmi ajute Dumnezeu! încheie tânăra mireasă, sărutând lung, cu ochii închişi, podul palmei mirelui. Unde este piscina de care mi-ai vorbit mai devreme?

—Ultimele poveţe pe care ţi le mai dau: vei avea nevoie de oameni cu care să te sfătuieşti şi pe care să te sprijini; poţi vorbi cu unchiul meu Iosif şi te poţi bizui pe tânărul Maximin. Ei te vor ajuta necondiţionat.

Dacă nu reuşeşti să spui lumii ceea ce eu ţi-am spus sau oameni nevolnici şi răi îţi vor întina adevărul şi îţi vor strâmba religia, vor trebui să treacă secole imens de lungi pentru ca omenirea să ajungă singură la aceste adevăruri. Trebuie să lupţi împreună cu ceilalţi apostoli, pentru că mulţi dintre ei nu numai că sunt îndărătnici şi ignoranţi, dar vor fi neîncrezători şi speriaţi când vă vor auzi vorbind în Numele Meu. De aceea, va trebui să fiţi mai puternici şi mai hotărâţi decât ei, înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii, pentru că vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor şi, dacă nu

ştiţi să vă feriţi, tăvălugul mulţimii ignorante sau al oamenilor răi vă va doborî.

Şi acum, ca să îţi răspund la întrebare, piscina este în centrul grădinii, dar ai nevoie de mine ca să îţi arăt drumul, pentru că este un labirint de alei ascuns printre tufişuri de flori şi arbuşti, îi spuse bărbatul, trecându-i în faţă, ca să-i fie călăuză.

Frumuseţea grădinii luxuriante, care o copleşea prin abundenţa verdelui animat de culorile tari ale florilor exotice, o făcea să se gândească la regina Babilonului, Semiramida, şi la grădinile ei suspendate. Se opri în dreptul unei tufe încărcate de florile inocente şi catifelate ale trandafirilor albi şi, uitându-se cu atenţie, îşi dădu seama că semănau mult cu trandafirii pitici, înfloriţi tot anul, pe care îi îngrijea şi îi iubea atât de mult, din ghivecele de pe terasa casei ei. Întinse mâna ca să atingă o floare, uimită de senzaţia stranie de lumi suprapuse din mintea ei, şi auzi în apropiere:

—Amiiinaaa, glasul lui David care o căuta şi care o purtă instantaneu înapoi în prezent, pe aleea tapetată cu pietriş şi praf roz. Amiiinaaa, unde eşti?

Într-un târziu îi răspunse, apărând spontan de după o lespede de marmură învăluită în pulberea roz a deşertului:

—Sunt aici, aproape de tine.

Îi răsărise în faţă subit, atât de inopinat încât David fu nevoit să se oprească brusc şi nefiresc, trăgându-se în spate pentru a evita impactul.

—Da’ ce te sperii aşa? îl întrebă Amina, râzând zgomotos de chipul surprins al tânărului. Parcă ai fi văzut o stafie.

—Nu m-am speriat, îi spuse tânărul, m-am oprit brusc ca să nu te lovesc. Te-am pierdut din priviri şi, găsindu-ţi eşarfa în aula centrală a templului, am înţeles că trecuseşi deja mai departe. Uite, este a ta, nu? De altfel nici nu mă-ndoiesc, pentru că are parfumul tău, îşi răspunse singur întrebării, întinzându-i bucata de mătase colorată.

—Da, mulţumesc, este a mea. M-am îndepărtat un pic de tine pentru că am luat parte la un eveniment special şi întâmplarea m-a făcut să ajung aici, explică tânăra.

—Te căutam pentru că voiam să te ajut şi să îţi spun câte ceva despre siturile arheologice, dar şi pentru că mi se pare normal să vizităm împreună, din moment ce am venit împreu...

Amina îi puse un deget pe buze ca să îl facă să tacă:

—Ştii că este pentru prima dată, de la venirea noastră în Ierusalim, când mă simt bine şi fericită, şi eliberată de povara acelor retrăiri din viaţa anterioară? Tu şi Noach mi-aţi redat curajul de a accepta că ele există, şi bucuria de a le simţi. Întorşi acasă, vom găsi timp să stăm doar noi şi să ţi le povestesc pe îndelete.

Îmi aduc aminte că odată, demult, când eram mai mică, părinţii mei au încercat să îmi explice ceva legat de asta, pentru că bunicii Ada i se întâmplau independent de voinţa ei astfel de întoarceri în timp. Cred că le-a fost un pic teamă să nu mă sperie, iar eu eram prea zăpăcită şi nu aveam răbdare să vorbesc cu ei despre lucruri de oameni mari. Nu ştiam cum să fac să fug mai repede la prietenii mei care mă strigau din parcul de lângă noi.

Vă mulţumesc amândurora, pentru că aţi reuşit să faceţi ceva pentru sufletul meu, pentru liniştea mea, îi mulţumi încă o dată, cu toată feţişoara ei de copil, plină de recunoştinţă.

—Mă bucur mult, Amina! Când ai să vrei, putem să stăm să-mi povesteşti pe îndelete tot ce îţi aminteşti sau tot ceea ce vrei tu să-mi povesteşti din ceea ce trăieşti aici. Acum ce alegi să facem? Mai stăm aici sau ne îndreptăm spre Marele Altar de Sacrificiu? Micul beduin o să fie mirat când ne va vedea, nu crezi? o întrebă David, mărindu-şi ochii şi ridicând sprâncenele.

—A trecut aşa de mult? se miră Amina.

—Nu, dimpotrivă, cred că au trecut doar 10-15 minute, îi spuse David, uitându-se la ceas. Tocmai de aceea cred că se va minuna, pentru că de obicei aici turiştii pierd o groază de timp cu vizitarea templului şi mai ales cu fotografiile. Hahaha, cred că suntem primii din viaţa lui pe care îi vede întorcându-se ca să îşi ia cămilele aşa de repede, râse David cu poftă. De abia aştept să îi văd mutrişoara mirată. Dacă nu petreci destul timp să vizitezi monumentele şi să faci fotografii, se simt ofensaţi. Beduinii ăştia, trăitori prin grotele din împrejurimile Petrei, cunosc cel mai bine legendele şi cărările locului. Fiecărui nou aventurier ajuns la porţile Petrei, ei îi oferă fără excepţie acelaşi ritual: îi arată stânca lovită de Moise din care a ţâşnit apa pentru neamul său, îl conduc prin acelaşi defileu, spre acelaşi Tezaur, ajutându-l să fotografieze aceleaşi instantanee sub apusul trandafiriu, vânzându-i aceleaşi poveşti, legende şi suvenire. E o industrie în plină dezvoltare, pentru ei, destul de profitabilă.

—Şi ce-o să ni se-ntâmple acum? Vom face cunoştinţă cu iataganul lui? Noi nu am făcut nici măcar o fotografie; tu eşti de vină. Ai spus că putem să facem mâine, când va fi mai însorit, că aşa ai auzit tu la meteo. O să fiu pedepsită din cauza ta, se schimonosi Amina ca un copil, ţuguindu-şi buzele şi încrucişându-şi ochii, doar ca să îl facă pe David să râdă.

—Cu atât mai bine. Vei rămâne cu o amintire de neuitat, hahaha, râse tânărul de ea. Aşadar, ce ai decis?

—Să fie Marele Altar, declară Amina, aşteptând cu emoţie să îşi ia cămila înapoi. Era preocupată pentru starea patrupedului şi ar fi vrut să creadă că fusese aşa de nervoasă doar pentru că îi era sete.

Până la urmă, nu află dacă setea fusese cauza comportamentului ciudat al cămilei ei sau avusese doar o aversiune personală faţă de ea, cert este că, până la sfârşitul zilei, aproape că deveniseră prietene. Parcă îi schimbaseră cămila şi îi dăduseră una mai normală: domoală, calină şi ascultătoare.

Până la apusul soarelui, reuşiră să viziteze doar două din toate siturile arheologice. Se întoarseră pe înserat, lăsară cămilele în grija băiatului, fiind chiar ultimii turişti care intrau pe poarta resortului din Wadi Musa, al cărui proprietar era prieten cu Noach; îşi recuperară valizele lăsate la recepţie şi urcară în camere acompaniaţi de personalul hotelului.

Găsiră camerele neaşteptat de spaţioase, cochet mobilate, cu un design modern, de-a dreptul luxos pentru pretenţiile acelei regiuni, foarte curate şi îngrijite, cu paturi mari şi confortabile.

Pentru că se simţeau epuizaţi, hotărâră să nu coboare în restaurant, ci să cineze împreună în camera lui David. Tânărul se grăbi cu duşul pentru a avea timp să aranjeze un pic camera. Amina sosi după baia reconfortantă, în acelaşi timp cu băiatul care le aducea cina.

Erau atât de obosiţi, încât mâncară fără prea mare poftă şi fără să scoată vreun cuvânt niciunul dintre ei. După ce terminară cina, schimbară doar câteva impresii fugare despre ziua petrecută la Petra, stabiliră ora de trezire de a doua zi, după care David o acompanie pe Amina până în faţa camerei ei. Îşi urară noapte bună cu ultimele forţe şi se despărţiră, bucuroşi că se vor arunca în paturile mari şi moi. Ajuns în faţa camerei lui, David se opri o clipă, ezitând, ca şi cum uitase ceva, se roti pe călcâie şi, dintr-un salt lung şi silenţios ca de felină, ajunse în spatele fetei; o apucă de-o mână, o roti şi o trase spre el, înclinându-i capul cu cealaltă, cufundată în zulufii lungi ai

cefei şi, fără să scoată un cuvânt, îşi apropie buzele, unindu-le cu ale ei. O sărută lung, apăsat, mistuitor. Închisese ochii, vădit emoţionat şi tulburat de apropierea femeii iubite, abandonându-se sărutului. Răsuflarea îi devenise scurtă, precipitată, faţa îi pălise şi nările îi fremătau. Îi simţea în palmă inelele mătăsoase ale zulufilor ce i se încolăceau şi îi alunecau însufleţite printre degete şi nările i se umplură de parfumul pielii ei arse de soare; ar fi vrut să o ţină în braţe aşa pentru veşnicie sau să o absoarbă prin toţi porii, să o facă prizoniera sa. Se temea ca Amina să nu îl deteste pentru gestul lui. Nu lăsase niciodată impresia că ar nutri vreun alt fel de sentiment pentru ea decât o iubire fraternă, comună, nevinovată.

Luată prin surprindere, tânăra nu schiţă la început niciun gest; se lăsă doar pradă plăcerii şi buzelor fierbinţi şi doritoare ale tânărului. Îi simţi pasiunea amestecată cu emoţie şi se abandonă senzaţiei de dominare şi dor a bărbatului care-o săruta. Îi plăcea această capitulare în braţele lui fremătânde; se simţea iubită. Îşi simţea focul obrajilor, inima bătându-i într-un galop ameţitor şi fiori de plăcere furnicându-i cotropitor coapsele şi braţele într-un ritm de dute-vino. Îi înlănţui spatele cu braţele ca două liane tandre şi buzele-i cărnoase şi roz, catifelate petale de trandafir, acum de un roşu puternic, se cuibăriră senzual într-ale lui. Se îmbrăţişară minute bune, sărutându-se cu buze moi, frenetic, pe gură, pe faţă, pe ochi, pe frunte, simţindu-se unul pe altul, ascultându-se şi urmându-şi impulsurile inimii. Încet, patosul se mistui şi rămaseră mult timp înlănţuiţi, nemişcaţi, contopiţi unul într-altul, formând un singur trup, învăluiţi de o plăcută sfârşeală. Se desprinseră anevoios din strânsoarea tandră şi se priviră în ochi, cercetător şi adânc, de parcă acum se vedeau pentru prima dată. Fiecare ar fi dat un imperiu ca să ştie ce gândeşte celălalt.

—Îţi mulţumesc că exişti în viaţa mea şi că ai ales să mergi cu mine în călătoria asta, Amina, îi spuse David în şoaptă, depărtându-se un pic şi lăsându-i zulufii să-i cadă liberi pe spate. Vreau să ştii că pentru mine este o mare bucurie să fim împreună în Ierusalim. Şi nu cred că mai este nevoie să îţi spun ce simt pentru tine. O ţinea încă de o mână, mângâindu-i pielea moale cu degetele. Ar fi vrut să aibă puterea să o transforme într-un bulgăre de lumină, să şi-o cuibărească în suflet şi să o poarte cu el pentru totdeauna.

—Nu ai de ce să îmi mulţumeşti, îi răspunse fata fâstâcită, roşind timid. Datorită ţie sunt acum aici, în acest univers cosmopolit care m-a fascinat dintotdeauna. Dacă tu n-ai fi acceptat să mă însoţeşti, ai mei nu m-ar fi lăsat în acest voiaj. Eu trebuie să îţi mulţumesc, îi spuse fata zâmbind. Cât despre sentimentele noastre, aş vrea să ne dăm timp, să avem răbdare să ne întoarcem acasă şi, mai ales, să nu te superi pe mine şi să gândeşti că sunt o capricioasă. Îi zâmbi ştrengăreşte şi îi aruncă „o ştampilă” pe obraz, ca atunci când erau mici, şi se precipită încurcată spre camera ei, dispărând ca o nălucă în spatele uşii. Era tot ceea ce avea curajul să facă. Dacă nu ar fi fost atât de timidă, l-ar fi acoperit de sărutări nebuneşti, frenetice, neostoite, l-ar fi sufocat cu prezenţa ei şi i-ar fi spus fericită că, în sfârşit, nopţile lungi în care suspina de dorul lui, cu convingerea că nu o va putea iubi niciodată altfel decât ca pe surioara mai mică, au luat sfârşit.

Intrând în camerele lor, fiecare se prăvăli fericit în patul lui, cu gândul la celălalt. Amândoi stăteau cu mâinile şi cu picioarele depărtate de trup, trupul lor formând o stea. Rămaseră cu ochii aţintiţi în tavan, gândind fiecare că viaţa le-o luase înainte şi îi surprinsese pe amândoi nepregătiţi, deşi amândoi îşi doreau cu ardoare, de mult, de prea mult timp, să se întâmple aşa ceva. Adormiră într-un final, răpuşi de oboseală, dar simţind că aleargă printre nori, gândindu-se unul la altul, în felul său: David era nerăbdător să o vadă a doua zi, Amina, de ruşinea de a da ochii cu el, ar fi fugit în noaptea aia pe fereastră.

Noaptea se făcu mai adâncă şi mai silenţioasă. În atmosfera încremenită a deşertului, în două camere alăturate de hotel, doar poveştile a două inimi îndrăgostite se mai auzeau, ca murmurul unei rugăciuni, încercând să comunice între ele pe limba lui Dumnezeu: iubirea.

Capitolul VII

Gustul pâinii

Dimineaţă senină şi însorită în Petra. Întâlnindu-se în sala micului dejun, cei doi prieteni se aşezară somnoroşi, aşteptându-şi cafelele deja comandate.

—Cum ai dormit noaptea trecută? îl întrebă Amina.

—Mă întrebi pentru că te interesează cu adevărat sau doar pentru că ştii că îmi face plăcere? o întrebă David.

—Şi una, şi alta, îi răspunse fata. Îmi e un somn de mor! Dacă nu ar fi trebuit să mai vizităm azi restul siturilor, aş fi stat bucuroasă în hotel.

—Şi ce te împiedică să faci asta? Putem să ne odihnim astăzi la hotel, să vizităm cele câteva magazine de suvenire din Wadi Musa, care sunt mai degrabă nişte barăci, să nu te aştepţi să vezi cine ştie ce, şi să dormim, fiecare în patul lui, preciză zâmbind.

—Ok, pot să spun că sunt mai relaxată, dacă privesc lucrurile din perspectiva asta, cu pauza de astăzi. Mulţumesc, se bucură Amina, prefăcându-se că nu observă joaca tânărului.

—Nu ai pentru ce. Am făcut-o pentru mine, căci altfel ai fi fost toată ziua nervoasă şi obosită, îi spuse tânărul râzând.

—Ce nesuferit eşti! îi şuieră Amina printre dinţi, ruşinându-se de chelnerul care le adusese cafelele.

—Mulţumesc, îi întoarse replica David. Pot să îţi aduc ceva de mâncat şi de băut? De ce ai avea poftă? o întrebă, în timp ce se ridica de pe scaun, cu o farfurie în mână, pregătit să se ducă la bufet.

—Eşti foarte gentil, dar prefer să îmi iau singură, pentru că nu ştiu ce au, nu cunosc mâncărurile şi atunci aleg după aspect sau instinct, îl lămuri tânăra. Şi de ce aveai doar o farfurie dacă intenţionai să iei şi pentru mine câte ceva de mâncare? îl întrebă Amina, ridicând sprâncenele a interogatoriu, ca un copil mic.

—De ce mă întrebi? Ai fi vrut să îţi aduc două farfurii? o întrebă David, zâmbind din ce în ce mai amuzat.

—Bineînţeles că nu, dădu Amina ochii peste cap a enervare, dar ai spus că te duci să iei de mâncare şi pentru mine şi mă aşteptam să te duci cu două farfurii.

—Aveam doar o farfurie pentru că îţi aduceam mai întâi ţie, apoi luam o alta şi pentru mine. Mulţumită de răspuns? o întrebă David, dând şi el ochii peste cap, ca Amina.

—Mda, mereu ai o replică pregătită.

—Eşti fenomenală! râse bărbatul cu poftă; asta intenţionam să fac, nu am inventat nimic.

Adora mina asta de copil alintat, mofluz şi obosit şi uneori se întreba cum de avea atâta răbdare cu ea? Şi tot el îşi răspundea: pentru că o iubea.

La rândul ei, şi Amina adora jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica şi se complăcea în rolul de copil răzgâiat, născut doar ca să îi fie îndeplinite

dorinţele.

Şi amândoi iubeau complicitatea aceasta în joc, doar pentru simplul fapt că simţeau amândoi unde să se oprească, să nu devină plictisitor şi nesuferit pentru celălalt.

Amina se îndreptă spre partea de brutărie-patiserie a bufetului, iar David începu din colţul opus al sălii de mese.

Tânărul îi spusese că, prin părţile astea, ar putea gusta o pâine specială, dospită, făcută cu smochine şi nuci, după o reţetă veche de mai bine de 2000 de ani. Era atât de curioasă ca să îi afle gustul, încât, de cum o văzu, nu mai aşteptă să ajungă înapoi la masă şi frânse pe furiş o bucăţică dintr-o chiflă şi şi-o strecură în gură. Închise ochii şi se concentră la senzaţia pe care i-o dădea consistenţa dură a cojii coapte, spartă între dinţi, cu zgomot, ce îi lăsa un gust amar şi sec, de arsură de cuptor, urmată de moliciunea clisoasă a miezului cu aromă de grâu, amestecat cu dulceaţa smochinei uscate, acoperită de gustul înţepător şi astringent al uleiului iodat din micile fragmente de nuci; tot acest amalgam aromat îi exaltă simţurile şi îi antrenă o explozie de senzaţii gustative. „Ce straniu!”, se minună fata, „Mi se pare că are un gust uşor de recunoscut. Probabil că David a exagerat spunându-mi că doar prin părţile astea se mai găseşte reţeta asta veche a pâinii cu nuci persiene şi fructul regilor”.

—Dar, oricum ar fi, e foarte gustoasă, nu am ce să-i reproşez, murmură uşor, vorbind cu ea însăşi.

—Cred şi eu că îţi place; toţi ceilalţi au preţuit-o. Tu mai rămăseseşi, singura care nu o gustase. Eu am plămădit-o din grâul recoltat de mine anul trecut şi am copt-o în cuptorul mare de pâine, al satului.

Amina rămase în acea poziţie cu ochii închişi, nemişcată, încetând să mai mestece, preţ de câteva secunde, după care înghiţi ce avea în gură şi, având

o presimţire, începu să deschidă ochii uşor, ridicând pleoapele precaut, cu încetinitorul. Se uită cu atenţie la tânărul de lângă ea, aproape studiindu-l: avea în jur de 30 de ani, păr castaniu închis, cârlionţat şi până la umeri, zulufi la urechi, ca toţi evreii, barbă, ochi căprui, buze subţiri, faţă prelungă şi purta o cămaşă ce îi ajungea la glezne, de culoare maro.

Băiatul continuă să-i vorbească, neluând în seamă expresia ei semiperplexă:

—Nu degeaba mi se spune Iuda Tadeul Agricultor. Anul trecut, bogată recoltă am mai avut. Anul ăsta, doar Domnul ştie pe unde om mai fi la vremea recoltelor?! se întrebă retoric şi se depărtă de masă, în timp ce se apropia un alt bărbat îmbrăcat cam la fel şi care, ca şi celălalt, părea că vrea cu tot dinadinsul ca femeia să îl bage în seamă şi să vorbească cu el.

„M-am întors din nou în urmă cu 2000 de ani”, îşi spuse Amina. „Trebuie să fiu atentă cum vorbesc”, se încurajă fata, străduindu-se să îşi compună o mimică cât mai firească. Dar nu termină de gândit, că bărbatul de lângă ea începu să-i vorbească cu un ton destul de vehement şi oarecum acuzator, cu voce neaşteptat de ridicată, aproape strigând ca să audă toţi cei din sală:

—Soră, ştim că Mântuitorul te-a iubit mai mult decât pe alte femei. Spune-ne, aşadar, cuvintele Mântuitorului, cele pe care ţi le aminteşti, cele pe care le cunoşti, iar noi nu le cunoaştem; cele pe care nici măcar nu le-am auzit. Spune-ne câteva din ceea ce ţi-a spus El”, îi vorbi bărbatul cu aerul unuia care îi cere socoteală şi o mustră pentru proastă purtare.

Toţi bărbaţii din acea sală, căci erau numai bărbaţi în afară de ea, se strânseră în cerc, în jurul celor doi, rămaşi în mijloc ca doi protagonişti într-un ring de lupte. Bărbatul era din ce în ce mai mânios şi îi agita şi pe cei de pe margine urlând şi gesticulând, îndemnându-i la un soi de revoltă la adresa femeii.

—Petru, fratele meu, ce crezi atunci? Crezi că am inventat-o în inima mea sau că mint despre Mântuitorul? se apără cu tenacitate femeia. Ceea ce este ascuns vouă eu vă voi arăta, căci aşa am promis Învăţătorului.

—Învăţătorul a vorbit într-adevăr cu o femeie fără ca noi să ştim? Trebuie să ne întoarcem, să ne coborâm cu toţii şi să o ascultăm pe ea, o femeie? îi întrebă pe ceilalţi, cu o grimasă de greaţă şi dispreţ şi arătând cu degetul spre ea; apoi se întoarse spre tânără şi o întrebă încruntat şi incriminatoriu, măsurând-o cu privirea de sus în jos: Te-a preferat nouă?

În apărarea ei, Levi, zis şi Iuda Tadeul, îl înfruntă cu o voce moderată care îndemna la calm, bunătate şi înţelegere:

—Petre, ai fost întotdeauna uşor şi iute de mânie. Iar mânia ta, ştim cu toţii, că este aprigă şi necruţătoare. Acum o consideri pe ea adversara ta. Dacă Mântuitorul a făcut-o demnă de El, cine sunteţi în adevăr voi, s-o respingeţi? Desigur, Mântuitorul o cunoaştea bine. De aceea, a iubit-o mai mult decât pe noi; probabil că a meritat. Eu nu judec deciziile Lui. Şi ar trebui şi voi să faceţi la fel şi să plecaţi urechea la ce spune ea. Poate ar trebui să o ascultăm şi pe ea, aşa cum l-am ascultat pe Petre, să vedem ce are de zis! îi sfătui Levi, doritor să calmeze spiritele. Era un tânăr în jur de 25 de ani, cu faţa mai mult prelungă decât rotundă, păr creţ, castaniu-roşcat, nas ascuţit, ochi rotunzi, căprui, blajini ca şi vocea.

Auzind murmure printre ceilalţi şi voci aprobatoare la îndemnul îngăduitor al lui Levi şi simţind că acele puţine vorbe ar putea să îi tragă de partea Magdalenei, Petru repetă încă o dată acuzele, cu şi mai mare violenţă:

—A vorbit într-adevăr despre aceste lucruri unei femei şi nu a fost deschis cu noi? Ne obligă cu adevărat acum să o ascultăm? Iisus a preferat-o pe ea în locul nostru. Minunat! Vom avea învăţător-femeie……. – tună bărbatul, uitându-se încruntat, ameninţător la ea şi cerând insistent, din priviri, aprobarea celorlalţi.

—Spuneţi că spun lucruri pe care mi le-am inventat eu sau că mint despre Domnul meu? îi întrebă la rândul ei Magdalena, uitându-se pe rând în ochii fiecăruia. Vă înşelaţi amarnic şi e păcat să vă-ndoiţi de judecata şi hotărârea Lui şi adevăr grăiesc când vă spun că Petru a fost înştiinţat de Învăţător că eu vă voi fi îndrumător la început, pentru o vreme; în adevăr, ştiu taine pe care voi nu le cunoaşteţi, dar vi le voi face eu ştiute, încercă femeia să le domolească pornirile de ură. Aşa Maestrul mi-a lăsat însărcinare. Vă rog să m-ascultaţi cu inima, nu cu o minte tulburată de necaz, mânie şi invidie. Acum poate că vorbeşte frica din voi şi durerea că suntem nişte oi fără păstor, dar trebuie să găsim putere şi inspiraţie în inimile noastre şi sprijin în rugăciunile către Dumnezeu, să ne lumineze mersul mai departe.

—Ptiu, auziţi, ne va face ea ştiute tainele Domnului! pufni Petru cu mânie, scuipând la picioarele ei. A vorbit în secret cu o femeie înaintea noastră şi nu în mod deschis. Trebuie să ne schimbăm părerea şi să o ascultăm pe ea? Poate a pus-o înaintea noastră! Şi cum vei vrea să fii Apostol al apostolilor pentru o vreme? o interogă din nou Petru, încercând să îi imite vocea subţire, feminină.

—Om făţarnic şi prefăcut eşti, Petru! Amândoi ştim prea bine că Învăţătorul nu ţi-a ascuns ce voia să lase-n urmă, după plecarea Lui, deşi nu ai crezut că ne va părăsi, izbucni Magdalena, urlând înfuriată peste măsură, puternic şi autoritar. Şi dând ocol cercului de bărbaţi, ca să-i privească demn, din nou, în ochi pe fiecare, le spuse:

—Ascultaţi-mă bine, căci cuvintele Învăţătorului nostru către Petru astea au fost:

„O voi călăuzi astfel încât s-o faceţi bărbat, pentru ca ea să devină un spirit viu egal cu voi bărbaţii, preoteasă a religiei mele. Pentru că orice femeie cu inima curată care devine bărbat va intra în Împărăţia Cerurilor. Îi voi întinde mâna, să o ridic la mine, şi vă voi arăta cum că fără puterea feminină,

puterea masculină nu ar exista. Ea va primi de la mine o revelaţie pe care v-o va împărtăşi la timpul ei. Ea este mărturia religiei noastre creştine. Este cea care va arăta tuturor că femeia este egală cu bărbatul ei şi una cu el. Este cea care va mărturisi iubirea şi compasiunea, şi iertarea, cea care vă va călăuzi o vreme de-nceput, când eu n-am să mai fiu.”

Recunoaşte lor acum că Domnul Meu ţi-a spus toate astea, om plin de duşmănie şi necaz! Milă îmi e de tine, căci ura ta pentru femei fiară-nrăită te face şi demon răzvrătit. Tu n-ai venit pe lume tot din pântecele unei mame? De ce ne ponegreşti cu-atâta duşmănie? Nu înţeleg, de ce? tună femeia din toţi rărunchii către Petru, apropiindu-şi faţa de a lui şi sfredelindu-l adânc, cu privirea ei de un verde tăios.

Apoi se adresă tuturor bărbaţilor de-acolo:

—Nu vă mai plângeţi de blândeţea cu care El mă-nconjura. E normal, căci sunt femeie şi-s mai slabă, iar puterea şi inteligenţa voastră atunci se vede, când ne ajutaţi să ne ridicăm până la voi; dar facem şi noi lucruri acolo unde voi sunteţi neputincioşi, pentru că aşa a lăsat Dumnezeu orânduială pe Pământ. Noi, femeile, dăm viaţă, naştem copii şi, prin urmare, suntem viaţă, suntem viitorul, vă ducem stirpea mai departe şi, fără noi, viaţa n-ar merge înainte şi, fără noi, nici voi nu v-aţi mai fi născut pe lumea asta; căci îmi închipui că şi pe voi tot nişte mame v-au făcut, nu nişte capre.

Da, puteţi să strigaţi lumii fără teamă, să se-audă pân’ la Roma şi chiar mai departe de ea căci nu greşiţi voi dacă spuneţi toate astea, pentru că-i purul adevăr: „Iisus a iubit-o pe Maria Magdalena mai mult decât pe ceilalţi discipoli, pentru că a meritat şi pentru că l-a înţeles, şi pentru că l-a iubit mai mult decât pe sine însăşi.”

Se lăsă o linişte mormântală şi, deşi erau multe suflete agitate în cameră, atmosfera părea îngheţată. În mijlocul cercului rămăsese doar Magdalena, dreaptă ca o lumânare, cu faţa albă şi ochii verzi sfârâindu-i sub frunte, atât

de sfredelitori, ameninţători şi poruncitori, încât niciunul dintre apostoli nu îndrăznea să o privească. Îi privea pe rând pe fiecare, gândindu-se că îi cunoştea de câţiva ani şi că între timp îi deveniseră ca fraţii, care din când în când se mai şi ceartă.

Deodată, unul dintre ei, cel mai în vârstă, puse un genunchi în pământ, plecându-şi capul fără nicio vorbă; încet, pe rând, toţi cei prezenţi îi urmară exemplul, până când întreg cercul de bărbaţi ajunse să se închine la picioarele ei. Femeia continuă domol, cu glasul calm şi resemnat, ca după trecerea unei furtuni:

—În curând, Duhul Sfânt va coborî peste noi, ne va potoli inimile şi ne va linişti minţile şi vom primi o putere. Binecuvântaţi şi iubiţi să fiţi în numele Domnului nostru Iisus Christos! Voiam ca toate astea să fie departe de mine, căci urăsc cearta şi ura şi pizma, dar înţelegeţi că nu a fost voia mea, ci voia Sa a fost, să vă fiu îndreptător pentru o vreme. Mi-a spus ca astăzi să vă spun doar atât, continuă să le vorbească cu voce aşezată, blândă, în care se simţea o mare iubire şi compasiune:

„Dumnezeu este doar iubire şi bunătate. El nu judecă şi nu pedepseşte.

Să nu vă mai fie frică de iad, căci nu există decât în minţile oamenilor care l-au inventat şi vorbesc despre el, ca să vă ţină în frică şi supunere. Orice faceţi, să faceţi din toată inima ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, şi cum tot ce aţi primit de la Mine aţi primit gratuit, vă spun tot aşa să şi daţi, fără să cereţi nimic în schimb.

Nu răspundeţi măsurii cu măsură, ci răspundeţi răului cu bine şi iubire, căci ceea ce semănaţi, aceea se va întoarce asupra voastră.

Toţi oamenii, bărbat sau femeie, indiferent de culoarea pielii, a neamului sau a religiei, sunt Fii ai Celui PreaÎnalt, egali între ei şi egali în faţa Tatălui.

Să nu vă îndoiţi niciodată că Dumnezeu trăieşte în voi.

Există putere în Numele Domnului; în numele Lui poţi să îi iubeşti pe cei ce nu te iubesc, ba chiar şi pe cei care îţi fac rău.

Să nu construiţi biserici grandioase, căci Dumnezeu nu are nevoie de fala voastră. El e măreţ şi fără de ea, şi gloria Lui creşte odată cu iubirea, bogăţia şi smerenia inimilor voastre, nu cu aurul palatelor bisericeşti.

Am venit aici să vă învăţ iubirea, căci voi toţi din iubirea şi mila celorlalţi sunteţi rânduiţi să trăiţi, până la împlinirea sorţii. Să vă iubiţi unii pe alţii aşa cum v-am iubit eu pe voi şi cu toţii să dăruiţi iubire oamenilor, căci ea e singura care ne poate mântui. Mântuirea vine din dragoste, nu din suferinţă, deci iubiţi din inimă, căci atunci când vă simţiţi inima plină de iubire să ştiţi că Acela este Tatăl.

Să fiţi mereu cu Dumnezeu în gând şi în inimă, căci doar aşa veţi face fapte curate şi ce vă spun eu la întuneric, voi să spuneţi la lumină! Să nu vă fie frică, căci voi fi mereu cu voi, pe oriunde paşii vă vor purta. Aşa să vă ajute Dumnezeu! Amin!” – îşi încheie Maria cuvântul purtat de la Iisus spre ceilalţi apostoli.

Stătea demnă şi dominatoare în mijlocul cercului de bărbaţi îngenuncheaţi, care o ascultau cu capul plecat. Îi privea pe rând, cu compasiune, cum stăteau ca nişte miei la tăiere, şi i se făcu dintr-odată atât de milă de ei, încât ar fi vrut să îi îmbrăţişeze pe fiecare, să le sărute fruntea-ngândurată, să îi strângă la piept şi să le spună că Învăţătorul va veni curând, din nou, printre ei, ca să-şi ia rămas bun şi să spună fiecăruia în ce colţ de lume să purceadă. Îi părea rău că a trebuit să ţipe şi să îi certe ca pe nişte sălbatici şi-îndărătnici, să ridice glasul ca să se facă ascultată. Şi nici aşa nu era sigură că reuşise să ajungă la inima lor, ca să îi convingă. Se ruga ca toată strădania ei să le fi fost măcar un pic de folos, căci nu voia să îşi dezamăgească Maestrul şi să nu îşi fi ţinut promisiunea faţă de el.

Avea fruntea plină de broboane calde şi simţea o febră ce-i urca din vintre şi-i tulbura privirea. Un cerc de fier rece îi strângea tâmplele şi o făcea să-şi simtă capul pulsând în ritmul inimii. Atmosfera devenise fierbinte, irespirabilă şi apăsătoare şi avea o senzaţie de sufocare şi leşin. Lumina începea să devină tot mai slabă şi simţea în gură un gust metalic şi înţepător. Toate chipurile începură să se învârtă în jurul ei şi se simţea ca într-un carusel, ce căpăta viteză din ce în ce mai mare şi, devenind conştientă că va leşina, se sforţă să îşi folosească ultima fărâmă de energie ca să strige după ajutor, după care se prăbuşi inconştientă pe podeaua rece a sălii.

David auzi o bufnitură şi văzu lume agitându-se şi fugind spre colţul opus al sălii, adunându-se în jurul cuiva. O căută instinctiv din priviri pe Amina şi, nezărind-o pe nicăieri, îl străfulgeră gândul că s-a întâmplat ceva cu ea şi se repezi în mulţimea adunată în cerc, făcându-şi loc printre oamenii care se înghesuiau să se uite. Era într-adevăr ea, căzută fără simţiri pe podeaua restaurantului, cu cioburile unei farfurii sparte alături şi o bucăţică de pâine alunecată din mână.

—Vă rog să-mi faceţi loc! îi îndepărtă David energic pe privitorii lipsiţi de iniţiativă, ajungând dintr-un salt lângă fată. Mă îngrijesc eu de-acum, îmi trebuie un pahar cu apă rece! le ceru câtorva chelneri pe care îi văzu printre curioşi, în timp ce o cerceta pe Amina în grabă, atent şi concentrat, ca să vadă dacă îşi rupsese ceva în cădere. Mulţumesc, e totul în ordine! le spuse hotărât celorlalţi, privindu-i pe rând, ca să le dea de înţeles că nu îi dorea acolo, spectatori inutili şi incomozi, care nu făceau decât să îi ia aerul.

O luă în braţe şi o aşeză cu grijă pe o canapea de pe terasă, pe care personalul hotelului aranjase pentru design mai multe perne, pe care acum tânărul le folosi ca să îi facă un aşternut cât mai confortabil celei care avea nevoie de îngrijire.

Din obişnuinţă, îi aranjă zulufii rebeli în jurul feţei, aşa cum făceau toţi ai casei de când era micuţă.

Îi răcori faţa cu câţiva stropi de apă rece, îi măsură pulsul, îi controlă respiraţia şi, văzând că erau regulate, aşteptă cu răbdare lângă ea, să se trezească, rugându-se să fie totul în regulă.

După câteva minute de aşteptare, care lui David i se părură ani, Amina deschise ochii şi dădu să se ridice dintre perne.

—Ce faci? o blocă David cu o mână, obligând-o să se întindă la loc pe canapea. Ai leşinat în faţa bufetului şi te-am adus aici. Probabil că e din cauza oboselii; dar acum vei rămâne pe canapeaua asta, confortabil, şi eu îţi voi aduce de mâncare, ok? – îi vorbi ca un părinte autoritar. Amina era o fire independentă şi, ca să facă ceva, trebuia să fii hotărât, precis şi fără echivoc, pentru că vâna momentele de slăbiciune asemenea copiilor mici, ca să se revolte. Norocul lui David era că o cunoştea bine şi ştia când să insiste şi când nu.

—Da, m-am simţit rău aşa, dintr-odată, dar îmi amintesc că, înainte de a cădea, am ţipat la mai mulţi oameni, nu îmi amintesc de ce, dar sper cel puţin să nu mă fi făcut de râs sau să fi reuşit măcar să-i conving, ha hahaha, râse cu poftă, „cu gura până la urechi”, cum îi spunea buna Ada când era micuţă şi zâmbetul îi acoperea toată faţa, încât i se vedeau numai ochii sclipind ca două smaralde şi dinţişorii mici ca un şirag de perle. Acum nu vreau decât să stau cu tine şi să nu mă gândesc la nimic, îi spuse Amina, aşezându-se mai comod pe canapea, cuibărită confortabil între perne.

—Acum chiar că îţi aduc ceva de mâncare. De azi-dimineaţă ne chinuim să mâncăm ceva şi nu mai apucăm, îi spuse David ca să o înveselească. Pot să aleg eu ce să mănânci acum? Şi, pentru prânz, vei alege tu, ca să fim chit.

—De acord, se mobiliză tânăra.

David plecă spre restaurant şi Amina rămase cuibărită în moliciunea pernelor de pe canapea, încercând pentru moment să se relaxeze şi să îşi golească mintea de gânduri. Avea tot timpul din lume să încerce să îşi amintească ce i se întâmplase.

Capitolul VIII

Atingerea

După ce Amina se simţi pe deplin recuperată, în restul zilei, cei doi rătăciră prin micile magazine de suvenire din Wadi Musa, se opriră să vorbească cu comercianţi disponibili, care aveau timp de pierdut cu doi turişti vorbăreţi şi curioşi, luară prânzul la un restaurant tradiţional, sărăcăcios şi perimat, ce părea mai degrabă un şopron, şi ajunseră la hotel pe înserat, obosiţi şi prăfuiţi, cu rucsacurile pline de mici suvenire pentru toţi prietenii Aminei.

În timp ce parca, David se gândi să îi spună fetei programul pentru următoarele două zile:

—Vreau să îţi spun itinerariul la care m-am gândit. Te rog să nu mă întrerupi şi să ai răbdare să asculţi totul până la capăt. Aşadar, mâine dimineaţă plecăm cu jeepul într-o excursie în deşertul muntos Wadi Rum, care sunt sigur că te va impresiona în mod deosebit pentru frumuseţea lui inedită; deşertul pare de pe altă planetă. El naşte din albia unui fluviu care curgea pe acolo acum câteva milenii şi care, secând, a lăsat în urma lui un nisip roşu amestecat cu rocă granitică. Acolo se fac nişte fotografii fantastice. Noaptea putem dormi în corturile beduinilor, care sunt foarte ospitalieri, iar a doua zi facem o plimbare de două ore cu mongolfiera, aşa încât vom vedea deşertul într-o panoramică excepţională. Seara ne întoarcem aici. Ce spui? o întrebă David entuziast.

—De acord, tu cunoşti locurile, deci nu pot decât să mă conformez, comandante! se grăbi Amina să aprobe planul de divertisment.

În holul hotelului îi întâmpină proprietarul cu un surâs cordial şi le spuse că Noach îi aşteaptă de ceva timp în biblioteca de la primul etaj al clădirii.

—Sunt încântat că ai venit după noi! îl întâmpină David şi îl îmbrăţişă bucuros, deschizând larg uşile grele de lemn masiv ale bibliotecii. Ce vânt te aduce prin părţile astea, străine?

—Bună seara, copii! îi salută Noach, îmbrăţişându-i pe rând. Adevărul este că am puţină treabă prin părţile astea, dar, din păcate, am nevoie de o călăuză şi trebuie să o aştept ca să ajungă aici. Sunt şi sub presiunea timpului, dar chiar nu am ce să fac. Unica persoană care mă poate ajuta este la o depărtare de o zi de mers cu maşina, aşa că nu pot decât să aştept şi să mă rog să ajungă aici sănătos.

—Dar de unde vine? Nu putem să mergem noi spre el? întrebă David, încercând să îşi ajute prietenul.

—Din Cairo, dar e mai complicat decât crezi, îi răspunse Noach laconic.

—Nu înţeleg despre ce e vorba. Fii mai explicit, îl rugă David. Aş putea să îţi fiu de folos în vreun fel? În era internetului şi a celularelor, tu ai nevoie de o călăuză, ca acum 1000 de ani!? se minună tânărul, uitându-se pe rând când la Amina, când la Noach.

—Viaţa reuşeşte să ne surprindă şi să ne facă să ne simţim mici, chiar dacă stăpânim tehnologii sofisticate. Vedeţi? Asta nu reuşesc oamenii să înţeleagă; noi suntem puternici atât timp cât avem ştiinţa la îndemână. Dar atunci când ea devine neputincioasă, şi noi devenim la fel, căci, fără ea, am ajuns să valorăm nimic, cine ne mai sprijină? Cred că trăim o eră de mari transformări, unde se va alege grâul de neghină. Vă explic imediat de ce sunt aici. Dar nu vreţi să mergem la restaurant să vorbim? Sau mai bine urcaţi să vă schimbaţi întâi, iar între timp eu vă aştept la bar. Îmi va ţine companie prietenul meu Jordan, cu care nu m-am mai văzut de cel puţin doi ani, aşa că avem ce să ne povestim. Rezerv eu o masă de trei persoane. Ce părere aveţi? le propuse bătrânul, uitându-se pe rând la fiecare.

—Ce zici, Amina, de propunerea lui Noach? Eu sunt de acord, aprobă tânărul însufleţit.

—Şi eu, se conformă rapid Amina.

—Atunci, pe mai târziu, copii! le spuse Noach şi se îndepărtă sprinten, cu un soi de bucurie interioară pentru ceea ce i se întâmpla sau urma să i se întâmple.

În seara aceea, Noach avea o energie şi o bună dispoziţie molipsitoare. Nu era nicidecum bătrânul călugăr din curtea Catedralei pe care l-a cunoscut Amina, omuleţul de statura unui copil, cu ochii umeziţi de dor, care îşi frământa nerăbdător mâinile, emoţionat peste măsură, aşteptând cu înfrigurare să îşi îmbrăţişeze „fiul rătăcitor”. Părea un turist în jur de 60 şi ceva de ani, îmbrăcat şi încălţat lejer, cu o geantă de voiaj aruncată nonşalant pe spate, cu un fizic filiform, agil, încrezător şi optimist, lăsând în urma sa o dâră subtilă de parfum cu iz lemnos, de santal amestecat cu tămâie; pielea arămie, arsă de soare şi de vânt, şi aerul degajat îl făceau să pară un turist de peste ocean, pregătit să urmeze cu conştiinciozitate toate traseele turistice din zonă, să îşi asalteze cu întrebări călăuza, să umple memoria unui telefon cu instantanee originale şi peisaje de neuitat şi să cheltuie o grămadă de bani pe nimicuri netrebuincioase şi mici amintiri zonale. Nici ochelarii negri şi cu rame groase nu îi mai trădau provenienţa ecleziastică. Era o cu totul altă persoană; parcă părea chiar mai înalt şi îi dispăruse şi gârboveala aceea de om bătrân. Amina se gândi că dacă l-ar fi întâlnit acum pe stradă ar fi făcut încă una dintre gafele ei magistrale, trecând pe lângă el fără să îl salute.

Tinerii urcară în camerele lor şi, într-o jumătate de oră, erau deja înapoi în holul hotelului, reîmprospătaţi, primeniţi şi înfometaţi. Îi găsiră pe Jordan şi pe Noach vorbind de vieţile lor, de când nu se mai văzuseră, în faţa a două pahare încă pline, uitate pe bancul barului. Jordan povestea gesticulând şi Noach asculta cu răbdare, zâmbind şi comentând la ceea ce îi spunea tânărul.

Amina şi David se aşezară la masa rezervată lor, aşteptând cuminţi să li se alăture şi Noach, după ce încheia conversaţia cu mai tânărul lui prieten.

După ceva timp, Noach se precipită spre ei, mustrându-i:

—De ce nu mi-aţi spus că sunteţi deja aici? Mă aşteptaţi de mult? Dacă nu vă vedea Jordan, aş fi stat cu el mult şi bine la povestit. Comandăm? Îmi e o foame de lup, le spuse şi chemă chelnerul, fără să mai aştepte răspunsurile tinerilor, presupunând că erau la fel de înfometaţi ca el.

—Sunt nerăbdător să ştiu de ce ai venit până aici, îi spuse David, după ce chelnerul plecă cu comanda.

—Păi, lucrurile stau cam aşa, începu Noach să-şi lămurească prietenii. Acum câteva zile, m-a sunat un prieten şi mi-a povestit că a intrat în posesia unui manuscris antic, unic, despre care se spune că ar fi unul dintre cele găsite în grotele de la Khirbet Qumran. Şi voia să ne întâlnim ca să mi-l arate şi să-i spun ce cred despre autenticitatea lui, înainte de a-l trimite la analiză. Prietenul meu locuieşte la Aqaba, aşa că azi-dimineaţă am pornit spre el, urmând să ne întâlnim spre seară în portul oraşului, deoarece şi el trebuia să ajungă de la Cairo, unde era, când m-a sunat, cu treburi de serviciu. Narmer, căci aşa se cheamă, are o afacere cu cai şi, pentru că tocmai cumpărase câţiva din Cairo, îi transporta la Aqaba. Ajunsesem la Aqaba de ceva timp, când mă sună şi îmi spune că va întârzia câteva ore bune, poate chiar o zi, pentru că a avut probleme cu maşinile ce transportau caii, dar că a intervenit şi o altă problemă, ceva mai serioasă şi chiar mai delicată, şi mă roagă să îl ajut. Soţia lui iordaniană, care se trage dintr-un trib de păstori beduini, tradiţionalişti, crescători de capre şi cămile, are o rudă îndepărtată cu o gravă problemă de sănătate. Ei sunt nomazi, stau în cea mai mare parte a anului în grotele din deşertul Wadi Rum şi, cum tradiţia lor interzice absolut progresul tehnologic, nu au celulare şi, chiar dacă ar avea, ştiu că nu prea există acoperire. Dar povestea nu se opreşte

aici, pentru că ar fi destul de simplă; între membrii acelei familii au existat certuri, pentru că de când s-a îmbolnăvit tânărul sau tânăra bolnavă, că nu înţelesese nici el prea bine dacă e băiat sau fată, a refuzat de la început orice tratament şi acum trei zile, certându-se cu familia, a fugit nu se ştie unde. Coincidenţa face ca în aceste zile să fi vorbit cu Narmer mai des şi el s-a gândit la mine, cum că aş fi una dintre puţinele persoane care s-ar încumeta să caute pe cineva în deşert. Mi-am zis în sinea mea: „Slavă Domnului, că nu trebuie să cotrobăim prin Sahara, căci, în comparaţie cu acela, deşertul de aici este de mărimea unui şerveţel”, mă rog, aşa e viaţa, surprinzătoare. Nu putea şti când va ajunge la Aqaba şi de aceea eu am preferat să vin aici, la voi, iar cu el am stabilit că atunci când va fi la o depărtare de două ore, să mă anunţe, astfel încât eu să plec înspre el şi să ne întâlnim în oraş, la locul stabilit; de acolo, vom pleca împreună cu o maşină de teren, în „căutarea beduinului pierdut”, îşi încheie Noach explicaţia.

—Dacă nu ar fi fost vorba de un fugar, am fi putut să „măturăm” deşertul cu jeep-urile, dând semnale luminoase sau claxonând până când s-ar fi făcut simţit, încercă Amina să dea o soluţie. Doar că aşa, chiar dacă ne aude sau ne vede, nimeni nu va sări bucuros în faţa maşinii, mulţumind providenţei.

—Nu avem ce face, trebuie să aşteptăm măcar până la ivirea zorilor, spuse Noach, şi îi invită din priviri să mănânce. Poftiţi, sunteţi invitaţii mei, copii, poftă bună!

Amina se gândea la vârsta pe care o putea avea persoana suferindă şi începu să sufere şi ea dintr-un soi de premoniţie solidară, închipuindu-şi că ar putea fi un adolescent sau un tânăr apropiat de vârsta ei. „Doar ei pot face nebunii ca asta, din prea mult orgoliu.”

„—Amina, lasă glumele şi vino acasă!”, îşi aminti vocea autoritară şi nervoasă a tatălui ei la telefon, cu care avusese o discuţie în contradictoriu când le spusese că vrea să aleagă Jurnalismul şi nu Conservatorul.

Iniţial, dialogul începuse sub forma unui exerciţiu de gândire pentru părinţii ei, de genul „Ce ar fi dacă aş opta pentru o altă facultate în locul Conservatorului?!”, spus de copilul de 17 ani, cu un aer cât se poate de inocent şi întâmplător, într-o liniştită şi patriarhală dimineaţă de duminică în familie. Bunica Ada era plecată la Herculane, la băi, aşa că erau doar ei acasă. Părinţii Aminei îi cerură să le argumenteze alegerea, în timp ce alegerea lor nu mai trebuia argumentată; Amina avea deja un loc de studentă la Conservator, pentru activitatea sa de pianistă în Orchestra Filarmonicii Române. „De unde toată această pasiune?”, o întrebaseră ei, oamenii a căror casă era tapetată cu kilometri întregi de cuvinte tipărite: opere integrale clasice, memorii, romane, atlase, albume, reviste, enciclopedii, manuscrise, manuale, dicţionare. Amina considera întrebarea retorică şi se simţi ofensată pentru faptul că ei nu ştiau până la vârsta asta că ea preferase întotdeauna cărţile unui pian pe care l-a tratat ca pe o plăcere nevinovată, dar nicidecum ca pe o pasiune de-o viaţă. Fugise în mansarda casei lui David, acolo unde se ascundea de mama ei ori de câte ori ardea de nerăbdare să afle sfârşitul unei cărţi, iar profesoara de pian ţinea morţiş să-şi termine solfegiile. Era micul lor secret, pe care niciunul dintre ei nu l-ar fi divulgat nici dacă ar fi trebuit „să înghită smoală”. Aşa îl pusese pe David să jure că va păstra secretul, după ce o descoperise acolo la vârsta de 8 ani. Făcuse şi o incantaţie, ca să îl pecetluiască cu ajutorul unei formule magice.

—Vin acasă doar dacă mă lăsaţi să fac ce vreau, îi ameninţase la telefon cu voce tensionată.

—Amina, nu cred că eşti în postura să pui condiţii, dar oricum ştim cu toţii că vei face ceea ce îţi va spune inima. Nouă ne pare rău doar pentru că suntem de părere că îţi iroseşti talentul, dar dacă tu eşti fericită aşa, probabil că vei reuşi să scrii la fel de bine cum cânţi la pian sau poate chiar mai bine, cine poate şti? se consolă tatăl singur.

—Mulţumesc, dar tot sunt supărată pe voi, îi reproşă Amina cu voce de copil. Vin acum.

—Vine? Ce ţi-a spus? îl întrebă mama frângându-şi mâinile, îngrijorată de copila lor impulsivă şi încăpăţânată.

—Ajunge în 5 minute. Uită-te pe fereastra din spate, de la bucătărie, că trebuie să treacă prin golul acela din tufişurile vecinilor.

—Dar tu de unde ştii? Unde era? îl iscodi mama la fel de tulburată.

—Pfiu, parcă tu nu ştii că se ascunde de mică în mansardă, la David! se miră tatăl, convins că ştia şi ea la fel de bine ca el. Pun pariu că, atunci când a descoperit-o acolo, l-a pus să jure că nu spune nimic şi cred că i-a şi pecetluit promisiunea cu vre-o vrajă din basmele acelea arabe pe care le citea toată ziua, hahaha.”

—Trebuie doar să sperăm că noaptea asta va fi un sfetnic bun, adăugă şi David, şi începură să mănânce în tăcere, reflectând cu toţii la povestea beduinilor şi căutând în minte soluţii viabile.

După cină, urcă fiecare în camera lui, fără să mai discute prea mult pe tema asta.

Noach nu avea somn deloc; se gândea cum ar putea să îi fie mai de ajutor prietenului lui şi să îşi uşureze căutarea. Îşi aprinse câteva lumânări parfumate, se aşeză pe podea într-un con de umbră în poziţia lotusului, închise ochii, făcu câteva cicluri respiratorii profunde şi începu să se roage. Ştia că rugăciunea îi va aduce starea de relaxare şi de concentrare în care poate avea viziuni din ceea ce se va întâmpla mâine sau măcar frânturi de imagini care să-i aducă informaţii în plus şi să le uşureze situaţia.

Rămase nemişcat, ca o statuie de ceară, într-o aparentă stare cataleptică, de meditaţie profundă. Odată cu practica, căpătase abilitatea de a intra instantaneu în starea de meditaţie, în care mintea se linişteşte, tace, pentru a

lăsa loc păcii şi iubirii. Părea că sufletul îi părăsise trupul imobil, încremenit în acea atitudine, asemenea mumiilor ţepene care rămân şi după 3000 de ani în poziţia iniţială de îmbălsămare. Se găsea în starea de trezire a conştiinţei concentrată în rugăciune, în care meditatorul reuşeşte să vadă dimensiunea spaţiului din interiorul său şi să înţeleagă ce este cu adevărat liniştea. Sufletul său eliberat de stres, angoase şi emoţii se desfăşură liniştit, purtat de fluxul cuvintelor sacre, spre căutarea răspunsurilor. Corzile profunde ale fiinţei lui vibrau în acord cu muzica universului şi se simţea dizolvat, dematerializat în toată acea energie înconjurătoare, numită dragoste sau numită Dumnezeu. Era centrat în sine şi se simţea plin de puritate şi de iubire, în timp ce cuvintele rugăciunii transhumau din creier în şuvoiul inimii, într-un mod fluid, plăcut, calm, dar focalizat, nelimitat în timp şi în spaţiu. Se simţea mult mai viu şi conectat cu el însuşi. Mintea i se deschise ca o floare şi începu să vadă imagini ca într-o proiecţie pe pânza unui ecran de cinema, mai întâi confuze, suprapuse, dar care în scurt timp căpătară singularitate, contur şi claritate. Le vedea cu ochii minţii cum se derulau cadru cu cadru ca într-un film tras pe o rolă veche. Asculta atent şi concentrat dialogurile oamenilor pe care îi vedea, pentru a lega fragmentele poveştii într-un întreg şi reţinu detaliile spaţiului, pentru a putea ajunge într-un timp cât mai scurt să recupereze fugarul. Obţinuse ceea ce voise. Dumnezeu îi ascultase rugăciunea inimii şi îi înlesnise misiunea. Se vede că trebuia să purceadă la drum.

La sfârşitul a două ore, Noach se ridică de jos calm şi pe deplin reconfortat, de parcă abia se trezise dintr-un somn adânc, strânse resturile lumânărilor cu mişcări meticuloase pentru a nu împrăştia ceara lichidă şi ieşi din cameră, îndreptându-se spre camera lui David.

Trebui să insiste destul de mult cu ciocănitul în uşă, pentru că se vede că tânărul chiar căzuse într-un somn profund.

—Ce s-a întâmplat? Unde arde? îi deschise într-un târziu David, cu ochii mici de somn, confuz şi foarte deranjat de sunetul continuu al soneriei pe care Noach îşi sprijinise degetul minute bune. Ce bine dormeam! se plânse cu glas tare, gândindu-se că cine ştie când va mai recupera starea aceea

extrem de plăcută, de odihnă călduţă, cocoloşit între cearşafurile albe, cu miros plăcut de şofran, trandafir şi vanilie.

—Trebuie să plecăm, îi spuse Noach energic, cu două luminiţe ce-i scânteiau în ochi, şi cât mai repede. Ia-ţi ceva pe tine şi ceva haine în rucsac, bani, celular, paşaportul, câteva obiecte personale, iar eu mă duc să o trezesc pe Amina.

—Dar chiar trebuie să o luăm şi pe ea, în puterea nopţii? Cred că doarme ca un prunc după ziua de azi, îi spuse David cu părere de rău, că îi strica acum şi fetei somnul.

—Mai ales pe ea, îi aruncă Noach scurt, grav, peste umăr, în timp ce ieşea pe uşă, îndreptându-se spre camera fetei.

Amina se trezi mai repede decât îşi imaginase însoţitorul său şi reuşi să fie mai cooperantă şi operativă, ieşind pe uşă cu rucsacul făcut, odată cu David.

—Suntem nevoiţi să mergem cu două maşini, pentru că eu, după aceea, voi merge la Aqaba să mă întâlnesc cu Narmer pentru manuscris şi atunci v-aş încurca, le explică Noach.

—Te acompaniem noi, îi spuse David, urcându-se în maşina lui. Nu este nicio problemă şi, crede-mă, câştigăm timp, dacă timpul este acum inamicul nostru, cum tind să cred. Eu conduc mult mai repede, bătrâne, îi făcu cu ochiul, în timp ce ambala motorul.

—Din păcate, trebuie să îţi dau dreptate, îi răspunse Noach, mimând resemnarea şi urcându-se şi el în maşină, pe scaunul de lângă şofer.

Ieşind de pe străzile orăşelului în şoseaua statală, David se gândi că ar putea să ceară lămuriri.

—Ce noutăţi ai de a trebuit să ne mişcăm atât de repede? întrebă tânărul cu voce joasă, văzând că Amina stătea să adoarmă pe bancheta din spate. Şi de ce este nevoie atât de mult de ea? – evită să rostească numele Aminei, pentru ca fata să nu-şi dea seama că vorbeau de ea şi să o protejeze de un stres în plus.

—Am reuşit să văd frânturi din poveste, iar acum am toate piesele lipsă ale puzzel-ului. Este vorba, într-adevăr, de această familie de beduini păstori care fac parte dintr-un trib şi a căror fată de 18 ani este destul de bolnavă, pentru că suferă de ceva vreme de pneumonie, pentru care a refuzat sistematic tratamentul; daaar, acum vine punctul culminant, este şi însărcinată pe deasupra, şi ceva îmi spune că va naşte în curând. Nimeni altcineva nu ştie că va veni pe lume acest bebeluş, pentru că timp de nouă luni tânăra a fost foarte atentă şi şi-a ascuns sarcina destul de bine, se vede, dacă până acum a reuşit să ţină secretul. Îţi dai seama că aş vrea să ajung acolo cu viteza luminii, dar dacă sunt doar eu, nu pot să fac nimic; este vorba de o fată musulmană însărcinată, care se pare că a conceput copilul cu un tânăr nemusulman, probabil un turist, şi îi este frică de două ori mai mult de furia tatălui. Ştii bine că neamul lor este intransigent şi aprig la mânie şi îmi e teamă că tatăl ei ar fi în stare să facă un lucru necugetat.

—Bine, şi prietena noastră ce rol are în toată situaţia asta aşa de complicată? Cred că îţi aduci aminte că a absolvit Literele, nu Medicina. Nu are niciun fel de pregătire medicală, în afara câtorva cursuri de Cruce Roşie pe care le-a făcut în clasa a 8-a de generală, îl puse David la curent.

—Din păcate, va fi nevoită să se descurce cu ce ştie şi să improvizeze mult. Dumnezeu o va ajuta şi o va inspira, spuse Noach încrezător.

—Nu mi-ai spus unde anume mergem, dacă ştii, îl mai întrebă David, uitându-se la bornele kilometrice de pe şoseaua înghiţită de botul bolidului lui ce părea un balaur negru, care scuipa fuioare de fum, muşcând sonor din asfaltul drumului.

Acul indicatorului de viteză tremura de ceva vreme pe ultima porţiune a ecranului, aceea roşie, caroseria vibra, motorul îşi forja caii-putere ce trăgeau cu zgomot de cauciucurile groase, încinse, dând senzaţia că totul stătea să se destrame în bucăţi mici, odată cu pasagerii.

—Sunt nişte şiruri de galerii şi grote la poalele muntelui Jabal Rum. Acolo este ascunsă Aisha, căci aşa se cheamă fata, îi spuse Noach, şi nu mai scoase niciun cuvânt.

După aproximativ o oră de mers pe şosea, maşina părăsi asfaltul şi începură să meargă pe pământul nisipos al deşertului. Printr-un mare noroc, David reuşi să aibă semnal pe navigatorul maşinii, ceea ce îi era de un maxim ajutor, pentru că îi permitea să meargă cu o viteză destul de mare şi prin deşert, fără să fie nevoiţi să bâjbâie în întuneric. Roţile maşinii păreau că rulau invers pe nisipul care înghiţea zgomotele cauciucurilor. Nu mai era infernul de pe şosea, dar motorul trăgea la fel de tare.

—Cum te-ai gândit să procedăm? îl întrebă David, neavând niciun plan. Ar trebui să caut în portbagajul maşinii, să văd dacă găsesc nişte haine mai mari. Bănuiesc că vom avea nevoie de ceva pânză moale pentru bebeluş.

Era pentru prima dată în viaţa lui când se simţea dezorientat, nepregătit, confuz. David nu era niciodată aşa; el era întotdeauna stăpân pe situaţie, calm, rece, detaşat, calculat, imperturbabil, controlat, era cel care ştia toate mişcările pe care le are de făcut până la sfârşitul „jocului” şi această stare de calm eficient o transmitea tuturor celorlalţi, dând senzaţia că viaţa este o joacă amuzantă de copii. Acum era pentru prima dată când David nu mai era nimic din toate astea. Nu se mai regăsea; şi asta, din preocupare pentru

Amina, căci în situaţia de faţă, nu el era vioara întâi, nu lui i se cerea să rezolve o situaţie de viaţă complicată, ca toate situaţiile reale, când viaţa bate filmul, ci ei, prietenei sale mai tinere şi neexperimentate, iubitei sale Amina, la fel de copil şi la fel de necoaptă ca şi cea pe care trebuia să o ajute în noaptea asta. Doi copii, faţă în faţă cu viaţa.

—Nu te preocupa, m-am îngrijit eu de asta, auzi vocea calmă şi fermă a lui Noach lângă el şi i se păru un balsam pentru sufletul lui; parcă îi vorbise Dumnezeu, să îl liniştească şi să îl asigure că este acolo, acum, cu ei. Am luat de la hotel mai multe prosoape, iar Jordan a pus în spate un termos imens cu apă caldă şi două pături mari. Ar fi vrut să ne mai pună şi de mâncare, dar i-am spus că nu mai este timp. Vei mai găsi şi ceva dezinfectante, medicamente, o trusă de prim ajutor, chestii pe care le avea în hotel şi pe care el le-a considerat trebuincioase, îl linişti bătrânul. Cât despre căutarea propriu-zisă, mă gândeam să începem din partea sud-vestică a masivului muntos spre cea sud-estică, pentru că acele grote sunt toată ziua încălzite de soare şi noaptea nu sunt atât de friguroase precum celelalte dinspre nord. Nu ştiu, este un plan. Tu ce zici? – se uită Noach la David, parcă vrând să îi anticipeze gândurile.

—Păi, deocamdată, cred că este un plan bun, pentru că nu am altul. Facem aşa şi dacă vedem că nu avem rezultate, ne despărţim: eu mă duc cu Amina dintr-o parte şi tu din cealaltă, în sensul acelor de ceas. Ai semnal pe telefon?

—Am ceva şi mai bun. Mi-a dat Jordan staţiile lor de la hotel şi două busole, aşa că putem să ne auzim, dacă chiar vom fi lipsiţi de noroc şi va fi nevoie să urmăm planul tău.

Rulau pe nisip cam de 30 de minute, când începu să se contureze în lumina lunii umbra masivă şi impunătoare a muntelui. În bătaia farurilor, părea mai mare şi mai înfricoşător decât era în realitate: o namilă neagră cu câteva piscuri ascuţite ce împungeau dureros cerul şi speria privitorii nocturni. Micşorară viteza destul de mult, ceea ce îl ajută pe David să îşi stabilească

câteva repere astrale, pentru că se simţea dezorientat şi îi era teamă că navigatorul o să-l părăsească dintr-un moment în altul, dacă îi cădea reţeaua.

—Uite, aici este punctul de unde plecăm, îi spuse Noach, şi îi arătă lui David un pisc ce avea în vârf o stâncă de formă rotundă, ca o imensă ţeastă, şi mergem spre sud-est.

—Trebuie să o trezesc pe Amina şi să o pui şi pe ea la curent cu situaţia, îi spuse tânărul, în timp ce se dădea jos din maşină.

În câteva minute, Noach îi explică fetei tot ceea ce îi spusese şi lui David. Amina nu se lăsă deloc impresionată, aşa cum se aşteptase prietenul ei, ba dimpotrivă, se gândea că era pentru prima dată în viaţa ei în care se simţea utilă şi importantă cu adevărat. Era chiar bucuroasă de statutul ei special de moment, de femeie fără de care nu se putea face nimic în situaţia dată. Se gândea că va ajuta o tânără cam de aceeaşi vârstă cu ea, aflată într-un moment foarte delicat şi dificil al vieţii ei, care în mod normal, în alt context sau în alte familii, ar fi un prilej de mare bucurie pentru venirea pe lume a acelui bebeluş.

Se uită la nisip, la ploaia de licurici de pe cer, la profilurile ciudate ale munţilor, la formele mutilate ale stâncilor din faţa ei şi îşi spuse că probabil ajunseseră pe Marte, fără ca niciunul dintre ei să îşi fi dat seama.

—Mergem? îi îndemnă Noach. Nu uitaţi că duşmanul cel mai mare al nostru este timpul.

Deşi relieful era destul de mărinimos cu spaţiile, din pur instinct, se încolonară în şir indian: Noach, Amina şi, la sfârşit, David. Noach scoase din rucsacul lui trei lanterne imense şi le dădu şi însoţitorilor lui, binecuvântându-l în gând pe Jordan, pentru că se gândise la multe lucruri utile într-un timp atât de scurt.

Mergeau rapid, aproape alergând, încercând să nu facă prea multe zgomote. Se ajutau de spoturile limitate ale lanternelor cu care erau nevoiţi să baleieze terenul din faţa lor, pentru a nu se împiedica sau aluneca pe cioturile stâncilor ascuţite peste care treceau.

Ajunseră la prima grotă; în întuneric, gura neagră a cavernei se căsca imensă, adâncă şi înfricoşătoare, ca gura unui balaur înfometat. Aminei i se părea că, dacă păşeau înăuntru, vor fi înghiţiţi dintr-o suflare. Se ţinu cu firea şi se muştrului singură, spunându-şi că, dacă se sperie de nişte umbre, ce va face când va trebui să moşească o fată de vârsta ei?

Noach intră primul, luminând în cercuri largi toată grota, apoi începu să caute în jurul fiecărui pilastru, pentru a nu fi păcălit de umbrele ce se formau în spatele coloanelor de piatră. Acelaşi lucru începu să facă şi David, pe cealaltă latură a peşterii, terminând repede, pentru că în direcţia lui, grota se înfunda abrupt. După câteva minute, şi Noach ajunse la sfârşitul căutării, pentru că în faţa lui se înălţa descurajator, implacabil şi drept un perete de gresie roşie cu striaţii albe care îi marca finish-ul drumului.

—Nu este aici, spuse Noach cu părere de rău într-un târziu, fiindu-i greu să accepte că prima lor încercare dăduse greş. Trebuie să ne mobilizăm pentru următoarea peşteră.

Ieşiră în grabă şi urmară direcţia indicată de busolă, pentru a nu greşi şi a risca să meargă pe acelaşi drum, dar în sens invers. Începuseră să grăbească pasul involuntar, până ajunseră să alerge de-a binelea, ignorând riscul de a aluneca pe pietrele colţuroase ale muntelui şi a-şi face vreun rău.

Alergară destul de mult, cu mici întreruperi ca să îşi tragă răsuflarea, şi, cam după o jumătate de oră, gâfâind din toţi plămânii, mulţumiră cerului că se întrezărea o altă „gură de balaur”. Noach se avântă în ea fără să stea pe

gânduri, cu şi mai multă încredere. Urmau acelaşi stereotip: Noach acoperea aria de pe partea dreaptă a peşterii, iar David, pe cea de pe partea stângă. Se uitau cu atenţie în spatele pilaştrilor, pentru că se formau mari conuri de umbră şi nu voiau să le scape ceva. Cum peştera era ceva mai scurtă decât precedenta, ajunseră repede la capătul ei. David se întoarse în loc şi începu să meargă înapoi, spre Amina, dezamăgit de un alt eşec şi din ce în ce mai îngrijorat pentru că pierdeau minute preţioase. Noach era din ce în ce mai nervos şi mai agitat, simţindu-se ca şi David, presat de timp şi neputincios în întunericul de smoală. Era imposibil să se fi înşelat, ştia asta, dar de ce nu o găseşte? Din neatenţie, lanterna îi scăpă din mână şi se stinse, întâmplarea făcând să cadă chiar pe butonul de aprindere. Se aplecă să o ridice şi îşi văzu picioarele scăldate de o dâră firavă de lumină. Urmări cu privirea direcţia fasciculului strălucitor şi îşi dădu seama că se pierde în perete. Îşi aprinse lanterna şi o îndreptă cu spotul luminos spre cei doi.

—Pssss, îi atenţionă pe tineri, făcându-le semne cu mâna să tacă şi să se apropie. Am găsit-o, este aici, le şopti cu bucurie şi uşurare, când ajunseră lângă el şi, stingând lanterna, le arătă ceea ce văzuse mai înainte.

—Acum cum facem să nu o speriem? Şi cum intrăm? îi şopti David, căutând cu privirea pe peretele din faţa lor, vrând să înţeleagă cum vor trece spre partea luminată a peşterii. Am găsit, le şopti triumfător şi îşi strecură degetele pe după o placă de granit, pregătit să o îndepărteze de perete.

—Stai, îl opri Amina cu disperare în glasul şoptit. Cred că ar trebui să îi vorbesc eu mai întâi şi apoi să încercaţi să mişcaţi placa.

Fără să aştepte părerea celor doi, începu să vorbească prin placa de granit:

—Aisha, suntem aici pentru tine, ca să te ajutăm. Te rog să nu te sperii de noi şi să ai încredere. Pe mine mă cheamă Amina şi suntem aproape de-o seamă; mă însoţesc doi prieteni, David şi Noach. Vrem să intrăm acolo să

putem avea grijă de tine. Acum am să intru doar eu, ce zici? – vorbi rar, destul de tare, ca să fie sigură că este auzită.

După o tăcere de câteva secunde care părură secole, se auzi un geamăt stins:

—Da, da, vino…

—Am să încerc, îi răspunse fata, şi făcu semn lui David să mute placa.

David se propti cu forţă şi dintr-o smucitură o făcu să cadă cu zgomot într-un nor de praf alb, descoperind în perete o trecere cu profil aproape pătrat, cu latură de circa un metru. Amina se strecură abilă ca o felină, trecând de partea cealaltă şi luminând spaţiul din imediata apropiere. Era ca o minicavernă, un apendice al grotei mari, la care se ajungea prin acea spărtură din peretele peşterii. Era destul de cald înăuntru şi la lumina slabă a unei lanterne se vedea pavimentul tapetat de nisip, iar într-un colţ, pe un pat improvizat din paie, o văzu pe Aisha, mică şi slăbuţă, ghemuită ca un arici sub câteva haine colorate, culcată pe o latură cu genunchii la gură, ascunzându-şi sarcina. Avea părul cârlionţat, până la umeri, cu inele sârmoase şi dese ce îi încadrau faţa micuţă, pe care avea conturaţi doi ochi imenşi, rotunzi şi negri, cu cearcăne mari ce trădau o adâncă suferinţă. Amina se gândi care dintre cele două suferinţe era mai mare: a cărnii sau a sufletului?

Îngenunche lângă culcuşul din paie şi îi spuse uşor, cu grijă, să nu o sperie, uitându-se cu ochii larg deschişi în ochii imenşi ai fetei:

—Dă-mi voie să te-ajut. Eu sunt Amina. Ce te doare? o întrebă în timp ce întinse mâna să o mângâie pe cap.

—Am dureri de burtă de la contracţii şi mă doare capul… de la pneumonie…, am febră mare, îi şopti Aminei cu greu, străduindu-se să îşi

înăbuşe un acces de tuse.

—De când ai aceste dureri? Poţi să aproximezi la ce interval de timp apar? o întrebă Amina punându-i mâna pe fruntea îmbrobonată de sudoare, pentru a-i simţi temperatura. Deodată, o lumină violentă ca o flamă imensă umplu grota, orbindu-i vederea şi silind-o să îşi ferească ochii, acoperindu-i cu braţul. Se trase instinctiv înapoi, sărind în picioare, ascunzându-şi faţa în moliciunea şalului, în timp ce în urechi avea o hărmălaie de voci sonore şi ţipete amestecate cu glasuri pestriţe de copii. Se gândi imediat, deznădăjduită, că făcuse din nou un salt în timpul biblic şi refuza să creadă că i se întâmplă asta tocmai acum, când îşi dorea cel mai puţin. Îşi coborî încet braţul de la ochi şi privi în jurul ei, resemnată. Se găsea în mijlocul unui târg aglomerat şi gălăgios, înţesat de negustori şi lume care o îmbrânceau de colo-colo, atenţi doar la mărfurile şi la preţurile de pe tarabe, cu copii desculţi care dispăreau şi reapăreau în mulţime, iuţi ca degetele unui magician, furând mărunţişuri sau jucându-se între ei, un iarmaroc cu miei, măgari, capre, care behăiau aşteptând să fie cumpăraţi, târgoveţi cu zarzavaturi şi mirodenii, ajunşi aici odată cu primele raze ale soarelui ca să ocupe un loc mai cu vad, un amalgam viu colorat de oameni de toate soiurile, rasele, neamurile şi vârstele. Era un tărăboi general, unde cea mai neînsemnată bucată de ţesătură, cea mai grosolană şi pocită strachină de lut erau pretexte pentru negocieri interminabile. Stătea şi privea de jur-împrejurul ei la tot acest spectacol zgomotos şi colorat, când auzi un glas şi simţi o mână care trăgea de ea.

—Miryam, vino repede, Abigail trage să moară şi vrea să te vadă. Are nevoie de tine, îi spuse o femeie frumoasă, între două vârste, îmbrăcată în straie romane. M-a rugat să te găsesc şi să te duc la ea; de azi-dimineaţă te caut. Mâine ar fi trebuit să împlinească 40 de ani, îi spuse femeia cu amărăciune în glas, dar nu cred că mai apucă să se bucure de răsăritul soarelui, mă auzi, Miryam!? Nu te mai holba aşa de tare la straiele astea; le-am împrumutat de la o vecină care lucrează pentru Ponţiu Pilat, în Cezarea. Mă ajută să trec mai uşor de gărzi. Ştii că acum sunt controale peste tot. Chiar dacă a trecut ceva timp de la crucificare, romanii ăştia au rămas la fel de turbaţi. Hai, vino! o smuci insistent de mână.

—Vin, vin, nu mă mai trage aşa, că îmi destrami rochia, o temperă femeia şi începu să se strecoare cu agilitate printre oameni, iute ca o zvârlugă, urmându-şi îndeaproape companioana. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, lungă până în pământ, şi îşi trecuse peste umeri un şal alb, fin, brodat cu fir auriu, de o rară frumuseţe, care dădea ţinutei o eleganţă aristocratică. Stai, unde trebuie să ajungem? întrebă, oprindu-se să îşi tragă sufletul. Eu mi-am lăsat asinul la Poarta de Aur. Ar trebui să merg să îl iau.

—Tu du-te acolo şi aşteaptă-mă; vin şi eu cu un măgar, dacă am noroc să îl întâlnesc pe frate-meu şi să i-l iau. Aşa am ajunge mai repede, pentru că te aşteaptă într-o casă a guvernatorului, pe drumul spre Betania.

Cele două tovarăşe se despărţiră, fiecare mergând pe drumul stabilit. Femeia îşi înfăşură şalul brodat mai strâns în jurul pieptului; se simţea înfrigurată şi cu sufletul greu şi îndurerat pentru suferinţa prietenei pe care o iubea mult. Se regăsea neputincioasă în faţa sorţii şi era furioasă pe ea însăşi, pentru că nu reuşise să îi insufle prietenei ei curajul de a înfrunta moartea şi, acum, o găsea nepregătită. De aceea, Abigail o voia acolo, lângă ea, să o ţină de mână, să îi dea curaj, să fie împreună. Vorbise de multe, foarte multe ori cu Abigail despre condiţia omului; era una dintre puţinele prietene cu care putea vorbi aceste lucruri şi care înţelegea că omul este un suflet-sâmbure de energie, purtat într-un corp ca o haină de materie.

Îşi amintea nopţile lungi petrecute cu Abigail în casa guvernatorului Iudeii, în care îi povestea despre Mântuitor şi despre noua lor credinţă.

„—Sufletele coborâte în această lume sunt stropi de lumină desprinşi din Tatăl, scântei decăzute din focul divin, îi spunea femeii romane, străluciri învăluite în lanţurile cărnii şi ale uitării. Mântuitorul a coborât să elibereze aceste picături şi să ne arate calea luminii, de întoarcere la Tatăl. Din acest motiv, moartea este necesară după naştere. Dacă nu am mai muri, am rămâne prizonieri ai acestei lumi materiale, iar evoluţia noastră s-ar opri aici.

—Draga mea dragă, o întrerupea frumoasa şi erudita ei prietenă, religia asta a ta este destul de pretenţioasă; nu e pentru leneşi sau oamenii comozi, ca noi. Nu înţeleg de ce îmi spui că dimineaţa şi seara trebuie să rostesc acele două rugăciuni, dacă eu nu am niciun necaz sau suferinţă!? Şi dacă oricum sufletul meu va ajunge în Rai, pentru că mi-ai spus că Iadul nu există, de ce eu, ca bun creştin, trebuie să mă străduiesc să îmi spun rugăciunile zilnic? De ce să cânt sau să ascult muzică religioasă? De ce să îmi iubesc aproapele ca pe mine însămi, să mă îngrijesc de el şi să îl ajut, dacă eu nu asta simt? De ce tu trebuie să alergi printre credincioşi, să îi înveţi rugăciuni, să vindeci, să dezlegi păcate, să îi botezi, să le asculţi necazurile, să propovăduieşti evanghelia ta? De ce toată munca asta? Eşti atât de frumoasă şi de inteligentă, încât ţi-ai găsi uşor un bărbat bogat, un titlu, o viaţă îmbelşugată şi, în loc să te rogi, ai plăti pentru ofrande sau jertfe pe care le-ar face alţii pentru tine şi zeii ar fi mulţumiţi.

—Ştii bine că Magdala e a mea şi nu am nevoie de o căsătorie bună ca să trăiesc îndestulat. Nu asta caut. Caut o spiritualitate mai înaltă, o profundă transformare interioară şi asta, draga mea prietenă, nu se poate obţine decât prin studiu, muncă şi dedicaţie, nu-i pot plăti pe alţii ca să o facă în locul meu şi nici n-aş vrea, chiar dacă, prin absurd, s-ar putea.

Omul are nevoie de rugăciuni pentru că ele sunt leacurile sufletului, oricum ar fi sufletul, fericit sau nu. «Tatăl Nostru» este rugăciunea prin care cerem ajutor celui care ne-a creat. Mantra Sufletului este rugăciunea care ne curăţă pe dinăuntru şi ne armonizează energiile. Amândouă ne ajută, ne face să ne simţim centraţi în inimă, ca şi cum am trăi doar acolo. Ascultând muzica religioasă, starea noastră de bine devine mai intensă, inima se deschide ca o floare, iar cupa ei se umple de iubire: iubirea de Dumnezeu, de familie, de tine, de prieteni, de slujitori, şi aşa ajungi să îţi iubeşti semenii. Inima plină de iubire este o inimă puternică, energică, vindecătoare, care ţine bolile şi necazurile departe, astfel tu ajungi să te vindeci singură şi să fii arhitectul propriei tale vieţi, fericite şi prospere. Eu mi-am ales drumul ăsta pentru că simt că este calea mea, împlinirea mea prin care voi vindeca şi voi mântui mulţi oameni. Eu sunt menită să aduc sănătate bolnavilor, înţelepciune ignoranţilor şi fericire celor în suferinţă, arătându-le drumul mântuirii, aşa

cum m-a învăţat Maestrul meu, căci împărăţia lui Dumnezeu e a tuturor, iar milostenia Lui e pentru toţi.

Dacă aş putea să te fac să simţi aceste lucruri în inimă, ţi-ai găsi calea, drumul tău spre iluminare. Pentru că ceea ce îi face pe oameni să meargă înainte, este energia simţită în inimă, şi nu cuvintele rostite doar din gură. Inima este cea care deţine esenţa lucrurilor, Abigail. Pentru că ea este sălaşul iubirii.

—Am să reflectez la tot ce mi-ai spus în seara asta. Mâine îi voi cere părerea şi lui Apollonius, prietenul meu filosof, şcolit la pitagoreici, dar cred că el va avea câteva dubii, ca şi mine de altfel, îşi recunoscu femeia cu sinceritate îndoielile...”

Acum, alerga grăbită, pe spinarea unui asin, să îşi ajute prietena în trecerea spre dincolo sau să o împiedice să plece, dacă Dumnezeu va fi cu ea.

Avea sufletul fărâmiţat în bucăţi; nu mai suporta să o piardă şi pe ea. Abigail era sora ei în spiritualitate şi, chiar dacă se închina zeilor ei, legătura dintre ele era mult mai profundă decât convingerile lor religioase şi mai presus de originile şi educaţiile lor atât de diferite.

Cele două călătoare pe patrupezii lor ajunseră la destinaţie; în timp ce una dintre ele rămase să priponească animalele în afara grădinii, cealaltă fugi pe alee şi intră grăbită în casa de piatră, imensă şi rece, care îşi întâmpina oaspeţii cu atriumul pătrat în mijlocul căruia trona o imensă fântână arteziană peste care, în zilele însorite, se răsfrângea lumina soarelui, trecând prin tavanul format din vitralii. De jur-împrejurul fântânii, în jgheaburi de piatră, creşteau crini albi şi irişi de culoarea safirului, florile preferate ale amfitrioanei casei. Trecând de atrium, casa se deschidea într-o sală centrală enormă, pe laturile căreia alternau coloane de marmură verde cu statui imense, impunătoare, albe şi reci, iar în fundal, pe peretele lung, se desfăşura o frescă animată, lucrată cu foiţă de aur şi încadrată de lauri

poleiţi, în care Jupiter şi fiul său, Marte, ocroteau Roma de invazia unor hoarde barbare. Podeaua era din mozaic, cu desene arăbeşti alambicate şi multicolore, iar tocurile uşilor erau sculptate în fildeş împletit cu lemn de mahon. Pretutindeni se simţea o bunăstare luxoasă, pe alocuri opulentă, nobilă şi sigură de sine. În partea dreaptă a sălii se afla dormitorul mare în care, de cum intră, o văzu pe Abigail, întinsă pe patul cu baldachin, slăbită şi palidă, o fiinţă afundată într-o mare de perne. Era înconjurată de trei fete de casă, care la apariţia prietenei stăpânei se retraseră în tăcere. Îngenunche lângă ea, îi luă mâna moale, lipsită de vlagă, şi-o duse la gură, apoi şi-o apăsă pe piept, ca ea să îi poată simţi căldura şi bătăile inimii. În ciuda suferinţei, îşi păstrase trăsăturile frumoase, distinse şi nobile, ale unei femei aristocrate, iar lipsa sângelui în obraji îi exalta frumuseţea, apropiindu-i-o de desăvârşirea statuii de marmură, care le privea din colţul dormitorului, impersonal, nemuritor şi rece.

—Draga mea dragă, îi şopti cu voce moale şi o mângâie pe păr cu o iubire infinită. Am venit să te însoţesc pe drumul înapoi spre viaţă, nu pe cel spre Câmpiile Elizee, pentru că sunt convinsă că nu ţi-ai încheiat încă rostul şi mai ai multe de rezolvat aici, pe pământ. Aminteşte-ţi că eşti mereu iubită şi niciodată singură, eşti o fiinţă alcătuită din lumină, iubire, adevăr, înţelepciune şi multă voinţă. Lasă-mă să te-ajut, Abigail!

Îi luă capul cu delicateţe între mâinile ei mici, cu palmele lipite strâns pe tâmplele reci, suferinde, închise ochii şi începu să se roage în şoaptă.

Avù-n d-b-ishmàyya,

Nét-qàddash shimmu-kh…

În liniştea îngheţată a camerei, aramaica rugăciunii se auzea ca un cântec de leagăn. Era legătura ei tainică cu Dumnezeu, care îi dădea tărie şi echilibru.

Se ruga fierbinte, din inimă, la Tatăl. Şi-o imagina pe Abigail sănătoasă, plină de viaţă, fericită, fredonând cântecul ei preferat şi culegând florile din grădina vilei din Cezarea. Aceasta era Abigail cea adevărată, pe care o ştia dintotdeauna: o aristocrată inteligentă şi instruită, elegantă în atitudine şi în veşminte, plină de culoare, muzică, bucurie şi plăcerea de a trăi, mereu optimistă, entuziastă şi efervescentă. Totul se anima şi se colora la apariţia ei zâmbitoare, senină, strălucitoare. Acum o-ncerca o mare suferinţă la vederea prietenei în care flacăra vieţii devenea tot mai palidă. Timpul se opri înţepenit în loc şi ruga ei se repetă la nesfârşit şi iar, şi iar, şi iar, şi... Simţea cum palmele-i fierbinţi, vibrând de energie, devin una cu tâmplele femeii şi îi transferă viaţă, cum sângele îi aleargă năvalnic prin vene antrenând cu el celălalt sânge obosit, lent şi resemnat, cum suflul respiraţiei devine unul pentru amândouă şi le umflă pieptul cu forţă înnoită, cum inima ei plină de iubire profundă, hrănitoare, se revarsă într-o iubire nouă şi efervescentă, ca o lumină şi ca un foc, în inima bolnavă, şi amândouă încep să bată la unison, frenetic, cu putere egală, ca două surori unite în trăire. Simţea cum vrerea ei înfocată se concentrează în versurile rugăciunii, pentru a-şi vindeca prietena iubită. Şi o repetă iar şi iar, şi iar, într-un murmur nesfârşit, stăruitor, cu o răbdare pocăită şi cu dorinţă arzătoare să o întoarcă de pe drumul morţii. Greoi, încet, anevoios, respiraţia neputincioasă a femeii suferinde se porni să aibă ritm şi vigoare, iar Abigail începu să îşi recapete culoarea şi căldura pielii. Miryam continuă să se roage în gând, cu ochii închişi, concentrată, aşteptând în tăcere ca prietena ei suferindă să facă o mişcare, chiar şi cea mai mică, să-i dea un semn că o simte şi că s-a întors acolo cu ea. După ceva vreme, Abigail deschise ochii larg şi faţa i se lumină de un zâmbet istovit, dar plin de duioşie, şi îi şopti greoi:

—Mulţumesc din inimă; acum simt puterea Dumnezeului tău. Am înţeles că mă cunoaşte în întregime şi mă iubeşte în întregime, aşa cum sunt, cu toate păcatele, greşelile şi regretele mele, se sforţă femeia să-i vorbească.

—Dorinţa mea te-a vindecat, cu Dumnezeul meu în care cred şi căruia i-am cerut ajutorul. Urmează-mă şi crede din inimă toate câte ţi le spun de-acum încolo, pentru că doar adevăr grăiesc: iubirea este totul, iubirea este

Dumnezeu. Iar credinţa mea este iubire. Şi chiar şi cel din urmă păcătos poate deveni un Christ, dacă inima lui râvneşte cu ardoare asta.

Abia termină de vorbit, că Abigail închise ochii şi căzu într-un somn adânc şi liniştit. Miryam se uita la ea, cum începea să respire profund şi regulat, iar pe măsură ce respiraţia se aşeza, obrajii îşi recăpătau culoarea trandafirilor, buzele îşi pierdeau paloarea vineţie, iar broboanele de pe frunte dispăreau.

Fericită peste măsură, plutind printre nori, bucuroasă de reuşita ei, mulţumi Domnului că îi ascultase rugile fierbinţi şi-i făcuse posibilă vindecarea unui om drag. Iubirea ei profundă îi salvase prietena şi o adusese pe drumul ei christianic. Se gândi la Marele Maestru şi la tot ceea ce o învăţase El şi Îi mulţumi din adâncul inimii, printre lacrimi de fericire amestecate cu lacrimi de iubire şi dor neostoit pentru bărbatul ei.

Era târziu, iar noaptea, grea şi neagră. Se simţea epuizată şi fără vlagă, dar fericită. Se făcuse întuneric şi frig. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi se frecă la ochi ca să-şi alunge oboseala şi gândurile grele, să-şi limpezească mintea. În timp ce stătea aşa, cu ochii strânşi şi faţa cufundată-n palme, auzi în faţa ei un icnet lung, înăbuşit; îndepărtându-şi mâinile, o văzu pe Aisha întinsă pe spate, arcuită de durere, cu braţele rigide, încordate, depărtate de trup, împingând în călcâie şi strângând în pumnii încleştaţi smocuri de paie.

Dintr-un salt ajunse lângă pat, îşi şterse iute lacrimile, se aplecă spre ea numaidecât şi-o strânse toată-n braţe; îşi lipi mâinile de tâmplele ei asudate, apăsând cu putere, până când îi simţi tumultul sângelui zvâcnind sub palme. Închise ochii şi începu să se roage aprig, cu patos şi nădejde. În liniştea îngheţată a grotei, întreruptă din când în când de gemetele Aishei, murmurul rugăciunii se auzea ca un cântec de leagăn. Aisha începu să recite cu ea versurile în aramaică, tare şi tare, şi mai tare, să acopere şi să uite durerile facerii. Simţea cum şuvoiul de sânge pulsat din degetele Aminei îi calmează torentul bolnav din sângele ei şi energia binefăcătoare a fetei îi pătrundea în corp, vindecând-o şi revărsându-i în inimă elixirul vieţii

veşnice – iubirea. Se simţea ca într-o sărbătoare bahică, unde totul în jurul ei se unduia îmbătător, pe ritmurile unei muzici doar de ea auzite, ce se pierdea cu ecou, scădea în intensitate, odată cu ritmul pulsului ei. După un timp, în strânsoarea braţelor Aminei, Aisha se linişti, se lăsă moale, relaxată, febra dispăru ca prin minune, frisoanele încetară şi fruntea i se liberă de sudoare. Era epuizată, într-o stare de semiagonie, datorată naşterii iminente. Părea un înger creol ce stătea să dea naştere altuia mai mic. Amina se gândi să încerce să ajungă la cel mai apropiat spital şi le strigă celor de afară:

—Care este cel mai apropiat spital?

—Cred că e o nebunie, dar, oricum, cel mai aproape este cam la 80 de kilometri de aici, spitalul militar din Aqaba, îi răspunse Noach imediat, fără să stea pe gânduri.

—Ok, mergem în Aqaba, decise Amina hotărâtă. David va ajunge acolo în 40 de minute, nu? – ceru confirmarea tânărului.

—Dacă trebuie, da, ajungem acolo în 40 de minute. Oricum, am adus maşina deja aici, în faţa grotei.

Nu apucară să termine de vorbit, că fata începu din nou să geamă, de data asta tare şi prelung, încordându-se puternic şi agăţându-se de Amina, strângând-o cu mâini tremurânde de durere şi ochi ieşiţi din orbite.

Fruntea i se acoperi instantaneu de broboane mici de sudoare din cauza chinului contracţiilor ce îi sfâşiau trupul.

—Cred că se va întâmpla mai repede decât mă aşteptam, urlă fata celor de afară. Aduceţi-mi repede prosoapele şi apa!

O întinse uşor pe Aisha pe pat, îşi trase puloverul de pe ea şi îi acoperi pieptul şi burta. Prin spărtura pătrată a peretelui, David îi împinse grăbit păturile, termosul cu apa caldă şi un teanc de prosoape. Amina luă unul, îl desfăcu şi o acoperi pe Aisha, după care întinse cu repeziciune un altul peste paie, sub şezutul şi picioarele fetei. Părea că totul este pregătit; îşi făcu curaj şi, îngenunchind din nou lângă patul de paie, îi desfăcu picioarele, străduindu-se să vadă ceva, la lumina lanternei. Natura îşi urma cursul firesc, aşa cum face singură de mii de ani, fără să ţină cont de oameni, timpuri şi împrejurări şi, în deschizătura picioarelor, Amina văzu creştetul noului boţ de viaţă. Luată pe nepregătite, nu ştiu cum să reacţioneze şi nici ce să aleagă să facă mai întâi; începu să se gândească cu repeziciune: să rămână în tăcere lângă ea, străduindu-se să nu intre-n panică, sau să îi ceară să împingă, să o ţină doar de mână şi să îi vorbească ca să îi dea curaj, sau, dimpotrivă, să tacă şi să o mângâie pe frunte, să o îmbrăţişeze ca să o simtă acolo şi să… Precipitarea nehotărâtă a scenariilor ce i se amestecau în cap cu o viteză ameţitoare fu curmată deodată de un urlet sfâşietor şi lung, asurzitor ca o rupere de nori, pornit din gâtul Aishei, şi o contracţie puternică o zgudui asemenea unui cutremur devastator, ajutând-o să expulzeze cocoloşul acela de viaţă creolă, care începu instantaneu să zbiere ascuţit, între picioarele mămicii lui, pe paie. „A reuşit, răsuflă uşurat Noach, făcându-şi cruce şi împreunându-şi mâinile a mulţumire.” Amina, surprinsă, întinse braţele din instinct şi ridică bebeluşul la piept, luă un prosop şi îl înfăşură grijuliu, cât de bine putu, atentă să îşi facă simţită căldura şi protecţia, cu cât mai multă gingăşie, să nu îl deranjeze sau să îl sperie pe prunc. Se gândi să îi taie cordonul ombilical, dar înainte de asta aruncă o privire la Aisha. Fata se prăbuşise extenuată pe pat, cu trupul împrăştiat inert, decontractată, într-o baie de sudoare, cu ochii strânşi şi fruntea încruntată de durere, dar cu un zâmbet victorios şi mulţumit pe buze. Reuşise. O ajutaseră tinereţea trupului, curajul necunoaşterii şi providenţa. După un moment de respiro, îşi adună puterile şi se aşeză omeneşte pe pat, în capul oaselor, ordonându-şi puţin veşmintele. Cu toate că efortul fusese extrem, avusese norocul ca totul să se întâmple destul de rapid, iar tânăra mămică, deşi convalescenta unei pneumonii şi proaspătă lăuză, era pregătită acum să îşi primească pruncul la sân. Amina reuşi cu o singură mână să îi întindă o pătură Aishei, pentru a se acoperi aşa cum putea, după care se apropie de ieşire şi le strigă băieţilor:

—Aveţi un briceag sau ceva de genul ăsta?

—Este o trusă medicală sub teancul de prosoape, dar cred că îţi este greu să o iei, îi răspunse David. Pot să vin să te ajut?

Amina se uită întrebător la Aisha, care încuviinţă din priviri.

—Ok, poţi să intri, îi răspunse Amina.

David intră şi se aplecă grăbit, cotrobăind pe sub şirul vertical de prosoape împăturite, de unde trase o trusă albă, medicală, din care scoase o foarfecă chirurgicală şi comprese îmbibate în dezinfectant. Dezveli burtica bebeluşului, dezinfectă cordonul ombilical, îl înnodă cât mai scurt, îl tăie şi apoi îi lipi deasupra un plasture moale, apăsând uşor cu palma.

—Ce frumoasă este! exclamă înduioşat, privind-o cu drag cum se foia cu scâncete scurte ca orice pui nou-născut.

—Ajută-mă, pentru că trebuie să o şterg la ochi şi pe restul corpului. Apoi i-o dăm mămicii să o pună la sân.

Cu mişcări precise şi delicate, David luă copilul şi o ajută pe Amina să îl cureţe. Apoi îl înfăşurară într-un alt prosop, după care fata i-l purtă Aishei.

—Să ieşim puţin de aici, îl împinse Amina uşor pe David. Trebuie să vorbesc cu Noach.

Trebuiau să decidă ceea ce aveau de făcut. Era de părere să o ducă la spital în Aqaba şi să îi cheme acolo pe Narmer împreună cu soţia lui, mătuşa

Aishei. Lui Noach i se păru un plan bun şi se organizară să transporte mama împreună cu bebeluşul.

—Aşteptaţi puţin, că trebuie să o ajut să se cureţe şi ea şi să se pună în ordine, îi înfrână Amina din avântul bărbătesc, dispărând prin spărtură şi reapărând imediat cu bebele în braţe. I-l dădu lui Noach, spunându-i:

—Ţine-o tu până ne organizăm noi. Eu o ajut pe Aisha, iar David se duce să încălzească maşina şi să întindă pe bancheta din spate cealaltă pătură şi prosoapele rămase. Nu vreau să fie frig, pentru că mama e slăbită şi bebeluşul are acum nevoie de căldură.

Respectând indicaţiile Aminei, după aproximativ o oră rulau deja pe şoseaua spre Aqaba.

Începuseră să se vadă primele raze de soare şi Amina se minună şi mai tare de peisajul roşu, ireal, văzut acum, la lumina zilei.

—Ai avut dreptate, David, este un deşert spectaculos, îi spuse, privind splendoarea de afară.

Deşertul se desfăşura sub ochii ei ca un spectacol în nuanţe de roşu şi roz, cu care strălucirea soarelui se juca şi pe care le intensifica într-un dans viu, fascinant, nebun. Nisipul fin spulberat de vânt contura fantasme graţioase ce străluceau în soare câteva momente, apoi piereau subit, parcă aspirate de o altă dimensiune. Pe alocuri, din cauza curenţilor de pe crestele dunelor rozacee, se ridicau fuioare contorsionate de pulbere trandafirie delicată, înfăşurate vertical, care dansau, se îmbrăţişau, se contopeau şi apoi se desfăşurau într-o perdea diafană, cu străluciri de diamant, ce se înălţa spre nori, topindu-se în zare. Cerul se transforma odată cu înălţarea Zeului Soare şi din galben devenea portocaliu intens, apoi roşu arzător, ca să se dizolve la sfârşit într-un roz pal amestecat cu azurul celest şi norii albi ai zilelor senine. Munţii rămaşi în depărtare păreau giganţi de aur, înfocaţi. Natura se

juca de una singură, urmând acelaşi curs de la facerea lumilor, punând în scenă un minunat şi original spectacol de improvizaţie şi culori.

Amina urmărea, cu plăcerea unui copil dus la teatru, toată această desfăşurare a naturii în solitudine, cu frumuseţea ei nudă, adevărată, feciorelnică..... şi sufletul îi zâmbea. Era fericită pentru că reuşise să ajute un om într-o situaţie dificilă de viaţă şi asta îi dădea curaj şi încredere în sine. Era fericită pentru că începuse să se regăsească, să-şi descopere capacităţi pe care nici nu le bănuia, să creadă în ea mai mult decât în ceilalţi. Era fericită de clipa pe care-o trăia, conştientă de momentul „Acum”.

Ajunseră în Aqaba fără ca vreunul să mai scoată un cuvânt. Cu toţii erau epuizaţi fizic şi emoţional. Fetiţa adormise fercită, cuibărită la pieptul mamei, simţindu-i căldura şi mirosul, scâncind uşor din când în când şi mimând suptul, ca toţi nou-născuţii care nu fac altceva în somn decât să viseze punctul de sprijin al lumii lor – sânul matern. Era un copil cu ochii mari, rotunzi, piele creolă, nas cârn şi gura ca un boboc de roză neprihănit; câteva firişoare de păr negru se iţeau din albul prosopului în care o învelise David grijuliu. Era frumoasă, ca orice suflet nou şi pur lăsat de Dumnezeu.

Din colţul banchetei ei, Amina privea cu iubire cocoloşul ăsta de viaţă, a cărui venire pe lume o acompaniase.

—O cheamă Abigail, dacă te întrebi, îi spuse fata încet, aplecându-se uşor spre ea.

—Să crească liberă şi fericită şi, sper, cerul să-i fi destinat o viaţă frumoasă! îi ură Amina, surprinsă de alegerea numelui.

—Îţi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru noi, îi spuse, strângându-şi fetiţa în braţe. Pe mine m-ai însănătoşit, iar pe Abigail ai adus-o pe lume.

Ai fost un înger trecător în viaţa mea, dar te vom purta amândouă în suflet pentru totdeauna.

—Nu eu am adus-o pe lume pe ea, îi spuse Amina mângâindu-i copilul. Tu ai făcut asta; voi, amândouă, v-aţi dat putere una alteia şi curaj mie. Eu trebuie să vă mulţumesc pentru că de-acum îmi ştiu drumul. Mi-am aflat calea, cu ajutorul a doi îngeri creoli, îi spuse sărutând mânuţa copilei, apoi fruntea Aishei. Drum bun, Aisha şi Dumnezeu să fie cu voi! – îşi luă Amina la revedere.

Deşi şi-ar fi dorit din tot sufletul, Aisha nu mai reuşi să spună vreun cuvânt; lacrimi mari şi rotunde i se rostogoleau pe obraji, alergând grăbite una după alta. Îi zâmbi printre lacrimi, mulţumindu-i din priviri şi plecă, sărutându-şi insistent fetiţa.

Noach o acompanie la recepţia spitalului, unde îi aştepta îngrijoraţi prietenul lui şi soţia acestuia, mătuşa Aishei.

David şi Amina plecară în oraş, în căutarea unui local unde să mănânce şi unde urma să vină şi Noach, după ce aranja treburile la spital, dar şi chestiunea legată de manuscrisul de la Marea Moartă.

—De abia aştept să ne întoarcem la hotel, îi spuse fata, sunt la capătul puterilor.

—Şi eu la fel, recunoscu David. Sunt atât de obosit, încât mi-a pierit şi pofta de mâncare. Felicitări, te-ai descurcat grozav! aprecie tânărul.

—Cred că facem o echipă bună, nu? îl întrebă Amina şi îl sărută fugar pe obraz, satisfăcută. Mulţumesc, la fel. Ştii pentru ce mi-a fost dat să trăiesc experienţa asta cu Aisha? îl întrebă fără să îi dea răgaz să-i răspundă la prima întrebare.

—Pentru a învăţa să te descurci în situaţii-limită? presupuse tânărul.

—Nu, mi-am descoperit un dar mult mai important, pe care nu ştiam că îl am sau, mai bine zis, nu voiam să cred; buna Ada îmi spunea mereu că de mică, dacă o durea capul, doar eu reuşeam să fac să îi treacă durerea, căci am harul vindecării. Şi acum, odată cu toată povestea asta cu Aisha şi Abigail şi vacanţa noastră pe „pământurile sfinte”, încep să îmi amintesc multe lucruri importante pe care le-am ştiut cândva....., dar poate vorbim altă dată despre asta, când vom fi mai odihniţi, adăugă repede, încurcată ca întotdeauna, temându-se ca David să nu o creadă o îngâmfată. Hai să comandăm un aperitiv şi o cafea până soseşte Noach şi să povestim întâmplări nostime, propuse entuziast, ca să treacă repede peste moment. Vrei? Altfel eu adorm cu capul pe masă, îl ameninţă, căutând cu privirea un chelner.

David zâmbi în sinea lui, gândind că se comporta aşa de mică, ca un iepuraş timid, căci nu avea niciodată curajul să vorbească despre harurile ei, din teama de a nu fi judecată de ceilalţi. Deşi o înţelegea, de multe ori îl durea atitudinea fetei, pentru că el nu era „ceilalţi”, el era David… un rege înţelept.

Capitolul IX

Iluminare

Maşina rula docilă, în limita legală, pe şoseaua de întoarcere la Petra, iar cei trei prieteni priveau peisajul, fiecare gândindu-se la peripeţiile ultimei nopţi, petrecute împreună.

Ajunşi spre seară la hotel, mâncară ceva frugal şi se aruncară sfârşiţi, fiecare în patul lui moale şi încăpător, având satisfacţia unei misiuni dusă la bun sfârşit.

A doua zi, Noach se trezi dis-de-dimineaţă, grăbit să plece spre Ierusalim. Avea o întâlnire importantă cu un patriarh şi un arhitect, cu care trebuia să vorbească despre o renovare în Biserica Sfântului Mormânt. În ciuda evenimentelor din ziua precedentă, se simţea odihnit şi dinamic, chiar dacă zorii de abia mijeau. La 6 dimineaţa, îşi încărcase deja bagajul în maşină şi îşi luase la revedere de la Jordan. Pe Amina şi David îi anunţase de cu seară că plecarea lui va fi matinală şi urmau să se întâlnească în Ierusalim, peste câteva zile, la întoarcerea tinerilor din excursie.

Se urcă bucuros în maşină, gândindu-se că îşi împărţise bine programul zilei şi avea timp să facă totul cu calm, în ritmul lui. Învârti cheia în contact şi o luă din loc; merse câţiva metri, după care motorul începu să scoată nişte sunete infernale, ca de cratiţe aruncate, şi după câteva minute de stupoare ale lui Noach, în care maşina mergea în virtutea inerţiei, motorul „tuşi” de câteva ori tuberculos şi se opri… definitiv. Degeaba încercă el să îl resusciteze în fel şi chip, nu era nimic de făcut. Trebuia să lase maşina acolo şi să apeleze din nou la bunul lui prieten David, ca să îl ducă la Ierusalim. Zis şi făcut. După 40 de minute, cei trei prieteni se găseau din nou în maşina lui David, de data asta rulând pe şoseaua spre Ierusalim. Nu fusese chip să scape de Amina şi să o lase la hotel; copila se ţinuse scai de ei, aşa

că o luaseră şi pe ea. De cum se urcă în maşină, adormi buştean şi se trezi după aproximativ cinci ore, aproape de oraşul de destinaţie.

—Bună dimineaţa, o tachină David, văzând că se trezeşte şi îşi întinde oasele. Aproape am ajuns. Ai fost foarte vorbăreaţă pe drum.

—Da? Am vorbit în somn? îl luă Amina în serios.

—Nu, tocmai asta spuneam, că nu ai scos niciun cuvânt şi ai dormit tot timpul, îi explică gluma ca unui copil, oftând şi dând ochii peste cap. Of, cine m-o fi pus să fac glume cu tine? se plânse tânărul teatral.

—Aş vrea să ştiu despre ce aţi vorbit voi doi atâtea ore. Cred că v-aţi plictisit de moarte, nu? glumi Amina surâzând.

—Nu chiar, Noach mi-a povestit ce a făcut în ultimii cinci ani de când nu ne-am văzut.

—Noach, sunt curioasă dacă ai încercat vreodată să convingi un ateu că Dumnezeu există sau dacă ţi-a cerut cineva să îi dai motive să creadă. Eu cunosc mulţi tineri atei, iar unii dintre ei încă mai caută, pentru că nu sunt împăcaţi nici cu absenţa divinului, aşa cum nu sunt împăcaţi nici cu prezenţa lui şi de aceea caută motive care să îi convingă că există ceva dincolo de lumea noastră materială.

—Bineînţeles că am întâlnit mulţi oameni de acest fel, oameni care pendulează între a crede şi a nu crede, din diferite raţiuni. În general, ceea ce ei contestă divinităţii este lipsa unei comunicări directe sau a unor evidenţe palpabile, pentru că ateii sunt un fel de Toma Necredinciosul. Ei vor să atingă ceva concret. Vor întâi să simtă şi apoi să creadă, niciodată invers. De obicei, nu încerc să îi conving nici dacă îmi cer ei asta. Îi invit să petreacă cu mine o perioadă, niciodată mai puţin de o lună, şi după aceea

tragem concluziile. S-a întâmplat să întâlnesc oameni care mi-au spus că vor să stea doar o săptămână, pentru că oricum este o pierdere de timp, şi au rămas pentru aproape un an. De fapt, buna mea copilă, îţi spun şi ţie aşa cum le spun şi lor: „Nu este totul să crezi într-o forţă supremă exterioară ţie. Dar este foarte important să simţi că în interiorul tău, în inimă, sălăşluieşte o prezenţă divină, care se răsfrânge în tine şi în afara ta, în toţi şi în toate, interconectându-te cu Universul şi răspândind iubire şi fericire. Dacă ajungi să simţi asta, L-ai cunoscut pe Dumnezeu”. Din păcate, ca să faci aceste exerciţii de voinţă şi să ai sufletul liniştit şi mintea limpede, oamenii trebuie să se desprindă de ritmul vieţii lor trepidante şi să găsească puterea de a se concentra şi a privi în interiorul lor; trebuie să plece departe pentru un timp, într-un loc unde să îşi permită răgazul de a se reculege în pace. Altfel, aşa ceva nu este posibil.

—Am să le spun acest lucru prietenilor mei. Au într-adevăr o viaţă aglomerată, frenetică şi nu au timp niciodată pentru ei. Doi dintre ei îmi sunt chiar rude. Când voi ajunge acasă, am să îi caut, să le vorbesc. Mulţumesc pentru sfat. Măcar aşa vor şti cu ce să înceapă, dacă vor vrea vreodată să facă asta.

—Dacă ei nu simt asta, e inutil să faci eforturi, Amina. Nu vei avea niciodată rezultatul scontat. Trebuie să îi laşi să vină spre tine sau să cauţi să fii extrem de diplomată, dacă tu vrei să le schimbi convingerile cu orice preţ. Oameni ca ei sunt refractari şi suspicioşi, iar dacă nu îţi cer ajutorul, mai bine stai în banca ta, pentru că, din bune intenţii, poţi pricinui mai mult rău decât bine.

David, cred că ar fi mai bine să parcăm maşina la mine acasă şi să mă duc doar eu, îi sugeră Noach tânărului, cerându-i părerea din priviri.

—Nu, nu, vreau să merg şi eu la Sfântul Mormânt. Ar fi pentru prima dată în viaţa mea, se grăbi Amina entuziastă. Te rooog…

—Vă iau pe amândoi, dar vă voi cere ceva în schimb; acum nu ştiu ce, dar o să mă gândesc, le spuse bătrânul călugăr zâmbind. Astăzi au închis biserica pentru două ore şi aveţi nevoie de un permis special ca să intraţi la ora asta.

Lăsară maşina în curtea catedralei şi merseră pe jos toţi trei, până la Biserica Sfântului Mormânt. Parcurseră aproximativ acelaşi drum pe care îl străbătuseră Amina şi David la venire, pe aceleaşi pietre cubice şi colţuroase care îi înţepau în talpă, străpungându-le încălţările, pe lângă acelaşi zid înalt şi solitar care veghea de milenii la viaţa oraşului vechi, apărându-i integritatea şi unicitatea. Ajunşi în faţa Bisericii, pentru că trebuia să se despartă acolo de ei, Noach le aruncă în grabă, precipitat:

—Vă las aici, ca să vizitaţi totul de la început. Eu trebuie să mă grăbesc la întâlnire.

—De ce spui de la început? Este o ordine? Nu putem să mergem şi noi cu tine? întrebă Amina nelămurită.

—Ba da, puteţi, faceţi cum credeţi voi că este mai bine, le spuse bătrânul şi se depărtă de ei cu pas iute, lăsându-i în faţa uşii impunătoare de la intrare.

—Ştii de ce vreau să mergem prima dată acolo şi nu în altă parte? încercă Amina să se justifice, în timp ce îl urma pe David, care intrase în biserica mare şi se îndrepta spre locul pe care dorea mai tânăra lui prietenă să îl viziteze întâi. Am avut la şcoala generală, în clasa a doua, un curs de religie predat de un preot bătrân, bătrân, atât de bătrân, încât copiii răutăcioşi spuneau că se născuse odată cu Iisus. Avea atâta har omul ăla, că noi stăteam mereu cu gurile căscate ascultându-l cum ne spunea poveşti despre copilăria lui Iisus şi pildele lui. O făcea cu iubire şi cu dăruire şi avea pentru fiecare dintre noi o povaţă şi o îndrumare, mai ales pentru cei pe care îi vedea mai timizi sau mai plăpânzi din fire. El ne-a povestit că, în primele 12 zile ale fiecărui început de an, cine se roagă la Mormântul Sfânt îşi poate vedea îngeraşul păzitor, tot pe undeva pe aici, prin biserică; el ţi se va arăta

şi tu vei simţi că este el, aşa, pur şi simplu, fără să dai greş. Îţi dai seama cât de entuziasmaţi am fost noi, copiii, când am auzit asta? Toţi voiam să ajungem acolo. Şi… voilà, iată-mă aici. Am reuşit!

—Hahaha, după 14 ani, o necăji David.

—De ce trebuie să pui tu mereu punctul pe I? Eu sunt bucuroasă şi aşa, se răţoi Amina la el, împreunându-şi mâinile a mulţumire spre cer, privind în sus.

—Am glumit, iartă-mă, am vrut doar să fiu răutăcios. Uite, aici este locul, am ajuns, spuse David, oprindu-se în faţa unei biserici mult mai mică decât se aştepta tânăra, înnegrită de fum.

Amina se uită mirată la biserica mică din faţa ei, care de la televizor i se păruse întotdeauna că avea oarece dimensiuni.

—De ce oamenii simt nevoia să îmbrace în aur şi să decoreze totul atât de opulent, dacă Iisus a propovăduit mereu smerenia şi simplitatea, bunătatea şi compasiunea, şi iubirea de oameni? Ei cred că, aducând aceste daruri, sunt mai aproape de sufletul Lui, nu? Nu fac decât să creadă în jertfe, jertfe oferite pentru iertarea păcatelor. Iisus ne-a spus să Îl urmăm, nu purtând daruri în locurile pe unde el a trecut; nu asta ne schimbă şi ne face mai buni şi mai pioşi. El ne-a spus să îi urmăm exemplul şi să ne jertfim pe noi, străduindu-ne să fim mai buni, nu să construim biserici pline de icoane la care să plângem, pupându-le şi rugându-ne. Nu crezi? îi ceru părerea lui David, intrigată de sumedenia de candele de aur care atârnau deasupra intrării în bisericuţă.

—Pentru că aşa suntem noi făcuţi, din carne... şi carnea este sortită păcatului… şi, credem că, cu cât mai multe ofrande închinăm Divinităţii, cu atât mai aproape suntem de Ea. Sau, pur şi simplu, au făcut-o din dorinţa de

a cinsti acest lăcaş sfânt şi de a lăsa un semn de recunoştinţă, un omagiu pentru sacrificiul Lui întru mântuirea oamenilor.

Tânărul se aşezase pe o băncuţă din faţa intrării în Mormântul Sfânt, unde stătea o femeie micuţă, gheboşată, cu capul aplecat în piept, plângând în mâini, domol şi fără zgomot. Era îmbrăcată cu straie cernite şi purta o broboadă cenuşie pe cap. Avea o vârstă incertă şi trăsături comune, de om muncit, ca mai toate femeile de la ţară.

—Vă este rău? S-a întâmplat ceva? o întrebă încet, ca să nu o sperie, aplecându-se spre ea.

Femeia părea că nu-l aude şi continua să plângă în tăcere.

—Putem să vă ajutăm cu ceva? o întrebă şi Amina, în speranţa că ei îi va răspunde.

—Nu pot să intru. Sunt aici de azi-dimineaţă şi de câte ori încerc să intru, mă simt rău, mă ia cu leşin şi trebuie să mă aşez pe băncuţa asta, se tângui femeia, ştergându-şi lacrimile de pe faţă. Am încercat de multe ori şi nu e chip să intru.

Amina simţi în suflet o milă imensă pentru femeia aceasta necunoscută, în glasul căreia se ghicea o infinită şi dureroasă părere de rău pentru ceea ce nu putea să înfăptuiască. Venise până aici de nu se ştie unde, probabil de departe, cu această dorinţă, şi ceva o împiedica acum să şi-o realizeze. Se gândi că, dacă îşi va alege bine cuvintele, ar putea-o ajuta, aşa că începu să îi vorbească:

—Femeie, nu mai plânge şi alungă-ţi tristeţea din suflet. Dacă lucrul ăsta nu îţi este îngăduit, înseamnă că trebuie să îţi cureţi inima şi să îţi linişteşti

mintea înainte de a intra în acest loc sfânt, îi vorbi Amina, apropiindu-se de ea.

—Îmi e teamă că acum sunt pedepsită pentru toate păcatele mele şi nu îmi e permis să mă rog la lespedea Învierii, se plânse femeia.

—Cum te cheamă? întrebă Amina, aşezându-se lângă ea şi punându-i o mână pe umăr.

—Mara, şopti femeia.

—Iubită Mara, uită-te în ochii mei şi ia aminte bine la ce-ţi spun, îi ceru Amina, îndreptând-o de umeri cu o mişcare viguroasă şi întorcând-o la ea. Dacă inima îţi este închisă şi tristă, nu-l poţi iubi pe Dumnezeu, ci doar pe tine însuţi sau nici măcar atât. Osândeşte şi alungă răul cuibărit în inima ta, dar nu şi pe inimă, căci ea nu poartă nicio vină, şi ţine minte ca, de-acum încolo, să judeci răul, nu şi pe păcătos. Goleşte-te de dorinţele egoiste, de duşmănii, de gelozii, de furie, de lăcomie şi de răzbunare. Iartă-te şi nu te mai învinui. Acceptă-te, iubeşte-te şi nu te judeca. Iertarea şi iubirea sunt singurele care îţi vor ajuta sufletul pe drumul spre mântuire; iar iubirea este cheia, este marele secret. Curăţă-ţi inima de simţămintele negre şi gândeşte-te la cineva iubit şi foarte drag ţie. La persoana fără de care nu poţi trăi şi fără de care viaţa ta nu ar mai avea niciun rost. Şi revarsă asupra sa toată dragostea ta, deschide-ţi inima şi lasă să ţâşnească din ea toată iubirea pe care o poţi simţi, spre vindecare……., pentru că iubirea este unica, singura şi cea mai sigură cale. Iubirea care înseamnă totul, iubirea care tămăduieşte, iubirea care suferă mult, iubirea binevoitoare care le crede, le nădăjduieşte şi le rabdă pe toate, care nu dezonorează, care este bună, iubitoare, care nu invidiază, care nu este mândră. Iubirea care dă viaţă, care face să crească şi să înflorească totul, iubirea care arde cu patimă, care dă fără să ceară. Iubirea care le înţelege şi le acceptă pe toate. Iubirea care nu se caută pe sine şi nu se poartă cu necuviinţă, care e virtuoasă, care niciodată nu se bucură de rău, nu se laudă şi nu pizmuieşte, nu se aprinde de mânie şi nu gândeşte răul, iubirea care iartă totul şi întotdeauna, iubirea care dă

încredere, speranţă, care nu cade niciodată, iubirea care se bucură în adevăr, iubirea care purifică, care ne înalţă şi ne mântuieşte. Când vei simţi toată această iubire în inimă, sub orice formă ar fi ea, să ştii că acela este Dumnezeu.

Nimic nu e întâmplător. Dacă vrei să te schimbi în inimă, trebuie să devii o alta; să înveţi cum să vorbeşti, cum să te rogi, cum să trăieşti, cum să iubeşti tot ceea ce este în tine şi în afara ta, cum să îţi asculţi inima şi să-i faci voia. Şi astăzi, m-ai întâlnit pe mine ca să îţi spun toate astea.

Nu fugi de slăbiciunile şi de păcatele tale, şi nu le ascunde. Domnul le vede şi le transformă în putere şi îţi spune: „Mergi fără teamă, pentru că dragostea mea e cu tine!”. Şi chiar dacă nu Îl auzi aşa cum mă auzi pe mine acum, vorbele Lui le vei simţi în inimă.

Femeia asculta vorbele Aminei cu ochii larg deschişi, pironiţi în ai ei, şi dădea uşor din cap, în semn de aprobare. Apoi rămase îndelung nemişcată, cu o mână apăsată pe piept şi capul uşor plecat pe-o parte, reflectând cu privirea în gol. Într-un sfârşit, se ridică în picioare şi, uitându-se la Amina, îi mulţumi din priviri, printre lacrimile ce-i curgeau în broboane imense, rotunde, pe obraji. Avea faţa senină şi liniştită şi părea că pacea aceea de pe chip i se rostogolise şi în suflet. Începu să meargă neîncrezătoare, cu paşi mărunţi şi ezitanţi, spre Mormântul Sfânt. Când ajunse sub arcul intrării, se opri, aşteptând câteva clipe, ridică ochii spre cer a mulţumire, se închină de trei ori, se aplecă şi atinse podeaua cu o mână pe care şi-o duse apoi la buze, şi intră.

Amina se întoarse spre David cu un zâmbet de imensă fericire; chipul îi strălucea angelic şi părea toată învăluită într-o aureolă de lumină. Parcă era un înger fericit, părtaş la frumuseţea lui Dumnezeu.

—Ai văzut? Ţi-am spus că încep să îmi amintesc învăţămintele Maestrului meu. Trebuie doar să îmi doresc mai mult şi să cred mai mult în mine.

Restul vine de la sine.

David se apropie de ea, privind-o adânc în ochi:

—Ţi-ai găsit îngeraşul?

—Nici nu am avut timp să îl caut. Dar tu l-ai găsit pe al tău? îl întrebă şoptindu-i la ureche.

—Da, demult, îi spuse, luându-i mâinile într-ale lui şi ducându-şi-le spre buze. Fiecare celulă a ta, înger-femeie, poartă încifrată în ea poveştile tuturor trecuturilor tale, de la crearea Universului şi până Acum. Dacă ţi-ai amintit ceva din toate astea, înseamnă că Dumnezeu a picurat asupra ta un strop din Graţia Divină şi ţi-a permis accesul la nemărginire, la însăşi esenţa ta.

—Atunci, totul este împlinit, zâmbi Amina triumfător, bucurându-se că învăţase să îşi asculte, în sfârşit, inima şi începuse să simtă ceea ce demult o învăţase Maestrul ei: „Iubirea nu este niciodată a noastră, ci noi suntem cei care aparţinem ei. Ne trăim vieţile în acest ocean de Iubire şi suntem binecuvântaţi de ea. Oamenii vin şi pleacă, dar ea, Iubirea, nu se termină şi nu dispare niciodată. Ea există pur şi simplu. E cea mai puternică şi cea mai statornică forţă din Univers. Este punctul nostru de sprijin. Bucură-ţi inima în Iubire şi iubeşte fără teamă, căci doar aşa vei ajunge să cunoşti cu adevărat fericirea”.

„Iubiţi-vă în voia lui Dumnezeu

Pentru că Tatăl vostru ceresc este iubire,

Pentru că mama voastră pământească este dragoste,

Pentru că fiul omului este dragoste,

Pentru că, în definitiv,

Totul este Iubire.”

Celor doi atei pe care îi cunosc, Romi şi Robert

Nota autorului:

Evenimentele şi întâmplările descrise în roman nu sunt reale, iar asemănările cu evenimente reale sunt pur întâmplătoare.

Toate dialogurile acestui roman, scrise cu text italic, reproduc întocmai surse menţionate în bibliografie, fiind preluate şi reproduse în manieră originală, fără modificări.

Autorul

Bibliografie

Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului şi Noului Testament, Ed. în SUA;

Esenienii Copiii Luminii, Autor: Stuart Wilson şi Joanna Prentis;trad. din lb. engleză de Beatrice-Virginia Tuhari-Bucureşti-Editura For You,2010;

Evanghelia după Toma, Autor: Henri - Charles Puech;Colecţia Manuscris,trad. din lb. franceză de Radu Duma-Bucureşti-Editura Herald, 2018;

Maria Magdalena in evanghelii si texte apocrife, Autor: Marvin Mayer,trad. din lb. engleză de Adriana Bădescu-Bucureşti-Editura Nemira,2008;

Mesaje de la Maeştri: să folosim din plin puterea iubirii, Autor: Dr. Brian Weiss;trad. din lb. engleză de Monica Vişan-Ed.rev-Bucureşti-Editura For You, 2018;

Modelul divin: Biruinţa asupra morţii, Autor: Baird T. Spalding; trad. din lb. engleză de Elena Gugian-Bucureşti-Editura Herald, 2014;

Poţi să îţi vindeci viaţa, Autor: Louise L. Hay; trad. din lb. engleză de Cristian Hanu-Braşov-Editura Adevăr Divin, 2010;

Relatările unui discipol despre maeştrii spirituali din Himalaya, Autor: Swami Rama; trad. din lb. engleză de Adriana Enache-Bucureşti-Editura Deceneu, 2013;

Vieţile Maeştrilor, Autor: Baird T. Spalding; trad. din lb. engleză de Ilie Iliescu-Ed. a 2-a-Bucureşti-Ed. Herald, 2012.

Table of Contents

Cover Page
Amina Si Maestrul
Amina şi maestrul
Capitolul I. Începutul călătoriei
Capitolul II. Ţara Sfântă
Capitolul III. Privirea
Capitolul IV. Auzul cântecului liturgic
Capitolul V. Cei doi Maeştri
Capitolul VI. Parfumul tămâii
Capitolul VII. Gustul pâinii
Capitolul VIII. Atingerea
Capitolul IX. Iluminare
Nota autorului
Bibliografie